

Πρακτικά του τμήματος Μπλαβάτσκυ

Ε.Π. Μπλαβάτσκυ

Σχόλιο του Εκδότη

Το έργο Secret Doctrine Commentary (Ερμηνευτικά Σχόλια στην «Μυστική Δοξασία») που τιτλοφορήθηκε αρχικά ως Transactions of the Blavatsky Lodge (Πρακτικά της Στοάς Μπλαβάτσκυ), ήταν αρχικά τυπωμένο σε δύο μέρη, το πρώτο μέρος εκδιδόμενο το 1890 και το δεύτερο το 1891.

Αυτή η έκδοση είναι ένα πιστό αντίγραφο εκείνων των πρώτων εκτυλώσεων, με ελάχιστες διορθώσεις. Η Μυστική Δοξασία είναι βασισμένη επάνω στις αρχαϊκές stanzas του «Book of Dzyan» και αυτές είναι πολύ δυσνόητες για τους περισσότερους από τους μαθητές της Εσωτερικής Φιλοσοφίας. Έτσι τα μέλη της Στοάς Μπλαβάτσκυ της Θεοσοφικής Εταιρίας συμφώνησαν να αφιερώσουν τις συζητήσεις τους, των εβδομαδιαίων συναντήσεων, σε κάθε stanza και σε διάφορα άλλα μεταφυσικά ζητήματα.

Τις ερωτήσεις τις απηύθυναν τα μέλη τα οποία, στο μεγαλύτερο μέρος τις στήριζαν στα σύγχρονά τους επιστημονικά πεδία. Οι απαντήσεις σε όλες τις περιπτώσεις είναι βασισμένες στις στενογραφικές σημειώσεις, και είναι εκείνες της Εσωτερικής Φιλοσοφίας, όπως δίνονται από την ίδια την Ε.Π.Μπλαβάτσκυ.

ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΑ ΣΧΟΛΙΑ ΣΤΗΝ ΜΥΣΤΙΚΗ ΔΟΞΑΣΙΑ
(SECRET DOCTRINE COMMENTARY)

ΠΡΩΤΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ

10 Ιανουαρίου 1889

STANZA I.

Sloka (1). Η ΑΙΩΝΙΑ ΚΑΡΑΝΑ, ΤΥΛΙΓΜΕΝΗ ΣΤΑ ΠΑΝΤΟΤΙΝΑ ΑΟΡΑΤΑ ΠΕΠΛΑ
ΤΗΣ, ΚΟΙΜΟΤΑΝ ΠΑΛΙ ΓΙΑ ΕΠΤΑ ΑΙΩΝΙΟΤΗΤΕΣ.

Ερ.: Ο Χώρος, στο παραπάνω απόσπασμα, εξηγείται στο Προοίμιο της Μ.Δ.
(παράγραφοι 8 και 9) ως:

«... η Απόλυτη Μονάδα δεν μπορεί να περάσει στην απειροσύνη γιατί η απειροσύνη προϋποθέτει την απεριόριστη έκταση κάποιου, και την διάρκεια αυτού του «κάτι». Ενώ το ένα Όλο, όπως ο Χώρος – που είναι μόνο η νοητική και φυσική αντιστοιχία του πάνω σ' αυτή τη Γη, ή στο δικό μας πεδίο ύπαρξης – δεν γίνεται ούτε αντικείμενο ούτε υποκείμενο της αντίληψης. Αν υποθέσει κανείς ότι το Αιώνιο Άπειρο Όλο, η Πανταχού Παρούσα Μονάδα, αντί να υπάρχει στην Αιωνιότητα, γίνεται – μέσω περιοδικών εκδηλώσεων – ένα πολλαπλό Σύμπαν ή μια πολλαπλή προσωπικότητα, τότε αυτή η Μονάδα θα έπαινε να είναι μια. Η ιδέα του Λοκ ότι, ο «καθαρός Χώρος δεν είναι ικανός ούτε για αντίσταση ούτε για Κίνηση», είναι λαθεμένη. Ο Χώρος δεν είναι ούτε ένα «απεριόριστο κενό» ούτε μια «εξαρτημένη πληρότητα», αλλά και τα δύο. Στο πεδίο της απόλυτης αφηρημένης έννοιας είναι η πάντα Ά άγνωστη Θεότητα, που είναι κενή μόνο για τον πεπερασμένο νου. Ενώ στο πεδίο της μαγιαβικής αντίληψης είναι το Πλήρωμα, το απόλυτο Δοχείο όλων όσων υπάρχουν, εκδηλωμένων ή ανεκδήλωτων: είναι, επομένως, το ΑΠΟΛΥΤΟ ΟΛΟ. Δεν υπάρχει διαφορά ανάμεσα στη φράση του Χριστιανού Αποστόλου, «Εκείνος στον οποίο ζούμε και κινούμαστε και υπάρχουμε» και σε κείνη του Ινδουιστή Ρίσι, «Το σύμπαν ζει μέσα του προβάλλει απ' αυτόν και θα επιστρέψει στον Μπράχμα»: γιατί το Μπράχμα (ουδέτερο), το ανεκδήλωτο, είναι εκείνο το «εν κρύπτω» Σύμπαν και ο Μπράχμα, ο εκδηλωμένος, είναι ο Λόγος, που έγινε αρσενικό-θηλυκό στα συμβολικά ορθόδοξα δόγματα. Ο Θεός του μυημένου Αποστόλου και του Ρίσι είναι τόσο ο Αόρατος όσο και ο Ορατός ΧΩΡΟΣ, και στον εσωτερικό συμβολισμό ο Χώρος ονομάζεται «ο αιώνιος Πατέρας-Μητέρα με τα επτά περιβλήματα». Αποτελείται, από την αδιαφοροποίητη μέχρι τη διαφοροποιημένη επιφάνειά του, από επτά στρώματα.

«Τι είναι αυτό που υπήρχε, υπάρχει και θα υπάρχει, είτε υπάρχει Σύμπαν είτε όχι, είτε υπάρχουν θεοί, είτε δεν υπάρχει κανείς;» ρωτάει η εσωτερική σενζαρική Κατήχηση. Και η απάντηση που δίνεται είναι: ο ΧΩΡΟΣ.

Ερ.: Αλλά γιατί ο Αιώνιος Γονέας, ο Χώρος, περιγράφεται ως θηλυκός;

Απ.: Αυτό δεν ισχύει σε όλες τις περιπτώσεις. Στο παραπάνω απόσπασμα ο Χώρος αποκαλείται «ο Αιώνιος Πατέρας-Μητέρα». Αλλά όταν αναφέρεται έτσι, ο λόγος είναι ότι αν και είναι αδύνατο να προσδιορίσεις το Παραμπράχμα, εν τούτοις μόλις μιλάμε γι' αυτό το πρώτο *Κάτι*, το οποίο μπορεί να κατανοηθεί, πρέπει να θεωρηθεί ως θηλυκή αρχή. Σε όλες τις κοσμογονίες η πρώτη διαφοροποίηση θεωρήθηκε θηλυκή. Είναι η Μουλαπρακρίτι η οποία κρύβει ή καλύπτει το Παραμπράχμα, η Σεφίρα, το φως, όπου πηγάζει πρώτο από το Αιν Σοφ και στον Ησιόδο είναι η Γαία η οποία πηγάζει από το Χάος και προηγείται του Έρωτα. (Θεογονία IV, 201-246). Αυτό επαναλαμβάνεται σε όλες τις διαδοχικές και μικρότερες υλικές δημιουργίες, όπως μαρτυριέται με την Εύα, δημιουργημένη από το πλευρό του Αδάμ κ.ο.κ. Αυτή είναι η θεότητα και οι θεότητες που έρχονται πρώτα. Η πρώτη πηγή γίνεται η αγνή Μητέρα από την οποία προέρχονται όλοι οι θεοί, ή οι ανθρωπομορφωποιημένες δημιουργικές δυνάμεις. Εμείς πρέπει να υιοθετήσουμε το αρσενικό ή το θηλυκό γένος, γιατί δεν μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε το ουδέτερο γένος. Από ΑΥΤΟ μιλώντας απόλυτα, τίποτε δεν μπορεί να προέρθει ούτε ακτινοβολία ούτε και πηγή.

Ερ.: Είναι αυτή η πρώτη απόρροια ταυτόσημη με την Αιγυπτιακή θεά Νίθη;

Απ.: Στην πραγματικότητα αυτή είναι πάνω από την Νίηθ, αλλά κατά μία έννοια ή μια, κατά προσέγγιση, άποψη αυτή είναι η Νίηθ.

Ερ.: Τότε, ΑΥΤΟ το ίδιο δεν είναι «ο αιώνιος Πατέρας-Μητέρα με τα Επτά Πέπλα»;

Απ.: Σίγουρα όχι. ΑΥΤΟ είναι, στην Ινδουιστική φιλοσοφία, το Παραμπράχμα, το οποίο είναι υπεράνω του Μπράχμα, ή, όπως αποκαλείται τώρα στην Ευρώπη, το «Άγνωστο». Ο χώρος για τον οποίο μιλάμε είναι η θηλυκή όψη του Μπράχμα, του αρσενικού. Στο πρώτο «σκίρτημα» της διαφοροποίησης, το Υποκείμενο συνεχίζει να πηγάζει, ή πέφτει, σαν σκιά στο Αντικείμενο, και γίνεται, αυτό που εμείς ονομάζουμε, η Μητέρα Θεά από την οποία απορρέει ο Λόγος, ο Ήλιος και ο Πατέρας Θεός την ίδια στιγμή, και οι δύο εκδηλωμένοι, ένας εν Δυνάμει και ο άλλος εν Δράσει. Αλλά ο προηγούμενος δεν πρέπει να συγχέεται με τον εκδηλωμένο Λόγο, ο οποίος καλείται και ο Γιος» σε όλες τις κοσμογονίες.

Ερ.: Είναι η πρώτη διαφοροποίηση, από το απόλυτο ΑΥΤΟ, πάντα θηλυκή;

Απ.: Μόνο ως σχήμα λόγου. Για την ακρίβεια, στην φιλοσοφία, είναι άφυλο, αλλά η θηλυκή όψη είναι η πρώτη που γίνεται αντιληπτή στην ανθρώπινη κατανόηση, η επακόλουθής της υλοποίηση σε κάθε φιλοσοφία βασίζεται στην βαθμό της πνευματικότητας της φυλής ή του έθνους μέσα στο οποίο δημιουργήθηκε το σύστημα. Για παράδειγμα: στην Καμπάλα του Ταλμουδισμού ΑΥΤΟ ονομάζεται ΑΙΝ-ΣΟΦ, το χωρίς τέλος, το απεριόριστο, το άπειρο (πάντα χαρακτηριστικό του Όντος η ΑΡΝΗΣΗ), η οποία απόλυτη Αρχή ακόμη αναφέρεται ως Αυτός!! Από αυτόν, τον αρνητικό απεριόριστο Κύκλο του Άπειρου Φωτός, πηγάζει η πρώτη Σεφίρα, το Στέμμα, το οποίο οι Ταλμουδιστές αποκαλούν «Τοράχ», ο νόμος, εξηγώντας ότι αυτή είναι η σύζυγος του Αιν-Σοφ.

Ερ.: Αυτό είναι το ίδιο στην Ινδική Φιλοσοφία;

Απ.: Ακριβώς το αντίθετο. Διότι αν στραφούμε στις Ινδικές κοσμογονίες, βρίσκουμε ότι το Παραμπράχμα ούτε αναφέρεται μέσα σε αυτές, αλλά μόνο η Μουλαπρακρίτι. Η δεύτερη είναι, ας πούμε, η εσωτερική επένδυση ή η όψη του Παραμπράχμα στο ορατό σύμπαν. Μουλαπρακρίτι σημαίνει η Αρχή της Φύσης ή της Ύλης. Αλλά το Παραμπράχμα δεν μπορεί να αποκαλείται «Αρχή» διότι είναι η απόλυτη Αιτία χωρίς Αιτία των πάντων. Συνεπώς, πρέπει να ξεκινήσουμε με την Μουλαπρακρίτι, ή το πέπλο αυτού του αγνώστου. Εδώ ξαναβλέπουμε ότι πρώτη είναι η Θεά Μητέρα, η αντανάκλαση, ή η υποκειμενική αρχή, στο πρώτο επίπεδο της Ουσίας. Μετά ακολουθεί, εξερχόμενος από την Θεά Μητέρα, ή μάλλον διαμένοντας μέσα σε αυτήν, ο ανεκδήλωτος Λόγος, αυτός ο οποίος είναι, ταυτόχρονα, μαζί Γιος και Σύζυγος της, ονομαζόμενος ο «Κρυφός Πατέρας». Από αυτούς προέρχεται ο πρώτο-εκδηλωμένος Λόγος, ή Πνεύμα, και ο Γιος από την ουσία του οποίου απορρέουν οι Επτά Λόγοι, των οποίων η σύνθεση, αντιλαμβανόμενοι τους Λόγους ως μια συλλογική Δύναμη, γίνεται ο Αρχιτέκτονας του Ορατού Σύμπαντος. Αυτοί είναι οι Ελοίμ των Ιουδαίων.

Ερ.: Αυτή η όψη του χώρου, η της άγνωστης Θεότητας, που αποκαλείται στις Βέντα «ΕΚΕΙΝΟ» το οποίο αναφέρεται πολύ, εδώ αποκαλείται ο «Αιώνιος Γονέας»;

Αλ.: Αυτό είναι η Βενταντική Μουλαπρακρίτι, και ο Σβαμπχαβάτ του Βουδισμού, η εκείνο το ανδρόγυνο *κάτι* για το οποίο έχουμε μιλήσει, το οποίο είναι μαζί διακριτό και αδιάκριτο. Μέσα στην πρώτη του αρχή αυτό είναι μια καθαρή αφηρημένη έννοια, η οποία γίνεται διακριτή μόνο όταν μεταμορφώνεται, στην πορεία του χρόνου, μέσα στην Πρακρίτι. Αν συγκριθεί με τις ανθρώπινες αρχές αυτό αντιστοιχεί στο Μπούντχι, ενώ το Άτμα θα αντιστοιχούσε στο Παραμπράχμα, το Μάνας στο Μαχάτ κ.ο.κ.

Ερ.: Τι είναι, τότε, τα επτά στρώματα του Χώρου για τα οποία διαβάσαμε στο Προοίμιο σχετικά με τον «Πατέρα-Μητέρα με τα επτά περιβλήματα»;

Αλ.: Ο Πλάτωνας και ο Ερμής ο Τρισμέγιστος θα το είχαν θεωρήσει ως την *Θεία Σκέψη*, και ο Αριστοτέλης θα είχε δει αυτήν την «Μητέρα-Πατέρα» ως «στέρηση» της ύλης. Αυτό είναι που θα γίνει τα επτά επίπεδα της ύπαρξης αρχίζοντας από το πνευματικό και περνώντας από το ψυχικό προς το φυσικό επίπεδο. Τα επτά επίπεδα της σκέψης ή οι επτά καταστάσεις της συνείδησης αντιστοιχούν σε αυτά τα επίπεδα.

Ερ.: Οι θεϊκές ιδέες μέσα στον Θεϊκό Νου; Μα ο Θεϊκός Νους δεν υπάρχει ακόμη.

Αλ.: Ο Θεϊκός Νους *υπάρχει* και πρέπει να υπάρχει, πριν λάβει μέρος η διαφοροποίηση. Αυτή είναι η θεϊκή Ιδεοπλασία, η οποία είναι αιώνια στην Δυνατότητά της και περιοδική στην Δράση της, όταν γίνεται *Μαχάτ, Άνιμα Μούντι ή Παγκόσμια Ψυχή*. Αλλά θυμηθείτε ότι, όπως και να την ονομάζετε, κάθε μία από αυτές τις αρχές έχει τις πιο μεταφυσικές της, τις πιο υλικές, και επίσης ενδιάμεσες όψεις.

Ερ.: Ποιο είναι το νόημα της έκφρασης «Παντοτινά αόρατα πέπλα»;

Αλ.: Είναι φυσικά, όπως κάθε αλληγορία στην Ανατολική φιλοσοφία, μια μεταφορική έκφραση. Ίσως μπορεί να είναι η υποθετική Πρωθύλη την οποία αναζητά ο καθηγητής Crooks, αλλά την οποία φυσικά δεν μπορεί να βρει πάνω σε αυτή την γη ή αυτό το επίπεδο. Αυτή είναι η μη-διαφοροποιημένη ουσία ή πνευματική ύλη.

Ερ.: Αυτό είναι που αποκαλούμε «Λάγια»;

Αλ.: Τα «Πέπλα» όπως και όλα είναι στην κατάσταση Λάγια, το σημείο από το οποίο, ή στο οποίο, η αρχέτυπη ουσία ξεκινά να διαφοροποιείται και έτσι να δίνει γέννηση στο σύμπαν κι όλα όσα βρίσκονται μέσα σ' αυτό.

Ερ.: Ονομάζονται έτσι, τα «αόρατα πέπλα», επειδή δεν είναι αντικειμενικά σε κάθε μία διαφοροποίηση της συνειδητότητας;

Αλ.: Ας πούμε μάλλον, αόρατα στην πεπερασμένη συνειδητότητα, αν η συνειδητότητα ήταν δυνατή σε αυτήν την κατάσταση της εξέλιξης. Ακόμα και για τον Λόγο, η Μουλαπρακρίτι είναι ένα παραπέτασμα, τα Πέπλα μέσα στα οποία το Απόλυτο είναι

περιτυλιγμένο. Ακόμη κι ο Λόγος δεν μπορεί να διακρίνει το Απόλυτο, λένε οι Βενταντιστές (Vide, Τέσσερις διαλέξεις του Σούμπα Ρόου, Σημειώσεις στην Μπχάγκαβαντ Γκιτά).

Ερ.: Είναι η Μουλαπρακρίτι η σωστή έκφραση για να χρησιμοποιήσουμε;

Απ.: Η Μουλαπρακρίτι των Βενταντιστών είναι η Άντιτι των Βέντα. Η φιλοσοφία της Βεντάντα σημαίνει κυριολεκτικά «το τέλος ή Σύνθεση όλης της γνώσης». Τώρα υπάρχουν έξι σχολές της Ινδικής φιλοσοφίας, οι οποίες όμως, θα βρεθούν σε τελική ανάλυση, να συμφωνούν τέλεια κατ' ουσία. Βασικά είναι ιδεαλιστικές, αλλά υπάρχει τόσος πλούτος ονομάτων, τέτοια πληθώρα απόψεων και λεπτομέρειες, τα οποία σε κάνουν να χαθείς όπως σε μια ζούγκλα. Δηλώστε ο,τιδήποτε θέλετε από τις εσωτερικές σας προσωπικές απόψεις σε έναν Ινδό και, αν αυτός το θελήσει, μπορεί, από το δικό του ιδιαίτερο σύστημα να σας αντικρούσει ή να σας διαφεύσει. Κάθε μία από τις έξι σχολές έχει τις δικές της χαρακτηριστικές αντιλήψεις και ονοματολογίες. Έτσι ώστε, αν η ορολογία από μια σχολή δεν είναι υιοθετημένη και χρησιμοποιημένη εξονυχιστικά σε συζητήσεις, υπάρχει μεγάλος κίνδυνος παρεξήγησης.

Ερ.: Τότε το ίδιο ταυτόσημο θέμα χρησιμοποιείται με εντελώς διαφορετικό νόημα από διαφορετικές φιλοσοφίες; Για παράδειγμα, το Μπούντχι έχει κάποια σημασία στον Εσωτερισμό κι ένα εντελώς διαφορετικό νόημα στην Σάμκχια φιλοσοφία. Έτσι δεν είναι;

Απ.: Ακριβώς, κι εντελώς διαφορετικό νόημα στη Βίσου Πουρανά, η οποία μιλάει για επτά Πρακρίτι που πηγάζουν από το Μαχάτ και αποκαλεί το Μαχάτ, Μάχα-Μπούντχι. Βασικά, ωστόσο, οι ιδέες είναι οι ίδιες μολονότι οι όροι διαφέρουν σε κάθε σχολή και το ακριβές νόημα είναι χαμένο στον λαβύρινθο των προσωποποιήσεων. Θα ήταν καλύτερο, αν ήταν δυνατόν, να επινοήσουμε για τον εαυτό μας μια νέα ονοματολογία. Λόγω της φτώχειας, όμως των Ευρωπαϊκών γλωσσών, ειδικά της Αγγλικής, σε φιλοσοφικούς όρους, το εγχείρημα αυτό θα ήταν κάπως δύσκολο.

Ερ.: Δεν θα μπορούσε ο όρος «Πρωθύλη» να χρησιμοποιηθεί για να παρουσιάσει την κατάσταση Λάγια ;

Απ.: Βεβαίως όχι, η Πρωθύλη του Καθηγητή Crooks, πιθανώς να χρησιμοποιηθεί για να δηλώσει την ομοιογενή ύλη στο υλικότερο επίπεδο των πάντων, δεδομένου ότι η ουσία που συμβολίζεται με τα «Πέπλα» του «Αιώνιου Γονέα» είναι στο έβδομο επίπεδο της ύλης, μετρώντας από κάτω προς τα πάνω, ή μάλλον από έξω προς τα μέσα. Αυτή δεν μπορεί να ανακαλυφθεί στο χαμηλότερο, ή μάλλον στο πιο εξωτερικό και υλικό επίπεδο.

Ερ.: Υπάρχει, τότε, σε κάθε επίπεδο από τα επτά, ύλη σχετικά ομοιογενής για κάθε επίπεδο;

Απ.: Αυτό ισχύει, αλλά κάθε ύλη είναι ομοιογενής μόνο για αυτούς που βρίσκονται στο ίδιο επίπεδο αντίληψης. Έτσι ώστε αν η Πρωθύλη της σύγχρονης επιστήμης κάποτε ανακαλυπτόταν, θα ήταν ομοιογενής μόνο για εμάς. Η πλάνη θα διαρκέσει για καιρό,

ίσως μέχρι την έκτη φυλή, διότι η ανθρωπότητα πάντοτε αλλάζει, ψυχικά και διανοητικά, και μας αφήνει να ελπίζουμε πνευματικά επίσης, τελειοποιώντας τον εαυτό της όλο και περισσότερο σε κάθε φυλή και υποφυλή.

Ερ.: Δεν θα ήταν μεγάλο λάθος να χρησιμοποιήσουμε οποιοδήποτε όρο ο οποίος έχει ήδη χρησιμοποιηθεί από τους επιστήμονες με μια άλλη σημασία; Το Πρωτόπλασμα είχε κάποτε σχεδόν την ίδια έννοια όπως η Πρωθύλη, αλλά η σημασία του τώρα έχει περιοριστεί.

Απ.: Αυτό θα ήταν κάτι παραπάνω από βέβαιο. Η Ύλη των Ελλήνων, όμως, πολύ περισσότερο δεν θα ταίριαζε στην ύλη αυτού του πεδίου γιατί την είχαν υιοθετήσει από την Χαλδαϊκή κοσμογονία, όπου χρησιμοποιούνταν με μια υψηλή μεταφυσική έννοια.

Ερ.: Αλλά η λέξη Ύλη χρησιμοποιείται τώρα από τους υλιστές για να εκφράσουν κατά προσέγγιση την ίδια ιδέα σύμφωνα με αυτή που χρησιμοποιούμε για τον όρο Μουλαπρακρίτι.

Απ.: Θα μπορούσε να είναι έτσι, αλλά ο Δρ. Lewins και η γενναία μισή ντουζίνα από τους Υλό-Ιδεαλιστές πολύ λίγο θα συμφωνούσαν με αυτήν την γνώμη, γιατί στο σύστημά τους η μεταφυσική σημασία είναι εντελώς περιφρονημένη και άγνωστη στο τρόπο που βλέπουν τα πράγματα.

Ερ.: Τότε ίσως, μετά από όλα αυτά, η Λάγια είναι ο καλύτερος όρος για να χρησιμοποιήσουμε;

Απ.: Όχι και τόσο, γιατί Λάγια δεν σημαίνει κάτι ιδιαίτερο ή κάποιο επίπεδο ή κάτι άλλο, αλλά δηλώνει μια κατάσταση ή μια συνθήκη. Είναι ένας σανσκριτικός όρος που μεταβιβάζει την ιδέα από κάτι σε μια αδιαφοροποίητη και σταθερή κατάσταση, ένα μηδενικό σημείο στο οποίο η διαφοροποίηση τερματίζεται.

Ερ.: Η πρώτη διαφοροποίηση θα παρουσίαζε την ύλη στο έβδομο της επίπεδο. Δεν μπορούμε, άρα, εμείς να υποθέσουμε ότι η Πρωθύλη του Καθηγητή Crooks είναι επίσης η ύλη στο έβδομο της επίπεδο;

Απ.: Η ιδεώδης Πρωθύλη του Καθηγητή Crooks είναι ύλη σε αυτήν την κατάσταση την οποία αυτός αποκαλεί «το σημείο-μηδέν».

Ερ.: Με άλλα λόγια, το σημείο Λάγια αυτού του επιπέδου;

Απ.: Δεν είναι καθόλου ξεκάθαρο κατά πόσο ο Καθηγητής Crooks κατέχει άλλα επίπεδα ή παραδέχεται την ύπαρξή τους. Το αντικείμενο της εργασίας του είναι το πρωθυλικό άτομο, το οποίο ως τώρα δεν έχει δει κανείς, είναι απλά μια νέα υπόθεση εργασίας της Επιστήμης. Γιατί τι στην πραγματικότητα είναι το άτομο;

Ερ.: Είναι ένας βολικός ορισμός για το τι θα υποθέταμε ότι είναι, ή μάλλον ένας βολικός όρος για να διαιρέσουμε, το μόριο.

Απ.: Αλλά σίγουρα αυτοί πρέπει να έχουν φτάσει αυτή την στιγμή στο συμπέρασμα ότι το άτομο δεν είναι πια ένας βολικός όρος παρά τα υποτιθέμενα εβδομήντα άτακτα στοιχεία. Έχει γίνει συνήθεια να περιγελούν τα τέσσερα ή πέντε στοιχεία των αρχαίων, αλλά τώρα ο Καθηγητής Crooks έχει φτάσει στο συμπέρασμα, μιλώντας με ακρίβεια, ότι δεν υπάρχει, καθόλου τέτοιο πράγμα, όπως ένα χημικό στοιχείο. Στην πραγματικότητα, τόσο μακριά από την ανακάλυψη του ατόμου, δεν έχουμε φτάσει ακόμη σε ένα αδιάσπαστο απλό μόριο.

Ερ.: Αυτό θυμίζει ότι ο Dalton, ο οποίος πρώτος μίλησε για αυτό το θέμα, ονόμασε αυτήν την θεωρία «Ατομική Θεωρία».

Απ.: Έτσι είναι, αλλά όπως έχει αποδειχτεί από τον Σερ Hamilton, ο όρος χρησιμοποιήθηκε με μια λανθασμένη ερμηνεία από τις σύγχρονες σχολές της επιστήμης, οι οποίες, ενώ γελούσαν με την μεταφυσική, χρησιμοποιούν έναν καθαρά μεταφυσικό όρο στην φυσική, έτσι ώστε στην εποχή μας η «θεωρία» αρχίζει να οικειοποιείται τα προνόμια του «αξιώματος».

Ερ.: Τι είναι οι «Επτά Αιωνιότητες» και πώς μπορεί να υπάρχει τέτοια υποδιαίρεση στην Πραλάγια, όταν δεν υπάρχει κανείς να συναισθανθεί τον χρόνο;

Απ.: Ο σύγχρονος αστρονόμος γνωρίζει τις «διατάξεις του Ουρανού» όχι καλύτερα από τον αρχαίο αδερφό του. Αν ρωτηθεί κατά πόσο θα μπορούσε «να προβάλει τον Μαζαρόθ στην περίοδο του» ή αν αυτός ήταν με «αυτόν» ο οποίος «εκτεινόταν έξω στον ουρανό», θα απαντούσε θλιμμένα, ακριβώς όπως ένας μεροκαματιάρης θα έκανε, αρνητικά. Ακόμη αυτή η άγνοια τον εμποδίζει να κάνει υποθέσεις σχετικά με τις εποχές του Ήλιου, της Σελήνης και της Γης και να «υπολογίζει» γεωλογικές περιόδους για τον χρόνο όπου δεν ζούσε, με ή χωρίς συναίσθηση, πάνω στην γη. Γιατί, συνεπώς, το ίδιο προνόμιο να μην παραχωρηθεί και στους αρχαίους.

Ερ.: Αλλά γιατί να χρησιμοποιηθεί ο όρος «Επτά Αιωνιότητες»;

Απ.: Ο όρος «Επτά Αιωνιότητες» χρησιμοποιείται λόγω της αμεταβλητότητας του νόμου της αναλογίας. Όπως η Μανβαντάρα χωρίζεται σε επτά περιόδους έτσι και η Πραλάγια, όπως η ημέρα αποτελείται από δώδεκα ώρες έτσι και η νύχτα. Μπορούμε να πούμε ότι επειδή εμείς κοιμόμαστε κατά την διάρκεια της νύχτας και χάνουμε την αίσθηση του χρόνου, ότι γι' αυτό οι ώρες δεν περνάνε; Η Πραλάγια είναι η «Νύχτα» μετά την Μανβανταρική «Ημέρα». Δεν υπάρχει κανείς εκεί και η συναίσθηση κοιμάται και ξεκουράζεται. Αλλά από τότε που υπάρχει η συναίσθηση, και είναι σε πλήρη δράση διαμέσου της Μανβαντάρα, και από τότε που ζούμε πλήρως την πραγματικότητα και αφού ο νόμος της αναλογίας και της περιοδικότητας είναι σταθερός, και έτσι συνεχίζει να είναι, κι αφού αυτός πρέπει να δρα εξίσου και στις δυο πλευρές, γιατί δεν μπορεί να χρησιμοποιηθεί αυτή η φράση;

Ερ.: Μα πώς μπορεί να μετρηθεί η αιωνιότητα;

Απ.: Πιθανώς η ερώτηση να ξεπηδά λόγω της γενικής παρεξήγησης του όρου «Αιωνιότητα». Εμείς οι Δυτικοί είμαστε αρκετά ανόητοι να κάνουμε υποθέσεις σχετικά με αυτό το οποίο δεν έχει ούτε αρχή ούτε τέλος, και φανταζόμαστε ότι οι αρχαίοι έπρεπε να έχουν κάνει το ίδιο. Αυτοί, όμως δεν το έκαναν, διότι κανείς φιλόσοφος στον παλιό καιρό δεν εξέλαβε την «Αιωνιότητα» με την έννοια της, χωρίς αρχή και χωρίς τέλος, διάρκειας. Ούτε οι Αιώνες των Ελλήνων ούτε οι «Naroses» οδηγούν σε αυτήν την σημασία. Στην πραγματικότητα, δεν είχαν λέξη που να συνδέεται με αυτήν την λεπτεπίλεπτη έννοια. Το Παραμπράχμα, το Άιν-Σοφ και το Ζερβάνα-Άκεμε της Αβέστα μόνο αναπαριστάνουν την Αιωνιότητα. Όλες οι άλλες περίοδοι είναι πεπερασμένες και αστρονομικές, βασισμένες στα τροπικά έτη και σε άλλους κολοσσιαίους κύκλους. Η λέξη Αιών, η οποία στην Βίβλο μεταφράζεται ως Αιωνιότητα, σημαίνει όχι μόνο μια πεπερασμένη περίοδο αλλά επίσης έναν άγγελο και ένα ον.

Ερ.: Αλλά δεν είναι σωστό να πούμε ότι στην Πραλάγια επίσης υπάρχει η «Μεγάλη Πνοή»;

Απ.: Σίγουρα: διότι η «Μεγάλη Πνοή» είναι ασταμάτητη και είναι, ας το πούμε έτσι, το παγκόσμιο και αιώνιο *αικίνητο* ;

Ερ.: Αν είναι αδύνατο να την διαιρέσεις έτσι σε περιόδους τότε λόγω αυτού καταργείται η ιδέα της απόλυτης και πλήρους ανυπαρξίας. Μοιάζει κάπως ασύμβατο ότι κάθε «αριθμός» από περιόδους θα μπορούσε να εκφραστεί, αν και ένας θα μπορούσε να εκφράσει τόσες πολλές εκπνοές και εισπνοές της «Μεγάλης Πνοής».

Απ.: Αυτό θα έκανε να απομακρυνθεί η ιδέα μιας απόλυτης Ηρεμίας, δεν ήταν αυτή η απολυτότητα της Ηρεμίας αντιμαχόμενη με την Απολυτότητα της Κίνησης. Επομένως η μια έκφραση είναι τόσο καλή όσο και η άλλη. Υπάρχει ένα θαυμάσιο ποίημα για την Πραλάγια, γραμμένο από έναν πολύ αρχαίο Ρίσι, ο οποίος συγκρίνει την κίνηση της Μεγάλης Πνοής στην διάρκεια της Πραλάγια με τις ρυθμικές κινήσεις του Ωκεανού του Ασυνειδήτου.

Ερ.: Η δυσκολία είναι όταν η λέξη «αιωνιότητα» χρησιμοποιείται αντί της λέξης «Αιών».

Απ.: Γιατί θα έπρεπε να χρησιμοποιήσουμε μια Ελληνική λέξη όταν υπάρχει μια πιο οικεία έκφραση, ειδικά όταν έχει επεξηγηθεί τόσο πολύ, στην Μυστική Δοξασία; Εσείς μπορείτε να την αποκαλείτε ως σχετική, ή μια Μανβανταρική και μία Πραλαγιακή αιωνιότητα, αν σας αρέσει.

Ερ.: Είναι η σχέση της Πραλάγια και της Μανβαντάρα ακριβώς ανάλογη με την σχέση ύπνου και εγρήγορσης;

Απ.: Κατά μία ιδιαίτερη έννοια μόνο. Κατά την διάρκεια του ύπνου όλοι υπάρχουμε προσωπικά κι ατομικά ακόμη κι αν κοιμόμαστε και μπορεί να είμαστε χωρίς συναίσθηση αυτής της ζωής. Αλλά κατά την διάρκεια της Πραλάγια κάθε τι ξεχωριστό, όπως κάθε μονάδα εξαφανίζεται από τον φαινομενικό κόσμο και συγχωνεύεται, ή

μάλλον μεταφέρεται μέσα στο νοούμενο Ένα. Επομένως de facto υπάρχει μια μεγάλη διαφορά.

Ερ.: Ο ύπνος έχει αποκληθεί η «σκοτεινή πλευρά της ζωής», θα μπορούσε η Πραλάγια να αποκληθεί η σκοτεινή πλευρά της Κοσμικής Ζωής;

Απ.: Θα μπορούσε να αποκληθεί έτσι. Η Πραλάγια είναι η διάλυση του ορατού μέσα στο αόρατο, του ετερογενούς μέσα στο ομοιογενές – ένας χρόνος ηρεμίας, επομένως. Ακόμη η κοσμική ύλη αν και ακατάστρεπτη μέσα στην ουσία της, πρέπει να έχει χρόνο ξεκούρασης και επιστρέφει στην Λάγια κατάσταση της. Το απόλυτο της όλο-περιεχόμενης ουσίας του Ενός πρέπει να φανερωθεί στο εαυτό του εξίσου στην ηρεμία και στην δράση.

Sloka (2) ΧΡΟΝΟΣ ΔΕΝ ΥΠΗΡΧΕ ΓΙΑΤΙ ΚΟΙΜΟΤΑΝ ΣΤΟ ΑΠΕΙΡΟ ΣΤΗΘΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ.

Ερ.: Ποια είναι η διαφορά μεταξύ Χρόνου και Διάρκειας;

Απ.: Η Διάρκεια *είναι*, δεν έχει ούτε αρχή ούτε τέλος. Πώς μπορείς να αποκαλείς αυτό που δεν έχει ούτε αρχή ούτε τέλος, Χρόνο; Η Διάρκεια είναι χωρίς αρχή και χωρίς τέλος, ο Χρόνος είναι πεπερασμένος.

Ερ.: Είναι τότε η Διάρκεια και ο Χρόνος οι αρχές του Αλείρου και του Πέρατος, αντίστοιχα;

Απ.: Ο Χρόνος μπορεί να διαιρεθεί, η Διάρκεια, τουλάχιστον στην φιλοσοφία μας, δεν μπορεί. Ο Χρόνος είναι διαιρετός μέσα στην Διάρκεια – ή, όπως το θέτεις, το ένα είναι εντός του Χρόνου και της Διάρκειας, ενώ το άλλο είναι έξω κι από τα δύο.

Ερ.: Ο μόνος τρόπος που ένας μπορεί να προσδιορίσει τον Χρόνο είναι με την κίνηση της Γης.

Απ.: Αλλά εμείς μπορούμε επίσης να προσδιορίσουμε τον Χρόνο μέσα στις αντιλήψεις μας.

Ερ.: Την Διάρκεια, μάλλον;

Απ.: Όχι, τον Χρόνο, όσο για την Διάρκεια, είναι αδύνατο να την διαιρέσουμε ή να θέσουμε όρια μέσα της. Η Διάρκεια για μας είναι η μόνη αιωνιότητα, όχι σχετική, αλλά απόλυτη.

Ερ.: Μπορεί να ειπωθεί ότι η ουσιώδης ιδέα της Διάρκειας είναι η ύπαρξη;

Απ.: Όχι. Η ύπαρξη έχει περιορισμένες και καθορισμένες περιόδους, αν και η Διάρκεια, μην έχοντας αρχή και τέλος, είναι μια τέλεια αφηρημένη έννοια η οποία περιέχει τον Χρόνο. Η Διάρκεια είναι σαν τον Χώρο, ο οποίος είναι κι αυτός μια αφηρημένη έννοια,

επίσης, και είναι εξίσου χωρίς αρχή και τέλος. Είναι μόνο μέσα στην συγκεκριμενοποίησή του και τον περιορισμό που γίνεται μια παράσταση και κάτι συγκεκριμένο. Φυσικά η απόσταση μεταξύ δύο σημείων αποκαλείται χώρος, αυτή μπορεί να είναι τεράστια ή μπορεί να είναι απειροελάχιστη, εντούτοις θα είναι πάντοτε χώρος. Αλλά όλες αυτές οι λεπτομερείς παρουσιάσεις είναι υποδιαίρεσεις στο σύνολο ιδεών του ανθρώπου. Στην πραγματικότητα ο Χώρος είναι αυτό που οι αρχαίοι αποκαλούσαν η Μία αόρατη και άγνωστη (τώρα ακατάληπτη) Θεότητα.

Ερ.: Τότε ο Χρόνος είναι ο ίδιος όπως ο Χώρος, όντας ένα στην αφηρημένη έννοια;

Απ.: Ως δύο αφαιρέσεις μπορούν να είναι ένα, αλλά αυτό θα ταίριαζε στην Διάρκεια και στο Αφαιρετικό Διάστημα μάλλον παρά στον Χρόνο και στον Χώρο.

Ερ.: Ο Χώρος είναι η αντικειμενική και ο Χρόνος η υποκειμενική πλευρά όλης της εκδήλωσης. Στην πραγματικότητα είναι τα μόνα χαρακτηριστικά του απείρου, αλλά τα χαρακτηριστικά είναι ίσως ένας ακατάλληλος όρος για να χρησιμοποιήσουμε καθόσον είναι, μιλώντας έτσι, συν-εκτεταμένοι με το άπειρο. Μπορεί, ωστόσο, να γίνει αντικειμενικό ότι αυτοί δεν είναι τίποτε παρά οι δημιουργίες της δικής μας διάνοιας, απλά οι μορφές στις οποίες δεν μπορούμε να επωφεληθούμε για την κατανόηση των πραγμάτων.

Απ.: Αυτό ακούγεται σαν μια διαφωνία με τους φίλους μας τους Υλό-Ιδεαλιστές, αλλά εμείς εδώ μιλάμε για τον νοούμενο και όχι για τον φαινομενικό κόσμο. Στην απόκρυφη κατήχηση (δες Μυστική Δοξασία) ρωτάται: «Τι είναι αυτό που πάντα υπάρχει, το οποίο δεν μπορείς να φανταστείς ως μη ον, πες μου τι μπορεί να είναι;» Η απάντηση είναι – ο ΧΩΡΟΣ. Γιατί μπορεί να μην υπάρχει ένας μόνος άνθρωπος στο σύμπαν να τον σκεφτεί, ούτε ένα μάτι να τον δει, ούτε ένας εγκέφαλος να τον κατανοήσει, αλλά ο Χώρος ακόμη υπάρχει, πάντοτε υπήρχε και πάντοτε θα υπάρχει, και δεν μπορείς να το αλλάξεις.

Ερ.: Διότι, ίσως, δεν μπορούμε να απέχουμε από το να τον σκεπτόμαστε;

Απ.: Η σκέψη μας γι' αυτό δεν έχει να κάνει τίποτε με την ερώτηση. Προσπάθησε, αντίθετα, αν μπορείς να φανταστείς κάτι αποκλείοντας τον Χώρο και σύντομα θα ανακαλύψεις την αδυναμία μιας τέτοιας κατανόησης. Ο Χώρος υπάρχει όπου δεν υπάρχει τίποτε άλλο και πρέπει να υπάρχει είτε το Σύμπαν είναι ένα απόλυτο κενό ή ένα πλήρες Όλον.

Ερ.: Οι σύγχρονοι φιλόσοφοι έχουν καταλήξει σε αυτό, ότι ο χώρος και ο χρόνος δεν είναι τίποτε άλλο παρά χαρακτηριστικά, τίποτε άλλο παρά συμπτώσεις.

Απ.: Και θα μπορούσαν να έχουν δίκαιο, αν ήταν η αναγωγή τους ο καρπός της αληθινής επιστήμης και όχι της ζωής που το αποτέλεσμα της είναι η Αβίντγια και η Μαγιά. Εμείς βρίσκουμε, επίσης, τον Μπούντχα να λέει ότι και η Νιρβάνα μετά από όλα αυτά δεν είναι παρά Μαγιά, ή μια ψευδαισθηση, αλλά ο Κύριος Μπούντχα βασιζέται ό,τι λέει στην γνώση, όχι στον συλλογισμό.

Ερ.: Αλλά είναι ο αιώνιος Χώρος και η Διάρκεια τα μόνα χαρακτηριστικά του Αλείρου;

Απ.: Ο Χώρος και η Διάρκεια, όντας αιώνια, δεν μπορούν να αποκαλούνται χαρακτηριστικά, καθώς είναι μόνο οι όψεις αυτού του Αλείρου. Ούτε μπορεί αυτό το Άλειρο, αν εσείς εννοείτε με αυτό την Απόλυτη Αρχή, να έχει οποιαδήποτε χαρακτηριστικά, καθώς μόνο αυτό το οποίο είναι το ίδιο πεπερασμένο και σχετικό μπορεί να έχει οποιαδήποτε σχέση με κάτι άλλο. Όλα αυτά είναι φιλοσοφικά λάθος.

Ερ.: Μπορούμε να φανταστούμε μη-ύλη η οποία δεν είναι εκτεταμένη, μη-έκταση η οποία είναι δεν είναι έκταση από κάτι. Είναι το ίδιο και στα ανώτερα επίπεδα; Κι αν είναι έτσι, ποια είναι η ουσία που γεμίζει τον απόλυτο χώρο, και είναι ταυτόσημη με αυτόν τον χώρο;

Απ.: Αν η «μαθητευόμενη διάνοια» σας δεν μπορεί να κατανοήσει οποιαδήποτε άλλου είδους ύλη, ίσως μία λιγότερο εκπαιδευμένη αλλά πολύ πιο ανοικτή σε πνευματικές διαισθήσεις, μπορεί. Δεν έπεται, επίσης έτσι το λες εσύ, ότι μία τέτοια αντίληψη του χώρου είναι ακόμη η μόνη δυνατή, πάνω στον πλανήτη μας. Διότι ακόμη και στο δικό μας επίπεδο υπάρχουν άλλες, διάφορες διάνοιες, πέρα από αυτές του ανθρώπου, σε πλάσματα ορατά κι αόρατα, από διάνοιες από υποκειμενικά όντα που είναι παντού έως τα αντικειμενικά ζώα και τους κατώτερους οργανισμούς, η σε συντομία «από τον Ντεβιά στον ελέφαντα, από τον ελέφαντα στον μυρμήγκι». Τώρα, σε σχέση με το δικό μας επίπεδο αντίληψης και διαίσθησης, το μυρμήγκι έχει τόση καλή διάνοια όση έχουμε κι εμείς για τον εαυτό μας, και ακόμη καλύτερη, διότι αν και δεν μπορεί να το εκφράσει με λόγια, ακόμη, πέραν του ενστίκτου, το μυρμήγκι δείχνει πολύ υψηλές δυνάμεις λογικής, όπως όλοι ξέρουμε. Έτσι, βρισκόμενοι στο επίπεδό μας, αν πιστέψουμε τις διδασκαλίες του αποκρυφισμού, με τις τόσες πολλές και διαφορετικές καταστάσεις της συνείδησης και της νοημοσύνης, δεν έχουμε δικαίωμα να λάβουμε ως αιτία και αξία μόνο την δική μας ανθρώπινη συνείδηση, σαν να μην υπήρχε κανείς έξω από αυτήν. Και αν εμείς δεν μπορούμε να τολμήσουμε να αποφασίσουμε πόσο μακριά πηγαίνει η ενστικτώδης συνειδητότητα, πώς μπορούμε να βάλουμε όριο στην συνειδητότητα, για την οποία η Επιστήμη δεν γνωρίζει τίποτε, σε αυτό το επίπεδο.

Ερ.: Μα γιατί όχι; Σίγουρα η φυσική επιστήμη μπορεί να ανακαλύψει όλα όσα πρέπει να ανακαλυφθούν, ακόμη και στο μυρμήγκι;

Απ.: Αυτή είναι η δική σου άποψη, για τον αποκρυφισμό όμως τέτοια σιγουριά είναι λανθασμένη, παρά τις εργασίες του Sir John Lubbock. Η επιστήμη μπορεί να κάνει συλλογισμούς, αλλά με τις σημερινές μεθόδους της ποτέ δεν θα είναι ικανή να αποδείξει την βεβαιότητα τέτοιων υπολογισμών. Αν ένας επιστήμονας μπορούσε να γίνει μυρμήγκι για λίγο, και σκεφτεί σαν μυρμήγκι, και θυμάται την εμπειρία του στην επιστροφή στην δική του σφαίρα της συνείδησης, τότε μόνο θα γνώριζε κάτι με βεβαιότητα από αυτό το ενδιαφέρον έντομο. Όπως έχουν τα πράγματα, αυτός το μόνο που μπορεί να κάνει είναι να υποθέτει βγάζοντας συμπεράσματα μόνο από την συμπεριφορά του μυρμηγκιού.

Ερ.: Η αντίληψη του χρόνου και του χώρου για ένα μυρμήγκι δεν είναι όπως η δική μας, τότε. Αυτό δεν θέλεις να πεις;

Απ.: Ακριβώς, το μυρμήγκι έχει αντίληψη του χώρου και του χρόνου που είναι δική του και όχι δική μας, που είναι σε εντελώς διαφορετικό επίπεδο. Έχουμε, συνελπώς, άδικο να αρνούμαστε αυταπόδεικτα την ύπαρξη άλλων επιπέδων μόνο και μόνο επειδή δεν μπορούμε να αποκτήσουμε ιδέα από αυτά, τα οποία όμως παρ' όλα αυτά υπάρχουν – επίπεδα υψηλότερα και χαμηλότερα από το δικό μας με πολλές διαβαθμίσεις, όπως μαρτυρεί το παράδειγμα του μυρμηγκιού.

Ερ.: Η διαφορά μεταξύ του ζώου και του ανθρώπου από αυτή την άποψη φαίνεται στο ότι το πρώτο είναι γεννημένο περισσότερο ή λιγότερο με όλες τις ικανότητες του, και, γενικά μιλώντας, δεν προστίθενται άλλα χαρίσματα σε αυτό, ενώ ο δεύτερος βαθμιαία μαθαίνει και βελτιώνεται. Αυτό δεν είναι πραγματικά που είπαμε;

Απ.: Έτσι είναι, αλλά πρέπει να θυμάστε το γιατί : όχι γιατί ο άνθρωπος έχει μια «αρχή» παραπάνω από το μικροσκοπικότερο έντομο, αλλά γιατί ο άνθρωπος είναι ένα τελειοποιημένο ζώο, το όχημα μιας πλήρους ανεπτυγμένης μονάδας, αυτοσυνείδητος και ακολουθώντας με κάποιο σκοπό την δική του γραμμή προόδου δεδομένου ότι στο έντομο, και ακόμη στο ανώτερο ζώο, η ανώτερη τριάδα των αρχών είναι τελείως σε ύπνο.

Ερ.: Υπάρχει καμιά συνειδητότητα, ή συνειδητό ον, να γνωρίσει και να κάνει υποδιαίρεση του χρόνου στο πρώτο «σκίρτημα» της εκδήλωσης; Στην διάλεξη του πάνω στην Μπράγκαβαντ Γκιτά, ο Σούμπα Ρόου, μιλώντας για τον Πρώτο Λόγο, φαίνεται να υπονοεί ταυτόχρονα την συνείδηση και την νοημοσύνη.

Απ.: Αλλά αυτός δεν εξήγησε σε ποιον Λόγο αναφερόταν, και εγώ πιστεύω ότι μιλούσε γενικά. Στην Εσωτερική Φιλοσοφία, ο Πρώτος είναι ο ανεκδήλωτος και ο Δεύτερος ο εκδηλωμένος Λόγος. Ο Ισβαρά αντιστοιχεί στον Δεύτερο και ο Ναραγιανά στον ανεκδήλωτο Λόγο. Ο Σούμπα Ρόου είναι ένας Αντβάιτι κι ένας μορφωμένος Βενταντιστής, και μίλησε από την δική του πλευρά. Εμείς το κάνουμε από την δική μας. Στην Μυστική Δοξασία, ο εκδηλωμένος Λόγος γεννιέται από αυτό που μεταφράζεται ως «Αιώνιος Πατέρας-Μητέρα», ενώ στην Βίσνου Πουρανά αυτό περιγράφεται ως το Αυγό του Κόσμου, περιτριγυρισμένο από επτά δέρματα, επίπεδα ή ζώνες. Είναι αυτό το Χρυσό Αυγό από το οποίο γεννιέται ο Μπράχμα και αυτός ο Μπράχμα είναι στην πραγματικότητα ο Δεύτερος Λόγος ή ακόμη και ο Τρίτος, σύμφωνα με την αρίθμηση που υιοθετήσαμε, διότι με σιγουριά αυτός δεν είναι ο Πρώτος ή ο υψηλότερος, το σημείο το οποίο είναι παντού και πουθενά. Το Μαχάτ, στην Εσωτερική ερμηνεία είναι στην πραγματικότητα ο Τρίτος Λόγος ή η σύνθεση των Επτά δημιουργικών ακτινών, οι Επτά Λόγοι. Έξω από τους επτά που αποκαλούνται Δημιουργίες, το Μαχάτ είναι ο Τρίτος Λόγος, διότι είναι η παγκόσμια Νοήμονα Ψυχή, Θεϊκή Ιδεοπλασία, συνδυάζοντας τα ιδεατά σχέδια και πρωτότυπα όλων των πραγμάτων στον εκδηλωμένο αντικειμενικό όπως επίσης και στον υποκειμενικό κόσμο. Στις δοξασίες της Σαμκχύα και των Πουρανά, το Μαχάτ είναι το πρώτο προϊόν της Πραντχάνα, μορφοποιημένη από την Κσετραγκνιά «Πνεύμα-Ουσία». Στην Εσωτερική Φιλοσοφία Κσετραγκνιά είναι το όνομα που δίνεται στο εσωτερικό μας ΕΓΩ.

Ερ.: Είναι τότε αυτή η πρώτη εκδήλωση στο αντικειμενικό μας σύμπαν;

Απ.: Αυτή είναι η πρώτη Αρχή μέσα σε αυτό, φτιαγμένη να είναι αντιληπτή ή αισθητή σε θεϊκά, όμως όχι ανθρώπινα νοήματα. Αλλά αν προχωρήσουμε από το Ασύλληπτο, θα το βρούμε να είναι το τρίτο και αντίστοιχο με το Μάνας, ή μάλλον με το Μπούντχι-Μάνας.

Ερ.: Τότε ο Πρώτος Λόγος είναι το πρώτο σημείο μέσα στον κύκλο;

Απ.: Το σημείο μέσα στον κύκλο που δεν έχει ούτε όριο ούτε περιορισμούς, ούτε αυτός μπορεί να έχει οποιοδήποτε όνομα ή χαρακτηριστικό. Ο πρώτος ανεκδήλωτος Λόγος είναι ταυτόσημος με την σχεδιασμένη γραμμή στην διάμετρο του Κύκλου. Η πρώτη γραμμή ή διάμετρος είναι ο Πατέρας-Μητέρα, από τον οποίον προέρχεται ο Δεύτερος Λόγος, ο οποίος περιέχει μέσα στον εαυτό του την Τρίτη Εκδηλωμένη Λέξη. Στις Πουρανά για παράδειγμα, ξαναλέγεται ότι το πρώτο προϊόν της Ακασά είναι ο Ήχος και Ήχος σημαίνει σε αυτήν την περίπτωση «Λέξη», η έκφραση της ανείπωτης σκέψης, ο εκδηλωμένος Λόγος, αυτόν των Ελλήνων και Πλατωνιστών και του Αγίου Ιωάννη. Ο Dr. Wilson και άλλοι Ανατολιστές μιλούν για αυτήν την αρχή των Ινδών ως μία ανοησία, γιατί σύμφωνα με αυτούς Ακασά και Χάος είναι ταυτόσημα. Αλλά αν ήξεραν ότι Ακασά και Πραντχάνα δεν είναι παρά δύο όψεις του ίδιου πράγματος, και θυμούνται ότι το Μαχάτ, η θεϊκή Ιδεοπλασία στο επίπεδο μας, είναι αυτός ο εκδηλωμένος Λόγος, αυτοί θα γελούσαν με τους εαυτούς τους και με την άγνοιά τους.

Ερ.: Με αναφορά στο ακόλουθο απόσπασμα, ποια είναι η συνειδητότητα που λαμβάνει γνώση του χρόνου; Είναι η συνείδηση του χρόνου περιορισμένη στο επίπεδο της φυσικής, σε εγρήγορση, συνείδησης, ή υπάρχει αυτή σε ανώτερα επίπεδα; Στην Μυστική Δοξασία, I., 37, λέγεται ότι: «Ο χρόνος είναι μόνο μια πλάνη που δημιουργείται από την διαδοχή των καταστάσεων της συνείδησης, καθώς ταξιδεύουμε μέσα στην αιώνια διάρκεια, και εκεί όπου δεν υπάρχει συνείδηση πάνω στην οποία να δημιουργηθεί αυτή η πλάνη, δεν υφίσταται αλλά κοιμάται».

Απ.: Εδώ εννοείται μόνο η συνείδηση στο δικό μας επίπεδο, όχι η αιώνια θεία Συνείδηση την οποία ονομάζουμε το Απόλυτο. Η συνείδηση του χρόνου, με την παρούσα έννοια της λέξης, ακόμη δεν υπάρχει μέσα στον ύπνο, πολύ λιγότερο μπορεί να υπάρχει στο ουσιαστικό απόλυτο. Μπορεί η θάλασσα να ειπωθεί ότι έχει κατανόηση του χρόνου στο ρυθμικό χτύπημα της όχθης, ή στην κίνηση των κυμάτων της; Το Απόλυτο δεν μπορεί να ειπωθεί ότι έχει μια συνείδηση, ή εν πάση περιπτώσει, μια συνείδηση όπως αυτήν που έχουμε εδώ. Αυτό δεν έχει ούτε συνείδηση, ούτε επιθυμία, ούτε πόθο, ούτε σκέψη διότι είναι απόλυτη σκέψη, απόλυτος πόθος, απόλυτη επιθυμία, απόλυτη συνείδηση, απόλυτο «όλο».

Ερ.: Αυτό είναι που αναφέρουμε ως EINAI-OTHTA, ή ΣΑΤ;

Απ.: Οι ευγενικοί μας κριτικοί έχουν βρει την λέξη «Είναι-ότητα» πολύ διασκεδαστική, αλλά δεν υπάρχει άλλος τρόπος της μετάφρασης αυτού του Σανσκριτικού όρου, Σατ. Δεν είναι ύπαρξη, γιατί ύπαρξη μπορεί να ταιριάζει στα φαινόμενα, ποτέ στα νοούμενα, η ακριβής ετυμολογία του λατινικού όρου, αντικρούει τέτοιο ισχυρισμό, καθώς ex

σημαίνει «από» ή «έξω από», και *sistere* «προς στάση», επομένως κάποιο ον εμφανίζεται τότε όπου δεν ήταν πριν. Η ύπαρξη επιπλέον υπονοεί κάτι που έχει μια αρχή κι ένα τέλος. Πώς μπορεί ο όρος συνελώς, να εφαρμοστεί σε αυτό που πάντοτε ήταν, και το οποίο δεν μπορεί να αποδειχθεί ποτέ ότι ήταν εκροή από κάποιο άλλο;

Ερ.: Ο Εβραϊκός Ιεχωβά ήταν ο «Εγώ είμαι».

Απ.: Και το ίδιο ήταν ο Ορμάζντ, ο Αχούρα-Μάζντα των αρχαίων Μαζνταϊστών. Με αυτήν την έννοια κάθε άνθρωπος όσο κάθε Θεός να υπερηφανεύεται για την ύπαρξή του, λέγοντας «Εγώ είμαι αυτό που Είμαι».

Ερ.: Αλλά, βεβαίως η «Είναι-ότητα» έχει κάποια σύνδεση με την λέξη «να είμαι»;

Απ.: Ναι, αλλά «Είναι-ότητα» δεν είναι οντότητα, γιατί είναι εξίσου μη-ύπαρξη. Δεν μπορούμε να το κατανοήσουμε γιατί οι διάνοιες μας είναι πεπερασμένες και η γλώσσα μας πολύ περισσότερο περιορισμένη και υποθετική ακόμη από τον νου μας. Πώς μπορούμε συνελώς να εκφράσουμε αυτό το οποίο μπορούμε να κατανοήσουμε μόνο από μια σειρά αρνήσεων;

Ερ.: Ένας Γερμανός θα μπορούσε πιο εύκολα να εκφράσει αυτό με την λέξη «sein», το «das Sein» θα μπορούσε να είναι ένα καλό ισοδύναμο του «Είναι-ότητα», ο προαναφερόμενος όρος μπορεί να ακούγεται ανόητος στα ανεξοικείωτα Αγγλικά αυτιά, αλλά «das Sein» είναι ένας τέλει οικείος όρος και ιδέα για τους Γερμανούς. Αλλά εμείς μιλούσαμε για την συνείδηση στον Χώρο και στον Χρόνο.

Απ.: Αυτή η συνειδητότητα είναι πεπερασμένη, έχοντας αρχή και τέλος. Αλλά πού μπορούμε να βρούμε την λέξη για μία τέτοια πεπερασμένη Συνείδηση η οποία, ανήκοντας ακόμη στην Μαγιά, πιστεύει τον εαυτό της άπειρο; Ούτε ακόμα οι Ντεβατσάνι έχουν συνείδηση του χρόνου. Όλα είναι παρόν στο Ντεβατσάν, δεν υπάρχει παρελθόν, ειδάλλως το Εγώ θα μπορούσε να το ανακαλέσει και να απογοητευθεί και να μετανιώσει γι' αυτό, ούτε μέλλον, γιατί θα επιθυμούσε να το έχει. Παρατηρώντας, συνελώς, ότι το Ντεβατσάν είναι μία κατάσταση ευδαιμονίας στην οποία κάθε τι είναι παρόν, ο Ντεβατσάνι, ειπώθηκε ότι δεν έχει ούτε κατανόηση ούτε ιδέα του χρόνου. Κάθε τι είναι γι' αυτόν όπως ένα ζωντανό όνειρο, μία πραγματικότητα.

Ερ.: Αλλά μπορούμε να ονειρευτούμε μια ζωή σε μισό δευτερόλεπτο, όντας συναισθανόμενοι από μια διαδοχή καταστάσεων συνείδησης, γεγονότα που λαμβάνουν χώρα το ένα μετά το άλλο.

Απ.: Μόνο μετά το όνειρο. Καμία τέτοια συνείδηση δεν υπάρχει ενώ ονειρευόμαστε.

Ερ.: Δεν μπορούμε να συγκρίνουμε την ανάμνηση ενός ονείρου σε ένα άτομο δίνοντας την περιγραφή μιας εικόνας, και να πρέπει να αναφέρουμε όλα τα μέρη και τις λεπτομέρειες γιατί αυτός δεν μπορεί να παρουσιάσει το όλο πριν το μάτι του νου του ακροατή;

Απ.: Αυτή είναι μια καλή αναλογία.

ΔΕΥΤΕΡΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ

17 Ιανουαρίου 1889

STANZA I

Sloka (3)..... ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΝΟΥΣ ΔΕΝ ΥΠΗΡΧΕ, ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΥΠΗΡΧΑΝ ΑΧ-ΧΙ ΓΙΑ ΝΑ ΤΟΝ ΠΕΡΙΛΑΒΟΥΝ.

Ερ.: Αυτό το sloka δείχνει να υπονοεί ότι ο Παγκόσμιος Νους δεν έχει ύπαρξη χωριστά από τους ΑΧ-ΧΙ, αλλά στο Σχόλιο δηλώνεται ότι:

«Κατά την διάρκεια της Πραλάγια, ο Συμπαντικός Νους παραμένει ως μια μόνιμη δυνατότητα νοητικής δράσης, ή ως εκείνη η αφηρημένη απόλυτη σκέψη της οποίας ο νους είναι η συγκεκριμένη σχετική εκδήλωση, και ότι οι ΑΧ-ΧΙ είναι το όχημα για την θεϊκή, παγκόσμια σκέψη και θέληση. Αυτοί είναι οι νοήμονες δυνάμεις οι οποίες δίνουν στην φύση τους νόμους της, ενώ αυτές οι ίδιες δρουν σύμφωνα με νόμους που έχουν εντυπωθεί πάνω τους από ακόμη ανώτερες δυνάμεις, και είναι η ιεραρχία των πνευματικών όντων μέσω της οποίας ο παγκόσμιος Νους μπαίνει σε δράση.» (Μ.Δ.,Ι.,38).

Το Σχόλιο δηλώνει ότι οι ΑΧ-ΧΙ δεν είναι αυτοί οι ίδιοι ο Παγκόσμιος Νους, αλλά μόνο το όχημα για την εκδήλωσή τους.

Απ.: Το νόημα αυτού του sloka είναι, νομίζω, πολύ ξεκάθαρο. Αυτό θέλει να πει ότι, καθώς δεν υπάρχουν πεπερασμένες διαφοροποιημένες διάνοιες κατά την διάρκεια της Πραλάγια αυτό είναι σχεδόν σαν να μην υπάρχει καθόλου νους, διότι δεν υπάρχει τίποτε να τον περιλάβει ή να τον παρατηρήσει. Δεν υπάρχει τίποτε να υποδεχτεί και να απεικονίσει την ιδεοπλασία του Παγκόσμιου Νου, συνεπώς αυτός δεν υπάρχει. Καθετί έξω από το απόλυτο και αμετάβλητο Σατ (Είναι-ότητα), είναι απαραίτητα πεπερασμένο και υποθετικό, αφού έχει αρχή και τέλος. Άρα, αφού οι «ΑΧ-ΧΙ δεν υπήρχαν» δεν υπήρχε Παγκόσμιος Νους ως μια εκδήλωση. Μια διάκριση έπρεπε να γίνει ανάμεσα στον Απόλυτο Νου, ο οποίος είναι πάντα Παρών, και στην αντανάκλασή του και εκδήλωση στους ΑΧ-ΧΙ, οι οποίοι, όντας στο ανώτερο επίπεδο, αντανάκλουν τον παγκόσμιο νου συλλογικά στο πρώτο σκίρτημα της αιωνιότητας. Αργότερα που ξεκινούν το έργο της εξέλιξης όλων των κατωτέρων δυνάμεων σε κάθε σημείο των επτά επιπέδων μέχρι το χαμηλότερο – μας εξουσιάζουν. Οι ΑΧ-ΧΙ είναι οι αρχέτυπες επτά ακτίνες, ή Λόγοι που πηγάζουν από τον πρώτο Λόγο, τριπλός, αλλά ένας στην ουσία του.

Ερ.: Τότε ο ΑΧ-ΧΙ και ο Παγκόσμιος Νους είναι αναγκαία συμπληρωματικοί ο ένας με τον άλλον;

Απ.: Όχι, καθόλου. Ο Παγκόσμιος ή ο Απόλυτος Νους πάντα *είναι* στην διάρκεια της Πραλάγια όπως επίσης και στην Μανβαντάρα, είναι αμετάβλητος. Οι ΑΧ-ΧΙ είναι οι ανώτεροι Ντχιάνι, οι Λόγοι όπως έχει μόλις ειπωθεί, εκείνοι οι οποίοι ξεκινούν την καθοδική εξέλιξη, ή εκπόρευση. Κατά την διάρκεια της Πραλάγια δεν υπάρχουν ΑΧ-ΧΙ διότι έρχονται σε ύπαρξη μόνο με την πρώτη ακτινοβολία του Παγκόσμιου Νου, ο οποίος καθεαυτό δεν μπορεί να είναι διαφοροποιημένος, και από την ακτινοβολία προέρχεται η πρώτη αυγή της Μανβαντάρα. Το Απόλυτο είναι σε ύπνο, λανθάνων νους, και δεν μπορεί να είναι αλλιώς σε καθαρή μεταφυσική αντίληψη, ο νους είναι η σκιά Του και διαφοροποιείται στην συλλογικότητα αυτών των Ντχιάνι.

Ερ.: Αυτό δεν σημαίνει ότι αυτός ήταν απόλυτη συνείδηση, αλλά δεν είναι πλέον;

Απ.: Αυτός είναι *απόλυτη συνειδητότητα* αιώνια, η οποία γίνεται *σχετική συνειδητότητα* περιοδικά, σε κάθε «Μανβανταρική αυγή». Ας φανταστούμε αυτήν την λανθάνουσα ή εν δυνάμει συνειδητότητα σαν ένα είδος κενού σε ένα δοχείο. Σπάστε το δοχείο και τι συμβαίνει με το κενό, πού θα το αναζητήσουμε; Αυτό έχει εξαφανιστεί, είναι παντού και πουθενά. Είναι κάτι, αλλά εν τούτοις τίποτε, ένα κενό, εν τούτοις μια πληρότητα. Αλλά τι είναι στην πραγματικότητα ένα κενό όπως το κατανοεί η σύγχρονη επιστήμη – ένα ομοιογενές κάτι, ή τι άλλο; Δεν είναι το απόλυτο Κενό ένα επινόημα της φαντασίας μας; Μια καθαρή αφηρημένη έννοια, ένας υποτιθέμενος Χώρος όπου τίποτε δεν υπάρχει; Αν αυτό είναι έτσι, κατέστρεψε το δοχείο, και – οπωσδήποτε στις αντιλήψεις μας – δεν υπάρχει τίποτε. Άρα, η Stanza το τοποθετεί πολύ σωστά, «Παγκόσμιος Νους δεν υπήρχε», διότι δεν υπήρχε όχημα να τον περιλάβει.

Ερ.: Ποιες είναι οι ανώτερες δυνάμεις οι οποίες προετοιμάζουν τους ΑΧ-ΧΙ;

Απ.: Αυτές δεν μπορούν να αποκαλούνται δυνάμεις, καλύτερος όρος θα ήταν *δύναμη* ή ίσως Δυναμικό. Οι ΑΧ-ΧΙ προετοιμάζονται με το ξύπνημα στην εκδήλωση του περιοδικού, παγκόσμιου ΝΟΜΟΥ, ο οποίος γίνεται διαδοχικά ενεργός και ανενεργός. Είναι με αυτόν τον νόμο που αυτοί προετοιμάζονται ή μορφοποιούνται, όχι δημιουργούνται. «Δημιουργούνται» είναι ένας αδύνατος όρος στην Φιλοσοφία.

Ερ.: Τότε η δύναμη ή Δυναμικό που προηγείται και είναι ανώτερο από τους ΑΧ-ΧΙ, είναι ο νόμος ο οποίος καθιστά αναγκαία την εκδήλωση.

Απ.: Ακριβώς έτσι, περιοδική εκδήλωση. Όταν έρθει η ώρα, ο νόμος έρχεται σε δράση, και οι ΑΧ-ΧΙ εμφανίζονται στο πρώτο σκαλί της κλίμακας της εκδήλωσης.

Ερ.: Αλλά σίγουρα αυτός είναι *Ο Νόμος* και όχι Ένας νόμος;

Απ.: Ακριβώς, αφού αυτός είναι απόλυτος και «χωρίς δεύτερο» – συνεπώς αυτός δεν είναι ένα χαρακτηριστικό, αλλά αυτό το ίδιο το Απόλυτο.

Ερ.: Η μεγάλη δυσκολία είναι το να εξηγήσουμε αυτόν τον νόμο;

Απ.: Αυτό θα μπορούσε να γίνει προσπαθώντας να πάμε πάνω στην πρώτη εκδήλωση και υπέρτατη αιτιότητα. Θα απαιτήσει όλες τις πεπερασμένες διάνοιές μας να κατανοήσουμε έστω ασαφώς ακόμη αυτήν την πρώτη εκδήλωση, προσπάθεια στην οποία δεν μπορούμε, πεπερασμένοι όπως είμαστε, να πλησιάσουμε το Απόλυτο. Το Απόλυτο, το οποίο είναι για εμάς, στην παρούσα βαθμίδα της νοητικής μας ανάπτυξης, ένας λογικός συλλογισμός ακόμη κι αν πηγαίναμε πίσω χρονολογικά για χιλιάδες και χιλιάδες χρόνια.

Ερ.: Με αναφορά σε αυτό το sloka μετά από συζήτηση, δεν θα μπορούσε «κοσμικός νους» να είναι καλύτερος όρος από τον «παγκόσμιο νου»;

Απ.: Όχι, ο κοσμικός νους εμφανίζεται στο τρίτο στάδιο ή βαθμό, και είναι συγκρατημένος εντός ορίων ή περιορισμένος στο εκδηλωμένο σύμπαν. Στις Πουρανά, το Μαχάτ (η «μεγάλη» Αρχή του νου, ή Νόηση) εμφανίζεται μόνο στην Τρίτη από τις Επτά «Δημιουργίες» ή στάδια της εξέλιξης. Ο Κοσμικός Νους είναι Μαχάτ, ή θεϊκή ιδεοπλασία σε δραστήρια (δημιουργική) λειτουργία, και έτσι μόνο η περιοδική εκδήλωση στον χρόνο και στον χώρο (in actu) του Αιώνιου Παγκόσμιου Νου – εν δυνάμει. Ακριβέστερα, Παγκόσμιος Νους, όντας μόνο ένα άλλο όνομα για το Απόλυτο, *έξω από τον χρόνο και τον Χώρο*, αυτή η Κοσμική Ιδεοπλασία, ή Νους, δεν είναι καθόλου εξέλιξη (ειδικά όχι μια «δημιουργία») αλλά απλά μια από τις όψεις του Απολύτου, ο οποίος δεν γνωρίζει αλλαγές, ο οποίος πάντα ήταν, ο οποίος είναι, και θα είναι. Έτσι, ξαναλέω, το sloka υποδηλώνει ότι η παγκόσμια ιδεοπλασία δεν υπήρχε για την αντίληψη, διότι δεν υπήρχαν διάνοιες να την περιλάβουν, αφού ο Κοσμικός Νους ήταν ακόμη κρυμμένος, ή, απλώς, εν δυνάμει. Όπως οι stanzas μιλάνε για εκδήλωση, εμείς είμαστε αναγκασμένοι έτσι να τις μεταφράζουμε, και όχι από κάποια προσωπική άποψη.

Ερ.: Εμείς χρησιμοποιούμε την λέξη «κοσμικός» ως εφαρμοσμένη στο εκδηλωμένο σύμπαν σε όλες του τις μορφές. Το sloka προφανώς δεν αναφέρεται σε αυτό, αλλά στην πρώτη απόλυτη Συνειδητότητα, ή μη-Συνειδητότητα, και φαίνεται να υπονοεί ότι η απόλυτη συνειδητότητα δεν θα μπορούσε να είναι αυτός ο παγκόσμιος νους διότι δεν ήταν ή δεν θα μπορούσε να είναι εκφρασμένος. Δεν υπήρχε, άρα, έκφραση γι' αυτόν. Αλλά θα μπορούσε να είναι αντικειμενικό ότι αν και δεν υπήρχε έκφραση γι' αυτόν, ακόμη αυτός ήταν εκεί. Μπορούμε να πούμε ότι όπως το Σατ , αυτός ήταν και δεν ήταν.

Απ.: Αυτό δεν θα βοηθήσει την ερμηνεία.

Ερ.: Όταν ειπώθηκε ότι αυτός δεν υπήρχε, η ιδέα που δόθηκε τότε είναι ότι αυτός δεν ήταν μέσα στο Απόλυτο;

Απ.: Χωρίς πολλά λόγια, απλά, «αυτός δεν υπήρχε».

Ερ.: Φαίνεται να υπάρχει μια διάκριση, φυσικά, γιατί αν μπορούσαμε να πούμε «αυτός υπήρχε», αυτό θα ήταν μια σύλληψη μιας πολύ μεροληπτικής όψης της ιδέας του Σατ,

και είναι ισοδύναμο με το να πεις ότι το Σατ ήταν ΎΠΑΡΞΗ. Ακόμη, κάποιος μπορεί να πει ότι αυτός είναι μια εκδήλωση, αλλά ο νους δεν είναι μια εκδήλωση.

Απ.: Ο Νους, στην δράση της ιδεοπλασίας, είναι μια εκδήλωση, αλλά ο Παγκόσμιος Νους δεν είναι το ίδιο πράγμα, καθώς καμία υποθετική και σχετική δράση δεν μπορεί να προβλεφτεί για αυτό το οποίο είναι Απόλυτο. Η Παγκόσμια Ιδεοπλασία υπήρχε αμέσως μετά που εμφανίστηκαν οι ΑΧ-ΧΙ και συνεχίζει σε όλη την Μανβαντάρα.

Ερ.: Σε ποιο κοσμικό επίπεδο ανήκουν, όπως ειπώθηκε εδώ, οι ΑΧ-ΧΙ;

Απ.: Αυτοί ανήκουν στο πρώτο, δεύτερο και τρίτο επίπεδο – το τελευταίο επίπεδο όντας πραγματικά το σημείο έναρξης της πρωταρχικής εκδήλωσης – η αντικειμενική αντανάκλαση του ανεκδήλωτου. Όπως η Πυθαγόρεια Μονάδα, ο πρώτος Λόγος, έχοντας εκπορεύσει την πρώτη τριάδα, εξαφανίζεται στην σιγή και στο σκοτάδι.

Ερ.: Αυτό σημαίνει ότι οι τρεις Λόγοι εκπορευόμενοι από την πρωταρχική Ακτινοβολία στον Μακρόκοσμο αντιστοιχούν στο Άτμα, Μπούντχι, και Μάνας, στον Μικρόκοσμο;

Απ.: Ακριβώς έτσι, αυτοί αντιστοιχούν, αλλά δεν πρέπει να συγχέονται με αυτούς. Εμείς τώρα μιλάμε για τον Μακρόκοσμο στο πρώτο σκίρτημα της Μανβανταρικής αυγής, όταν η εξέλιξη ξεκινάει, και όχι για τον Μικρόκοσμο ή τον Άνθρωπο.

Ερ.: Είναι τα τρία επίπεδα στα οποία οι τρεις Λόγοι ανήκουν, ταυτόχρονα εκπορεύσεις, ή αναπτύσσονται ο ένας από τον άλλον;

Απ.: Είναι πολύ παραπλανητικό να εφαρμόζουμε μηχανικούς νόμους στην υψηλή μεταφυσική της κοσμογονίας, ή στον χώρο και στον χρόνο, όπως τους γνωρίζουμε γιατί τότε δεν υπάρχουν. Η αντανάκλαση της τριάδας στον χώρο και στον χρόνο ή το αντικειμενικό σύμπαν έρχεται αργότερα.

Ερ.: Έχουν υπάρξει οι ΑΧ-ΧΙ ως άνθρωποι σε προηγούμενες Μανβαντάρα, ή θα γίνουν αργότερα;

Απ.: Κάθε ζωντανό ον, οποιασδήποτε περιγραφής, ήταν, είναι ή θα γίνει μια ανθρώπινη ύπαρξη σε κάποιο Μανβαντάρα.

Ερ.: Αλλά παραμένουν αυτοί μόνιμα σε αυτήν την Μανβαντάρα στο ίδιο υπερβατικό επίπεδο κατά την διάρκεια ολόκληρης της περιόδου του κύκλου της ζωής;

Απ.: Αν εννοείς με τον «κύκλο της ζωής» μια διάρκεια του χρόνου η οποία φτάνει σε πάνω από δεκαπέντε ψηφία, τότε η απάντησή μου είναι οριστική – όχι. Οι ΑΧ-ΧΙ περνούν διαμέσου όλων των επιπέδων, ξεκινώντας να εκδηλώνουν πάνω στο τρίτο. Όπως όλες οι άλλες Ιεραρχίες, στο ανώτερο επίπεδο αυτοί είναι αγυρα, άμορφοι, ασώματοι, χωρίς οποιαδήποτε υπόσταση, αγνές πνοές. Πάνω στο δεύτερο επίπεδο, αυτοί πρώτα προσεγγίζουν στο Rupa, ή μορφή. Πάνω στο τρίτο, αυτοί γίνονται Μανασαπούτρα, αυτοί που αποβαίνουν ενσαρκωμένοι σε ανθρώπους. Σε κάθε επίπεδο

που αυτοί φτάνουν ονομάζονται με διαφορετικά ονόματα – υπάρχει μια συνεχής διαφοροποίηση της αρχέτυπης ομοιογενούς τους ουσίας. Την ονομάζουμε ουσία, αν και στην πραγματικότητα αυτή δεν είναι ουσία την οποία μπορούμε να κατανοήσουμε. Αργότερα, αυτοί γίνονται Rupa – αιθερικές μορφές.

Ερ.: Τότε οι ΑΧ-ΧΙ αυτής της Μανβαντάρα;

Απ.: Δεν υπάρχει γι' αυτούς κάτι πιο πέρα. Αυτοί έχουν από καιρό γίνει Πλανητικά, Ηλιακά, Σεληνιακά, και προσφάτως, ενσαρκωμένα ανθρώπινα Εγώ, γιατί, όπως ειπώθηκε, «αυτοί είναι οι συλλογικές στρατιές των πνευματικών όντων».

Ερ.: Μα είχε δηλωθεί πιο πάνω ότι οι ΑΧ-ΧΙ δεν έγιναν άνθρωποι σε αυτήν την Μανβαντάρα.

Απ.: Κι ούτε έχουν γίνει ως άμορφοι ΑΧ-ΧΙ. Αλλά το κάνουν με τις μεταμορφώσεις τους. Οι Μανβαντάρα δεν θα έπρεπε να συγχέονται. Ο δεκαπενταπήφιος Μανβανταρικός κύκλος αφορά στο ηλιακό σύστημα, αλλά υπάρχει η Μανβαντάρα η οποία συσχετίζεται με ολόκληρο το αντικειμενικό σύμπαν, τον Πατέρα-Μητέρα, και πολλές δευτερεύουσες Μανβαντάρα. Οι sloka που αφορούν το προηγούμενο έχουν γενικά επιλεγεί, και μόνο δύο ή τρεις που αφορούν το δεύτερο δόθηκαν. Πολλές Sloka, άρα, έχουν παραληφθεί λόγω της δύσκολής τους ερμηνείας.

Ερ.: Τότε, με την επαναφύπνιση, θα πρέπει να περάσουν οι άνθρωποι της μιας Μανβαντάρα μέσω ενός σταδίου αντίστοιχο με το στάδιο των ΑΧ-ΧΙ στην επόμενη Μανβαντάρα;

Απ.: Σε κάποιες Μανβαντάρα, η ουρά είναι στο στόμα του ερπετού. Σκεφτείτε ξανά αυτόν τον Συμβολισμό.

Ερ.: Ένας άνθρωπος μπορεί να επιλέξει τι θα σκεφτεί σχετικά με αυτό, μπορεί η αναλογία να εφαρμοστεί στους ΑΧ-ΧΙ;

Απ.: Όχι, διότι ένας άνθρωπος έχει ελεύθερη θέληση και οι ΑΧ-ΧΙ δεν έχουν. Αυτοί υποχρεώνονται να δρουν ταυτόχρονα, γιατί ο νόμος κάτω από τον οποίον πρέπει να δρουν τους δίνει την ώθηση. Ελεύθερη θέληση μπορεί μόνο να υπάρχει σε έναν Άνθρωπο ο οποίος έχει μαζί του και συνείδηση, η οποία δρα και τον κάνει να αντιλαμβάνεται πράγματα μαζί εσωτερικά και εξωτερικά από τον εαυτό του. Οι ΑΧ-ΧΙ είναι Δυνάμεις, όχι ανθρώπινα Όντα.

Ερ.: Μα δεν είναι συνειδητοί παράγοντες μέσα στο έργο;

Απ.: Συνειδητοί είναι καθόσον δρουν μαζί με την παγκόσμια συνείδηση. Αλλά η συνείδηση του Μανασαπούτρα στο τρίτο επίπεδο είναι αρκετά διαφορετική. Είναι μόνο τότε που γίνονται Στοχαστές. Επίσης, ο Αποκρυφισμός, αντίθετα με την σύγχρονη επιστήμη, ισχυρίζεται ότι κάθε άτομο της ύλης, όταν μια φορά διαφοροποιηθεί, προικίζεται με το δικό του είδος Συνείδησης. Κάθε κύτταρο στο ανθρώπινο σώμα

(καθώς και σε κάθε ζώο) είναι προικισμένο με την δική του ιδιαίζουσα διάκριση, ένστικτο και, μιλώντας σχετικά, με νοημοσύνη.

Ερ.: Μπορεί να ειπωθεί ότι οι ΑΧ-ΧΙ απολαμβάνουν την ευδαιμονία;

Απ.: Πώς μπορούν αυτοί να είναι υποκείμενοι στην ευδαιμονία ή στην δυστυχία; Η ευδαιμονία μπορεί μόνο να αναγνωριστεί και να υπάρχει ως τέτοια όταν ο πόνος είναι γνωστός.

Ερ.: Αλλά υπάρχει μια διάκριση μεταξύ χαράς και ευτυχίας.

Απ.: Υποθέτοντας ότι υπάρχει, ακόμη δεν μπορεί να υπάρχει χαρά ούτε ευτυχία χωρίς μια αντιτιθέμενη εμπειρία από δυστυχία και πόνο.

Ερ.: Αλλά εμείς καταλαβαίνουμε ότι η ευτυχία, ως η κατάσταση του Απολύτου, ήταν σκόπιμη να αναφερθεί.

Απ.: Αυτό είναι ακόμη περισσότερο παράλογο. Πώς μπορεί να ειπωθεί ότι το ΑΠΟΛΥΤΟ αισθάνεται; Το Απόλυτο δεν μπορεί να έχει όρους ούτε χαρακτηριστικά. Αυτό γίνεται μόνο σε αυτό το οποίο είναι πεπερασμένο και διαφοροποιημένο το οποίο μπορεί να έχει οποιοδήποτε αίσθημα ή διάθεση ως κατηγορήματα.

Ερ.: Τότε οι ΑΧ-ΧΙ δεν μπορεί να ειπωθεί ότι είναι συνειδητές διάνοιες, όταν η διάνοια είναι τόσο σύνθετη;

Απ.: Ίσως ο όρος είναι λανθασμένος, αλλά λόγω της φτώχειας των Ευρωπαϊκών γλωσσών φαίνεται ότι δεν υπάρχει άλλη επιλογή.

Ερ.: Αλλά ίσως μια φράση θα μπορούσε να εκφράσει την ιδέα πιο σωστά; Ο όρος φαίνεται να σημαίνει μια δύναμη η οποία είναι μια ενότητα, όχι μια σύνθετη δράση και αντίδραση από διάφορες δυνάμεις, η οποία θα μπορούσε να υποδηλωθεί με την λέξη «νοημοσύνη». Η νοούμενη όψη της φαινομενικής δύναμης θα μπορούσε ίσως να εκφράσει αυτήν την ιδέα.

Απ.: Ή, ίσως μπορούμε να εκφράσουμε στους εαυτούς μας την ιδέα ως μια φλόγα, μία ενότητα, οι αχτίδες από αυτήν την φλόγα θα είναι σύνθετες, η κάθε μια δρώντας στην δική της ευθεία γραμμή.

Ερ.: Αλλά αυτές μόνο γίνονται σύνθετες όταν βρίσκουν υποδοχές σε κατώτερες μορφές.

Απ.: Έτσι ακριβώς, ακόμη οι ΑΧ-ΧΙ είναι η φλόγα από την οποία οι αχτίδες ακτινοβολούν προς τα έξω, καθιστάμενες όλο και περισσότερο διαφοροποιημένες καθώς πέφτουν βαθύτερα μέσα στην ύλη, έως ότου τελικά φτάνουν σε αυτόν τον κόσμο μας, με τα πολλά του εκατομμύρια κατοίκους και αισθησιακά όντα, και τότε αυτοί γίνονται αληθινά σύνθετοι.

Ερ.: Οι ΑΧ-ΧΙ τότε, θεωρούμενοι ως η πρωταρχική ύπαρξη, θα μπορούσαν να είναι ενότητα; Μπορούμε να τους χαρακτηρίσουμε έτσι;

Απ.: Θα μπορούσες, αλλά η αλήθεια είναι ότι αυτοί μόνο απορρέουν από την ενότητα, και είναι η πρώτη από τις επτά ακτίνες της.

Ερ.: Τότε μπορούμε να τους αποκαλέσουμε, η αντανάκλαση της ενότητας;

Απ.: Δεν είναι οι πρισματικές ακτίνες, βασικά, μία μοναδική λευκή ακτίνα φωτός; Από την μία παράγονται τρεις, από τις τρεις, επτά. Από αυτές τις οποίες επτά πρωταρχικές καταβυθίζονται στο άπειρο. Ξαναγυρνώντας σε αυτήν που αποκαλούμε «συνείδηση» των ΑΧ-ΧΙ, αυτή η συνείδηση δεν μπορεί να κριθεί από τις κοινές ανθρώπινες αρχές. Αυτή είναι σε ένα αρκετά διαφορετικό πεδίο.

Ερ.: «Κατά την διάρκεια του βαθύ ύπνου, ο νους δεν είναι πάνω στο υλικό επίπεδο», βγαίνει συνεπώς ως συμπέρασμα ότι κατά την διάρκεια αυτής της περιόδου ο νους είναι ενεργός σε διαφορετικό επίπεδο; Υπάρχει κάποιος προσδιορισμός των χαρακτηριστικών που διακρίνουν τον νου στην κατάσταση της αφύπνισης, από τον νου κατά την διάρκεια του ύπνου του σώματος;

Απ.: Υπάρχει φυσικά, αλλά δεν νομίζω ότι μια διαφωνία επάνω σε αυτό θα ήταν αρμόζουσα ή χρήσιμη τώρα. Φτάνει να πούμε ότι συχνά η λογική ικανότητα του ανωτέρου νου μπορεί να είναι αδρανής και ο ενστικτώδης νους να είναι πλήρως ενεργός. Αυτή είναι η φυσιολογική διάκριση μεταξύ εγκεφάλου και παρεγκεφαλίτιδας, το ένα κοιμάται και το άλλο είναι ξύπνιο.

Ερ.: Ποια είναι η σημασία του ενστικτώδη νου;

Απ.: Ο ενστικτώδης νους βρίσκει έκφραση μέσω της παρεγκεφαλίτιδας και αυτό συμβαίνει επίσης και στα ζώα. Με τον άνθρωπο κατά την διάρκεια του ύπνου οι λειτουργίες του εγκεφάλου παύουν, και η παρεγκεφαλίτιδα τον μεταφέρει πάνω στο Αστρικό πεδίο, μία ακόμη περισσότερο φανταστική κατάσταση περισσότερο ακόμη από την, σε κατάσταση εγρήγορσης, πλάνη, γιατί έτσι εμείς ονομάζουμε αυτό το επίπεδο την οποία, η πλειοψηφία από εσάς φαντάζεστε τόσο πραγματική. Και το Αστρικό πεδίο είναι ακόμη περισσότερο απατηλό, διότι αντανάκλα αδιαχώριστα το καλό και το κακό και είναι γι' αυτό χαοτικό.

Ερ.: Οι θεμελιώδεις καταστάσεις του νου στην κατάσταση της εγρήγορσης είναι ο χώρος και ο χρόνος. Υπάρχουν αυτές για τον νου (Μάνας) κατά την διάρκεια του ύπνου του φυσικού σώματος;

Απ.: Όχι όπως τις ξέρουμε. Εκτός αυτού, η απάντηση εξαρτάται από ποιο Μάνας εννοείτε- το ανώτερο ή το κατώτερο. Είναι μόνο το δεύτερο το οποίο είναι επιδεκτικό στις αυταπάτες σε σχέση με τον χώρο και τον χρόνο. Για παράδειγμα, ένας άνθρωπος στην κατάσταση του ονειρέματος μπορεί να ζει, σε λίγα δευτερόλεπτα, γεγονότα μιας

ζωής. Για τις αντιλήψεις και τις συλλήψεις του ανωτέρου Εγώ δεν υπάρχει ούτε χώρος ούτε χρόνος.

Ερ.: Το Μάνας ειπώθηκε ότι είναι το όχημα του Μπούντχι, αλλά ο παγκόσμιος νους έχει εκφραστεί ως ένα Μάχα-Μπούντχι. Ποια είναι η διάκριση τότε ανάμεσα στους όρους Μάνας και Μπούντχι, εφαρμοσμένοι με μία παγκόσμια έννοια, και στο Μάνας και Μπούντχι ως εκδηλωμένα στον άνθρωπο;

Απ.: Το Κοσμικό Μπούντχι, η εκπόρευση της Πνευματικής Ψυχής Αλάγια, είναι το όχημα του Μαχάτ μόνο όταν εκείνο το Μπούντχι αντιστοιχεί στην Πρακρίτι. Τότε αποκαλείται Μάχα-Μπούντχι. Αυτό το Μπούντχι διαφοροποιείται διαμέσου επτά πεδίων, ενώ το Μπούντχι στον άνθρωπο είναι το όχημα του Ατμάν του οποίου το όχημα είναι από μία ουσία του ανωτάτου πεδίου του Ακασά και συνεπώς δεν διαφοροποιείται. Η διαφορά ανάμεσα στο Μάνας και το Μπούντχι στον άνθρωπο είναι η ίδια όπως η διαφορά ανάμεσα στον Μανασαπούτρα και τον ΑΧ-ΧΙ στον Κόσμο.

Ερ.: Το Μάνας είναι νους, και οι ΑΧ-ΧΙ, ειπώθηκε, πολύ περισσότερο δεν μπορούν να έχουν ατομικό νου, ή αυτό που εμείς αποκαλούμε νου, πάνω σε αυτό το πεδίο όταν το Μπούντχι μπορεί. Μπορεί να υπάρχει Συνείδηση χωρίς Νου;

Απ.: Όχι σε αυτό το πεδίο της ύλης. Αλλά γιατί όχι σε κάποιο άλλο ανώτερο πεδίο; Πάντα όταν υποθέτουμε έναν Παγκόσμιο Νου, το ίδιο ο εγκέφαλος, το όχημα του νου, και η Συνείδηση, η ικανότητά του, πρέπει να είναι αρκετά διαφορετικά σε ένα ανώτερο επίπεδο από αυτό που είναι εδώ. Αυτά είναι πιο κοντά στο Απόλυτο ΟΛΟ, και πρέπει συνεπώς να εκφραστούν με μια ουσία απείρως περισσότερο ομοιογενής, κάτι ιδιαίτερο, και εντελώς εκτός των διανοητικών αντιλήψεών μας. Ας αποκαλέσουμε ή φανταστούμε αυτό ως μια αρχική χωρίς αισθήσεις κατάσταση της πρωταρχικής διαφοροποίησης. Σε αυτό το ανώτερο πεδίο, όπως μου φαίνεται, το Μαχάτ – η μεγάλη Μανβανταρική Αρχή της Νοημοσύνης – δρα ως Εγκέφαλος, διαμέσου του οποίου ο Παγκόσμιος και Αιώνιος Νους, εκπέμπει τους ΑΧ-ΧΙ, αναπαριστάνοντας την απορρέουσα Συνείδηση ή ιδεοπλασία. Καθώς η σκιά από αυτό το αρχέτυπο τρίγωνο βυθίζεται χαμηλότερα και χαμηλότερα διαμέσου των κατερχομένων πεδίων, αυτή γίνεται σε κάθε στάδιο πιο υλική.

Ερ.: Γίνεται το πεδίο πάνω στο οποίο η Συνείδηση αντιλαμβάνεται τις αντικειμενικές εκδηλώσεις. Έτσι δεν είναι;

Απ.: Ναι. Αλλά εδώ ερχόμαστε πρόσωπο με πρόσωπο με το μεγάλο πρόβλημα της Συνείδησης, και πρέπει να πολεμήσουμε τον Υλισμό. Για ποιο λόγο υπάρχει η Συνείδηση; Σύμφωνα με την σύγχρονη Επιστήμη αυτή είναι μια ικανότητα του Νου σαν την βούληση. Εμείς λέμε το ίδιο επίσης, αλλά προσθέστε ότι ενώ η Συνείδηση δεν είναι ένα πράγμα καθεαυτό, ο Νους είναι ευκρινώς – στις Μανβανταρικές του λειτουργίες τουλάχιστον – μια Οντότητα. Τέτοια είναι η γνώμη όλων των Ανατολικών Ιδεαλιστών.

Ερ.: Είναι, εντούτοις, μόδα στην εποχή μας να μιλάς μειωτικά για την ιδέα ότι ο νους είναι οντότητα.

Απ.: Ωστόσο, ο Νους είναι ένας όρος τέλεια συνώνυμος με την Ψυχή. Αυτοί οι οποίοι αρνούνται την ύπαρξη της δεύτερης θα διαφωνήσουν, βέβαια, ότι υπάρχει κάτι τέτοιο όπως η συνείδηση χωριστά από τον εγκέφαλο, και ότι στον θάνατο η συνείδηση παύει. Οι αποκρυφιστές, σε αντίθεση, επιβεβαιώνουν ότι η συνείδηση υπάρχει μετά τον θάνατο, και ότι τότε μόνο η πραγματική συνείδηση και η ελευθερία του Εγώ αρχίζουν, όταν δεν εμποδίζονται από την γήινη ύλη.

Ερ.: Ίσως η προηγούμενη άποψη πηγάζει από το περιοριστικό νόημα του όρου «συνείδηση» για τις ικανότητες της αντίληψης;

Απ.: Αν είναι έτσι, ο αποκρυφισμός είναι εντελώς αντίθετος σε μια τέτοια άποψη.

Sloka (4). ΟΙ ΕΠΤΑ ΔΡΟΜΟΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑ (Moksha or Nirvana) ΔΕΝ ΥΠΗΡΧΑΝ. ΟΙ ΜΕΓΑΛΕΣ ΑΙΤΙΕΣ ΤΗΣ ΔΥΣΤΥΧΙΑΣ (Nidana and Maya) ΔΕΝ ΥΠΗΡΧΑΝ, ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΥΠΗΡΧΕ ΚΑΝΕΙΣ ΝΑ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΕΙ ΚΑΙ ΝΑ ΤΙΣ ΠΕΡΙΛΑΒΕΙ.

Ερ.: Ποιοι είναι οι επτά δρόμοι για την ευτυχία;

Απ.: Αυτές είναι ιδιαίτερες ικανότητες για τις οποίες ο μαθητής θα μάθει περισσότερα όταν θα εισχωρήσει βαθύτερα στον αποκρυφισμό.

Ερ.: Είναι οι Τέσσερις Αλήθειες της Σχολής Χιναγιάννα οι ίδιες όπως αυτές που αναφέρθηκαν από τον Sir Edwin Arnold στο «Φως της Ασίας», η πρώτη από τις οποίες είναι το Μονοπάτι του Πόνου, η δεύτερη η αιτία του Πόνου, η τρίτη η παύση του Πόνου και η τέταρτη είναι ο Δρόμος;

Απ.: Όλες αυτές είναι θεολογικές και εξωτερικές, και βρίσκονται σε όλα τα Βουδιστικά κείμενα και το παραπάνω φαίνονται να έχουν παρθεί από τον Σινγκαλέζικο ή τον Νότιο Βουδισμό. Το θέμα, όμως, είναι πολύ περισσότερο ανεπτυγμένο στην Σχολή της Αρυσάνγκα. Ακόμη κι αν εκεί οι τέσσερις αλήθειες έχουν ένα νόημα για τον απλό ιερέα των Κιτρινοσκούφηδων, και αρκετά διαφορετικό για τους πραγματικούς Μυστικούς.

Ερ.: Είναι η Νιντάνα και η Μαγιά (οι μεγάλες αιτίες της δυστυχίας) όψεις του Απολύτου;

Απ.: Νιντάνα σημαίνει την αλληλουχία της αιτίας και του αποτελέσματος, οι δώδεκα Νιντάνα είναι η απαρίθμηση των κύριων αιτιών οι οποίες παράγουν τις σοβαρότερες αντιδράσεις ή αποτελέσματα κάτω από τον Καρμικό νόμο. Αν και δεν υπάρχει σύνδεση μεταξύ των όρων Νιντάνα και Μαγιά σε αυτούς τους ίδιους, η Μαγιά όντας απλά ψευδαισθηση, αλλά αν θεωρήσουμε το σύμπαν ως Μαγιά ή ψευδαισθηση, τότε βεβαίως οι Νιντάνα, καθώς είναι ηθικοί παράγοντες στο σύμπαν, συμπεριλαμβάνονται στην Μαγιά. Αυτή είναι Μαγιά, ψευδαισθηση ή άγνοια, η οποία ξυπνάει τις Νιντάνα, και έχοντας δημιουργηθεί η αιτία ή οι αιτίες, τα αποτελέσματα ακολουθούν σύμφωνα προς τον Καρμικό νόμο. Για να πάρουμε ένα παράδειγμα: εμείς όλοι αναγνωρίζουμε τους εαυτούς μας ως Μονάδες, αν και βασικά είμαστε μία αδιαίρετη Μονάδα, σταγόνες στον

Ωκεανό της Ύπαρξης, όχι διακεκριμένες από άλλες σταγόνες. Έχοντας τότε παραχθεί αυτή η αιτία, η όλη δυσαρμονία της ζωής ακολουθεί αμέσως ως ένα αποτέλεσμα, στην πραγματικότητα αυτή είναι μια προσπάθεια της φύσης να αποκαταστήσει την αρμονία και να διατηρήσει την ισορροπία. Αυτή είναι η έννοια της χωριστικότητας η οποία είναι η ρίζα του όλου κακού.

Ερ.: Ίσως θα ήταν, συνεπώς, καλύτερο να διαχωρίσουμε τους δύο όρους, και να εκθέσουμε κατά πόσο η Μαγιά είναι μια όψη του Απολύτου;

Απ.: Αυτό δύσκολα μπορεί να γίνει, μιας και η Μαγιά είναι η Αιτία, και στον ίδιο χρόνο μια όψη της διαφοροποίησης. Επιπλέον, το Απόλυτο δεν μπορεί ποτέ να διαφοροποιηθεί. Η Μαγιά είναι μια εκδήλωση, το Απόλυτο δεν μπορεί να έχει εκδήλωση, αλλά μόνο μια αντανάκλαση, μια σκιά η οποία ακτινοβολείται από αυτό – όχι με αυτό.

Ερ.: Εν τούτοις η Μαγιά ειπώθηκε ότι είναι η Αιτία της εκδήλωσης ή της διαφοροποίησης;

Απ.: Και τί με αυτό; Βέβαια αν δεν υπήρχε Μαγιά δεν θα υπήρχε διαφοροποίηση, ή μάλλον, κανένα αντικειμενικό σύμπαν δεν θα ήταν αντιληπτό. Αλλά αυτό δεν κάνει την Μαγιά μια όψη του Απολύτου, αλλά απλά κάτι ίδιας διάρκειας και συνύπαρξης με το εκδηλωμένο Σύμπαν ή η ετερογενής διαφοροποίηση της αγνής Ομοιογένειας.

Ερ.: Με μια ισοτιμία λόγου, τότε, αν δεν υπάρχει διαφοροποίηση, δεν υπάρχει Μαγιά; Αλλά εμείς μιλάμε για την Μαγιά τώρα ως την ΑΙΤΙΑ του Σύμπαντος, έτσι ώστε αν αναζητήσουμε την στιγμή πίσω από την διαφοροποίηση, εμείς μπορούμε να ρωτήσουμε τους εαυτούς μας – Πού είναι η Μαγιά;

Απ.: Η Μαγιά είναι παντού, και σε κάθε πράγμα που έχει μια αρχή κι ένα τέλος, συνεπώς κάθε τι είναι μια όψη από αυτό που είναι αιώνιο, και με αυτήν την έννοια, φυσικά, η ίδια η Μαγιά είναι μια όψη του ΣΑΤ, ή αυτό που είναι αιώνια παρόν μέσα στο σύμπαν, κατά την διάρκεια είτε της Μανβαντάρα ή της Μαχαπραλάγια. Μόνο θυμηθείτε ότι έχει ειπωθεί ότι ακόμη και η Νιρβάνα είναι Μαγιά όταν συγκρίνεται με το Απόλυτο.

Ερ.: Είναι τότε η Μαγιά ένας συλλογικός όρος για όλες τις εκδηλώσεις;

Απ.: Δεν νομίζω ότι αυτό θα εξηγούσε τον όρο. Η Μαγιά είναι η αντιληπτική ικανότητα του κάθε Εγώ το οποίο θεωρεί τον εαυτό του μια Μονάδα χωρισμένη από, και ανεξάρτητη από, το Ένα άπειρο και αιώνιο ΣΑΤ, ή «είναι-ότητα». Η Μαγιά εξηγείται στην εξωτερική φιλοσοφία και στις Πουρανά, ως η προσωποποιημένη ενεργητική Θέληση του Δημιουργού Θεού – ο δεύτερος όντας εξ άλλου μια προσωποποιημένη Μαγιά ο ίδιος – μια πρόσκαιρη πλάνη των εννοιών του ανθρώπου, ο οποίος ξεκίνησε ανθρωπομορφοποιώντας την καθαρή όψη από την αρχή των συλλογισμών του. Η Μαγιά, στην αντίληψη ενός ορθόδοξου Ινδού, είναι αρκετά διαφορετική από την Μαγιά ενός Βενταντιστή Ιδεαλιστή ή ενός Αποκρυφιστή. Η Βεντάντα δηλώνει ότι η Μαγιά, ή η

πρόσκαιρη επίδραση μιας μόνο πλάνης, σχηματίζει την γνώμη για την πραγματική ύπαρξη της ύλης ή οτιδήποτε διαφοροποιημένου. Η Μπχάγκαβαντ Πουρανά ταυτίζει την Μαγιά με την Πρακρίτι (εκδηλωμένη φύση και ύλη). Το ίδιο δεν υποστηρίζουν και κάποιοι προωθημένοι μεταφυσικοί, όπως ο Καντ, ο Σοπενάουερ, και άλλοι; Φυσικά έχουν πάρει τις ιδέες τους σχετικά με αυτό το θέμα από την Ανατολή – ειδικότερα από τον Βουδισμό. Ακόμη το δόγμα της μη-πραγματικότητας του σύμπαντος έχει επεξεργαστεί αρκετά έξυπνα από άλλους φιλοσόφους -αλλά πάντως μόνο σε γενικές γραμμές. Τώρα, αν και ούτε δύο άνθρωποι μπορούν να δουν πράγματα και αντικείμενα με τον ίδιο ακριβώς τρόπο, και ότι ακόμη κάθε ένας από εμάς τα παρατηρεί με τον δικό του τρόπο, εντούτοις όλοι εργάζονται περισσότερο ή λιγότερο κάτω από πλάνες. Και κυρίως εργάζονται κάτω από την μεγάλη πλάνη (Μαγιά) που βρίσκονται, ως προσωπικότητες, ως ξεχωριστά όντα από άλλα όντα. Και ότι ακόμη οι Εαυτοί τους ή τα Εγώ θα κυριαρχούν στην αιωνιότητα, ενώ όχι μόνο εμείς οι ίδιοι, αλλά ολόκληρο το ορατό και αόρατο σύμπαν, είναι μόνο ένα προσωρινό μέρος του ενός χωρίς αρχή και χωρίς τέλος ΟΛΟΥ, ή αυτό που πάντα ήταν, είναι, και θα είναι.

Ερ.: Ο όρος φαίνεται να εφαρμόζεται στα σύνθετα θέματα της διαφοροποίησης: η διαφοροποίηση εφαρμοζόμενη στην μονάδα και η Μαγιά στην συλλογή των μονάδων. Αλλά εμείς μπορούμε τώρα να θέσουμε μια έμμεση ερώτηση.

Παίρνοντας υπ' όψιν το προηγούμενο μέρος της συζήτησης, έχει γίνει αναφορά στον εγκέφαλο και την παρεγκεφαλίδα, και η δεύτερη περιγράφηκε ως το ενστικτώδες όργανο. Ένα ζώο υποτίθεται ότι έχει έναν ενστικτώδη νου, αλλά η παρεγκεφαλίδα ειπώθηκε ότι είναι απλά το όργανο της φυτικής ζωής και ότι ελέγχει τις λειτουργίες μόνο του σώματος, ενώ ο αισθητήριος νους είναι ο νους μέσα στον οποίον εμφανίζονται οι αισθήσεις, και εκεί δεν μπορεί να υπάρξει σκέψη ή ιδεοπλασία, πουθενά δεν δηλώνουμε νοημοσύνη ή ένστικτο, εκτός σε αυτό το μέρος του μυαλού προσδιορισμένο για τέτοιες λειτουργίες, δηλαδή, τον εγκέφαλο.

Απ.: Ωστόσο αυτό μπορεί να ισχύει, αυτή η παρεγκεφαλίδα είναι το όργανο των ενστικτωδών ζωικών λειτουργιών, η οποία εκφράζει στον εαυτό της, ή παράγει, όνειρα τα οποία στο μεγαλύτερο μέρος τους είναι χαοτικά και παράλογα. Τα όνειρα, όμως, τα οποία θυμόμαστε, και παρουσιάζουν μια ακολουθία γεγονότων, οφείλονται στην όψη του ανωτέρου Εγώ.

Ερ.: Δεν είναι η παρεγκεφαλίδα ότι εμείς μπορούμε να καλούμε όργανο συνηθειών;

Απ.: Ενστικτώδες ον, θα μπορούσαμε να το ονομάσουμε, πιστεύω.

Ερ.: Εκτός ότι οι συνήθειες μπορούν να αποδοθούν σε αυτό που μπορούμε να καλούμε παρόν στάδιο της ύπαρξης, και το ένστικτο σε ένα παρελθόντα στάδιο;

Απ.: Όπως θέλουμε μπορούμε να το ονομάσουμε, μόνο η παρεγκεφαλίδα – όπως ήδη έχετε πει – λειτουργεί κατά την διάρκεια του ύπνου, όχι ο εγκέφαλος. Και τα όνειρα ή οι απόρροιες, ή τα ενστικτώδη συναισθήματα, τα οποία εκφράζονται στην εγρήγορση, είναι το αποτέλεσμα τέτοιας δραστηριότητας.

Ερ.: Η ιδιότητα της συνέχειας είναι μία επίδραση που ανήκει σε αυτήν την δραστηριότητα. Αλλά σίγουρα ο εγκέφαλος επίσης δρα, μια απόδειξη για αυτό είναι ότι όσο πλησιάζουμε στην κατάσταση ύπνου-εγρήγορσης γίνονται πιο ζωντανά τα όνειρά μας.

Απ.: Έτσι είναι, όταν είστε ξύπνιοι, αλλά όχι πριν. Εμείς μπορούμε να συγκρίνουμε αυτήν την κατάσταση της παρεγκεφαλίδας με μία ράβδο μετάλλου, ή κάτι ίδιας φύσης, η οποία έχει θερμανθεί κατά την διάρκεια της ημέρας και απορρέει ή ακτινοβολεί θερμότητα κατά την διάρκεια της νύχτας. Έτσι η ενέργεια του εγκεφάλου ακτινοβολεί ασυνείδητα κατά την διάρκεια της νύχτας.

Ερ.: Ακόμη δεν μπορούμε να πούμε ότι το μυαλό είναι ανίκανο να καταγράψει εντυπώσεις κατά την διάρκεια του ύπνου. Ένας άνθρωπος που κοιμάται μπορεί να ξυπνήσει από έναν θόρυβο, και όταν ξυπνάει θα είναι ικανός συχνά να ανακαλύπτει ότι το όνειρό του έχει ως αιτία τον θόρυβο. Αυτό το γεγονός φαίνεται να αποδεικνύει ως συμπέρασμα την δραστηριότητα του εγκεφάλου κατά την διάρκεια του ύπνου.

Απ.: Σε μια μηχανική δράση φυσικά. Αν κάτω από τέτοιες περιστάσεις υπάρχει η πιο μειωμένη αντίληψη, ή μια «βιαστική ματιά» στην ονειρική κατάσταση, η μνήμη αρχίζει να παίζει τον ρόλο της και το όνειρο μπορεί να αναδομηθεί.. Στην συζήτηση πάνω στα όνειρα, η ονειρική κατάσταση περνώντας στην κατάσταση εγρήγορσης είχε συγκριθεί με την χόβολη μιας σβησμένης φωτιάς. Μπορούμε πολύ καλά να επεκτείνουμε την παρομοίωση, και να συγκρίνουμε το ρόλο της μνήμης με ένα ρεύμα αέρα που αναζωπυρώνει την φωτιά. Αυτό είναι σαν να λέμε ότι η συνείδηση της εγρήγορσης επανακαλεί σε δράση την παρεγκεφαλίδα, η οποία ήταν εξαφανισμένη κάτω από το κατώφλι της συνείδησης.

Ερ.: Μα δεν σταματά ποτέ η παρεγκεφαλίδα να λειτουργεί;

Απ.: Όχι, αλλά αυτή χάνεται στις λειτουργίες του εγκεφάλου.

Ερ.: Αυτό είναι σαν να λέμε ότι τα ερεθίσματα τα οποία προέρχονται από την παρεγκεφαλίδα κατά την διάρκεια της ζωής στην εγρήγορση πέφτουν κάτω από το κατώφλι της συνείδησης, το πεδίο της συνείδησης όντας εντελώς κατεχόμενο από τον εγκέφαλο, και αυτό συνεχίζει μέχρι να επέρθει ο ύπνος, όταν τα ερεθίσματα από την παρεγκεφαλίδα ξεκινούν να στρέφονται στο να διευθετούν το πεδίο της συνείδησης. Δεν είναι, συνεπώς, σωστό να πούμε ότι ο εγκέφαλος είναι η μόνη έδρα της συνείδησης.

Απ.: Έτσι είναι ακριβώς. Η λειτουργία του εγκεφάλου είναι να καλλιεργεί, να τελειοποιεί, ή να συντάσσει ιδέες, ενώ οι λειτουργίες της παρεγκεφαλίδας παράγουν συνειδητές επιθυμίες.

Ερ.: Προφανώς πρέπει να προεκτείνουμε την ιδέα μας για την συνείδηση. Για παράδειγμα, δεν υπάρχει λόγος γιατί ένα ευαίσθητο φυτό να μην έχει συνείδηση. Ο Du Prel, στο έργο του «Philosophie der Mystik» παραθέτει μερικά πολύ περίεργα πειράματα δείχνοντας ένα είδος τοπικής συνείδησης, ίσως ένα είδος αντανακλαστικής

σύνδεσης. Αυτός πηγαίνει ακόμη πιο μακριά, αποδεικνύοντας, από ένα μεγάλο αριθμό από καλά πιστοποιημένες περιπτώσεις, όπως εκείνες των μάντεων οι οποίοι μπορούν να βγάλουν συμπεράσματα από ένα κοίλωμα ενός στομαχιού, ότι το κατώφλι της συνείδησης είναι ικανό για μια πολύ πλατιά προέκταση, πολύ πλατύτερη από αυτήν που συνηθίζουμε να δίνουμε, ταυτόχρονα προς τα πάνω και προς τα κάτω.

Απ.: Εμείς μπορούμε να δώσουμε συγχαρητήρια στους εαυτούς μας για τα πειράματα του Du Prel ως ένα αντίδοτο στις θεωρίες του Καθηγητή Huxley, οι οποίες είναι αδιάλλακτες με τις διδασκαλίες του αποκρυφισμού.

ΤΡΙΤΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ

24 Ιανουαρίου 1889

STANZA I.(συνεχίζεται).

Sloka (5). ΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ ΜΟΝΟ ΓΕΜΙΖΕ ΤΟ ΑΠΕΡΙΟΡΙΣΤΟ ΟΛΟ, ΓΙΑΤΙ Ο ΠΑΤΕΡΑΣ, ΜΗΤΕΡΑ, ΚΑΙ Ο ΓΙΟΣ ΗΤΑΝ ΠΑΛΙ ΕΝΑ, ΚΑΙ Ο ΓΙΟΣ ΔΕΝ ΕΙΧΕ ΞΥΠΝΗΣΕΙ ΑΚΟΜΗ ΓΙΑ ΤΟ ΝΕΟ ΤΡΟΧΟ ΚΑΙ ΤΟ ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑ ΣΕ ΑΥΤΟΝ».

Ερ.: Είναι το «Σκοτάδι» το ίδιο με τον «Αιώνιο Γονέα Χώρο» που αναφέρθηκε στην Sloka (1);

Απ.: Όχι, καθόλου. Εδώ το «απεριόριστο όλο» είναι ο «Γονέας Χώρος», ενώ ο Κοσμικός Χώρος είναι ήδη κάτι που έχει χαρακτηριστικά, τουλάχιστον εν δυνάμει. «Σκοτάδι» από την άλλη πλευρά, και σε αυτό το παράδειγμα, είναι αυτό του οποίου κανένα χαρακτηριστικό δεν μπορεί να του αποδοθεί., αυτό είναι η Άγνωστη Αρχή που γεμίζει τον Κοσμικό Χώρο.

Ερ.: Χρησιμοποιείται το Σκοτάδι τότε ως μια έννοια του αντίθετου πόλου του Φωτός;

Απ.: Ναι, με την έννοια του Ανεκδήλωτου και του Αγνώστου ως αντίθετος πόλος στην εκδήλωση, και ως αυτό που δεν έχουμε την δυνατότητα να συλλογιστούμε.

Ερ.: Το Σκοτάδι δεν είναι, τότε, το αντίθετο του Φωτός, αλλά της διαφοροποίησης, ή μάλλον, δεν μπορεί να χρησιμοποιηθεί ως σύμβολο της Αρνητικότητας;

Απ.: Το «Σκοτάδι» όπως εννοείται εδώ δεν μπορεί να είναι αντίθετο ούτε με το Φως ούτε με την Διαφοροποίηση, καθώς και τα δύο είναι τα αποτελέσματα του νόμου της Μανβανταρικής εξέλιξης – ο κύκλος της Δράσης. Αυτό είναι το «Σκοτάδι πάνω στην

επιφάνεια της Αβύσσου», στην Γένεση: Η Άβυσσος εδώ είναι «ο λαμπρός γιος του Σκοτεινού Πατέρα» ο Χώρος.

Ερ.: Είναι ότι δεν υπάρχει Φως ή απλά ότι δεν υπάρχει τίποτε να εκδηλωθεί, και κανείς να το αντιληφθεί;

Απ.: Και τα δύο. Στην έννοια της αντικειμενικότητας, και το φως και το σκοτάδι είναι πλάνες – Μαγιά. Σε αυτήν την περίπτωση, δεν είναι Σκοτάδι ως απουσία φωτός, αλλά ως μία ακατανόητη Αρχή, η οποία, όντας Απολυτότητα η ίδια, δεν έχει για τις νοητικές μας αντιλήψεις ούτε μορφή, χρώμα, ουσιαστικότητα, ούτε στιδήποτε που θα μπορούσε να εκφραστεί με λέξεις.

Ερ.: Πότε το Φως απορρέει από αυτό το Σκοτάδι;

Απ.: Επακόλουθα, όταν σημαίνει η πρώτη ώρα της εκδήλωσης.

Ερ.: Το Φως, τότε είναι η πρώτη εκδήλωση;

Απ.: Αυτό συμβαίνει, αφού η διαφοροποίηση έχει αρχίσει, και στο τρίτο στάδιο τη εξέλιξης μόνο. Βάλτε στο μυαλό σας ότι στην φιλοσοφία χρησιμοποιούμε την λέξη «φως» με μια διπλή έννοια: μία έννοια για να δηλώσει το αιώνιο, απόλυτο φως, εν δυνάμει, πάντα παρόν στο στήθος του αγνώστου Σκοταδιού, συνυπάρχον, ίδιας αρχαιότητας με το Σκοτάδι στην Αιωνιότητα, ή με άλλα λόγια, ταυτόσημο με αυτό, και με μια άλλη έννοια ως μία Εκδήλωση της ετερογένειας και ως αντίθετο του πρώτου. Για αυτόν ο οποίος διαβάζει με κατανόηση, για παράδειγμα, τις Βίβλου Πουρανά, θα βρει την διαφορά μεταξύ των δύο όρων να αντιπροσωπεύονται, καλά, στον Βίβλου, ο οποίος είναι ένα με τον Μπράχμα, αλλά και ξεχωριστός με αυτόν. Εκεί, ο Βίβλου είναι το αιώνιο Χ, και ταυτόχρονα κάθε όρος της εξίσωσης. Αυτός είναι το Μπραχμά (το ουδέτερο) ως ουσία ύλη και Πνεύμα μαζί, τα οποία αποτελούν τις δύο αρχέτυπες όψεις του Μπράχμα – το Πνεύμα όντας το αφηρημένο φως*. Στις Βέντα, όμως, βρίσκουμε τον Βίβλου να έχει ασήμαντη θέση, και καμία αναφορά δεν γίνεται για το τι είναι ο Μπράχμα (το αρσενικό).

[* Στο δεύτερο κεφάλαιο των Βίβλου Πουρανά (σε μετάφραση του Wilson) διαβάζουμε: « Ο Παρασαρά είπε: Δόξα στον αμετάβλητο, άγιο, αιώνιο, υπέρτατο Βίβλου, της μίας παγκόσμιας φύσης, τον ισχυρότερο από όλους: σε αυτόν που είναι Χιραγκιαγκάρμπα, Χάρι, και Σανκαρά, τον δημιουργό, τον συντηρητή, και καταστροφέα του κόσμου: στον Βασουντέβα, τον ελευθερωτή όσων τον λατρεύουν: σε αυτόν που η ουσία του είναι μαζί απλή και πολλαπλή, ο οποίος είναι μαζί άπιαστος και σωματικός, μη διακριτός και διακριτός: στον Βίβλου, την αιτία της τελικής απελευθέρωσης. Δόξα στον υπέρτατο Βίβλου, την αιτία της δημιουργίας, ύπαρξης, και του τέλους αυτού του κόσμου, ο οποίος είναι η αρχή αυτού του κόσμου, και ο οποίος υπάρχει για τον κόσμο.»

Και ξανά: « Ποιος μπορεί να περιγράψει αυτόν ο οποίος δεν προσεγγίζεται με τις αισθήσεις: ο οποίος είναι ο καλύτερος από όλα, η υπέρτατη ψυχή, αυθύπαρξη: ο οποίος είναι χωρίς όλα τα διακριτά χαρακτηριστικά της συνθετότητας, της κάστας, ή των

ομοίων τους, και είναι απαλλαγμένος από την γέννηση, την μεταλλαγή, τον θάνατο, ή την φθορά: ο οποίος υπάρχει πάντα, και μόνος: ο οποίος υπάρχει παντού, και μέσω του οποίου υπάρχουν εδώ όλα τα πράγματα, και ο οποίος είναι, εκείθεν, με όνομα Βασουντέβα; Αυτός είναι το Μπράχμα, υπέρτατος, αγέννητος, άφθαρτος, που αποκαλύπτει την πλάνη, από μία ουσία, πάντα αγνή, ως ελεύθερη από ατέλειες. Αυτός ο Μπράχμα ήταν (είναι) όλα τα πράγματα, συμπεριλαμβάνοντας στην φύση του το διακριτό και το μη-διακριτό».

Ερ.: Ποιο είναι το νόημα της φράσης, «Πατέρας, Μητέρα και Γιος ήταν ακόμα μία φορά ένα»;

Απ.: Αυτό σημαίνει ότι οι τρεις λόγοι – ο ανεκδήλωτος «Πατέρας», η ημί-εκδηλωμένη «Μητέρα» και το Σύμπαν, το οποίο είναι ο τρίτος Λόγος της φιλοσοφίας μας ή Μπράχμα, ήταν κατά την διάρκεια της περιοδικής Πραλάγια ακόμα μία φορά ένα. Η διαφοροποιημένη ουσία είχε ξαναγίνει αδιαφοροποίητη. Η πρόταση «Πατέρας, Μητέρα και Γιος» είναι το αντίτυπο του Χριστιανικού τύπου – Πατέρας, Γιος, και Άγιο Πνεύμα – το τελευταίο από τα οποία ήταν, στον πρώιμο Χριστιανισμό και Γνωστικισμό, η θηλυκή «Σοφία». Αυτό σημαίνει ότι όλες οι δημιουργικές και ευαίσθητες δυνάμεις και τα αποτελέσματα από αυτές τις δυνάμεις οι οποίες σχηματίζουν το σύμπαν είχαν επιστρέψει στην δική τους αρχέτυπη κατάσταση: όλες ήταν συγχωνευμένες στο ένα. Κατά την διάρκεια των Μαχαπραλάγια ήταν μηδέν αλλά υπάρχουν στο Απόλυτο.

Ερ.: Ποιες είναι οι διαφορετικές σημασίες του Πατέρα, της Μητέρας και του Γιου; Στα ερμηνευτικά σχόλια, αυτά επεξηγούνται ως (α) Πνεύμα, Υπόσταση και Σύμπαν, (β) Πνεύμα, Ψυχή και Σώμα, (γ) Σύμπαν, Πλανητική αλυσίδα και Άνθρωπος.

Απ.: Έχω μόλις συμπληρώσει αυτά με επιπρόσθετη σαφήνεια, η οποία είναι ξεκάθαρη, νομίζω. Δεν υπάρχει τίποτα για να προστεθεί σε αυτήν την επεξήγηση, εκτός αν αρχίζουμε να ανθρωπομορφποιούμε αφηρημένες αρχές.

Ερ.: Παίρνοντας τους τελευταίους όρους των τριών σειρών, αντιστοιχούν οι ιδέες Γιος, Σύμπαν, Άνθρωπος με κάποια άλλη;

Απ.: Φυσικά και αντιστοιχούν.

Ερ.: Και έχουν παραχθεί αυτοί οι όροι από τους απομένοντες συνδυασμούς των όρων από κάθε τριάδα, για παράδειγμα, Γιος από τον Πατέρα και Μητέρα, οι άνθρωποι από την Αλυσίδα και το Σύμπαν κ.ο.κ. και τελικά στην Πραλάγια είναι ο Γιος συγχωνευμένος ξανά πίσω στους γονείς του;

Απ.: Πριν απαντήσω στην ερώτηση, πρέπει να θυμηθείτε ότι η προηγούμενη περίοδος που αποκαλείται Δημιουργία δεν αναφέρεται σχετικά, αλλά μόνο αυτή όπου η ύλη είχε αρχίσει να διαφοροποιείται αλλά δεν είχε ακόμη προσλάβει μορφή. Ο Πατέρας-Μητέρα είναι ένας σύνθετος όρος ο οποίος σημαίνει την αρχετυπική Υπόσταση ή Πνεύμα-Ύλη. Όταν από την Ομοιογένεια, η Υπόσταση αυτή, ξεκινάει μέσω της διαφοροποίησης να πέφτει στην Ετερογένεια, γίνεται θετική κι αρνητική. Έτσι από την «Μηδενική

κατάσταση» (ή *λάγιαμ*) αυτή γίνεται ενεργητική και παθητική, αντί να είναι μόνο παθητική. Και, ως συνέπεια αυτής της διαφοροποίησης (το αποτέλεσμα της οποίας είναι εξέλιξη και επακόλουθα το Σύμπαν) – παράγεται ο «Γιος», ο Γιος όντας αυτό το ίδιο το Σύμπαν, ή ο εκδηλωμένος Κόσμος, μέχρι μια νέα Μαχαπράλαγια.

Ερ.: Ή – η υπέρτατη κατάσταση στη λάγιαμ, ή στο μηδενικό σημείο, όπως στην αρχή πριν το στάδιο του Πατέρα, της Μητέρας και του Γιου;

Απ.: Υπάρχει μόλις ελάχιστη αναφορά σε αυτό το οποίο ήταν πριν την περίοδο του Πατέρα-Μητέρα στην Μυστική Δοξασία. Αν υπάρχει Πατέρας-Μητέρα, εκεί δεν μπορεί, φυσικά, να υπάρχει τέτοια κατάσταση όπως η Λάγια.

Ερ.: Ο Πατέρας-Μητέρα είναι συνελώς μεταγενέστεροι από την κατάσταση Λάγια;

Απ.: Έτσι είναι. Ξεχωριστά αντικείμενα μπορεί να είναι στην Λάγια, αλλά το Σύμπαν δεν μπορεί να υπάρχει επομένως όταν ο Πατέρας-Μητέρα εμφανίζονται.

Ερ.: Είναι ο Φοχάτ ένας από τους τρεις, Πατέρας, Μητέρα και Γιος;

Απ.: Φοχάτ είναι ένας γενικός όρος και χρησιμοποιείται με πολλές έννοιες. Αυτός είναι το φως (Νταϊβιπρακρίτι) από όλους τους τρεις Λόγους – τα προσωποποιημένα σύμβολα από τα τρία πνευματικά στάδια της εξέλιξης. Ο Φοχάτ είναι το ολικό άθροισμα όλων των πνευματικών δημιουργικών ιδεοπλασιών άνωθεν, και όλων των ηλεκτροδυναμικών και δημιουργικών δυνάμεων κάτωθεν, στον Ουρανό και στην Γη. Φαίνεται να υπάρχει μεγάλη σύγχυση και παρεξήγηση όσον αφορά τον Πρώτο και το Δεύτερο Λόγο. Ο Πρώτος είναι το ήδη παρόν ακόμη εν τούτοις ανεκδήλωτο δυναμικό στο στήθος του Πατέρα-Μητέρας. Ο Δεύτερος είναι η αφηρημένη συλλογικότητα των δημιουργών που καλούνται «Δημιουργοί» από τους Έλληνες ή οι Κτίστες του Σύμπαντος. Ο τρίτος Λόγος είναι η υπέρτατη διαφοροποίηση του Δεύτερου και της εξατομίκευσης των Κοσμικών Δυνάμεων, από τις οποίες ο Φοχάτ είναι ο Αρχηγός, γιατί ο Φοχάτ είναι η σύνθεση των Επτά Δημιουργικών Ακτινών ή Ντχιάνι-Τσόχαν οι οποίοι απορρέουν από τον Τρίτο Λόγο.

Ερ.: Κατά την διάρκεια της Μανβαντάρα όταν ο Γιος είναι σε ύπαρξη ή αφυπνισμένος, υπάρχει ο Πατέρας-Μητέρα ανεξάρτητα ή μόνο ως εκδηλωμένοι στον Γιο;

Απ.: Χρησιμοποιώντας τους όρους Πατέρας, Μητέρα και Γιος, θα έπρεπε να προφυλαχτούμε από το να ανθρωπομορφοποιήσουμε τις αρχές. Οι δύο πρώτες αρχές είναι απλά φυγόκεντρες και κεντρομόλες δυνάμεις και το παράγωγό τους είναι ο «Γιος», επί πλέον, είναι αδύνατο να απαγορεύσεις και τον έναν και τον άλλον όρο από το σύστημα αρχών στην Εσωτερική Φιλοσοφία.

Ερ.: Αν είναι έτσι τότε ερχόμαστε σε άλλο σημείο: είναι δυνατό να φανταστούμε τις φυγόκεντρες και κεντρομόλες δυνάμεις να υπάρχουν ανεξάρτητα από τα αποτελέσματα τα οποία παράγουν. Τα αποτελέσματα αναγνωρίζονται πάντα ως δευτερεύοντα σε σχέση με την αιτία ή τις αιτίες.

Απ.: Αλλά είναι πολύ αμφίβολο κατά πόσο μια τέτοια αρχή μπορεί να υποστηριχτεί, και να εφαρμοστεί στην Συμβολολογία μας, αν αυτές οι δυνάμεις υπάρχουν πρέπει να παράγουν αποτελέσματα, και αν τα αποτελέσματα παύουν, οι δυνάμεις παύουν μαζί με αυτά, γιατί ποιος μπορεί να έχει γνώση αυτών;

Ερ.: Μα αυτά υπάρχουν ως χωριστές οντότητες για μαθηματικούς σκοπούς, έτσι δεν είναι;

Απ.: Αυτό είναι διαφορετικό πράγμα. Υπάρχει μια μεγάλη διαφορά ανάμεσα στην φύση και στην επιστήμη, στην πραγματικότητα και στο φιλοσοφικό συμβολισμό. Για τον ίδιο λόγο χωρίζουμε τον άνθρωπο σε επτά αρχές, αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι αυτός έχει επτά δέρματα, ή οντότητες, ή ψυχές. Αυτές οι αρχές είναι όλες όψεις από μία αρχή, κι ακόμη αυτή η αρχή είναι εξ άλλου μια προσωρινή και περιοδική ακτίνα της Μίας αιώνιας και άπειρης Φλόγας ή Φωτιάς.

Sloka (6) ΟΙ ΕΠΤΑ ΥΠΕΡΤΑΤΟΙ ΚΥΡΙΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΕΠΤΑ ΑΛΗΘΕΙΕΣ ΕΙΧΑΝ ΠΑΨΕΙ ΝΑ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΚΑΙ ΤΟ ΣΥΜΠΑΝ, Ο ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΑΝΑΓΚΑΙΟΤΗΤΑΣ, ΗΤΑΝ ΒΥΘΙΣΜΕΝΟΣ ΣΕ ΠΑΡΑΝΙΣΠΑΝΝΑ, ΓΙΑ ΝΑ ΖΩΟΓΟΝΗΘΕΙ ΜΕ ΤΗΝ ΠΙΝΟΗ ΕΚΕΙΝΟΥ ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΟΜΩΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ. ΤΙΠΟΤΑ ΔΕΝ ΥΠΗΡΧΕ

Sloka (7) ΟΙ ΑΙΤΙΕΣ ΤΗΣ ΥΠΑΡΞΗΣ ΕΙΧΑΝ ΕΞΑΛΕΙΦΘΕΙ. ΤΟ ΟΡΑΤΟ ΠΟΥ ΥΠΗΡΧΕ ΚΑΙ ΤΟ ΑΟΡΑΤΟ ΠΟΥ ΥΠΑΡΧΕΙ ΑΝΑΠΑΥΟΤΑΝ ΣΤΟ ΑΙΩΝΙΟ ΜΗ ΟΝ, ΤΟ ΜΟΝΑΔΙΚΟ ΟΝ.

Ερ.: Αν οι «αιτίες της ύπαρξης» είχαν εξαλειφθεί πώς ξαναήρθαν σε ύπαρξη; Δηλώθηκε στα Σχόλια ότι η αρχική αιτία της ύπαρξης είναι η «επιθυμία για ύπαρξη» αλλά στην sloka, το σύμπαν αποκαλείται ο «γιος της ανάγκης».

Απ.: «Οι αιτίες της ύπαρξης είχαν εξαλειφθεί» αναφέρεται στην τελευταία Μανβαντάρα, ή εποχή του Μπράχμα, αλλά η αιτία η οποία κάνει τον Τροχό του Χρόνου και του Χώρου να ανέρχεται στην Αιωνιότητα, η οποία είναι έξω από τον Χώρο και τον Χρόνο, δεν έχει τίποτε να κάνει με τις πεπερασμένες αιτίες ή ότι αποκαλούμε Νιντάνα. Δεν μου φαίνεται να υπάρχει αντίφαση στις δηλώσεις.

Ερ.: Υπάρχει, βέβαια, μια αντίφαση. Αν οι αιτίες της ύπαρξης είχαν εξαλειφθεί, πώς ξαναήρθαν σε ύπαρξη; Αλλά η απάντηση μεταθέτει την δυσκολία, γιατί δηλώθηκε ότι μία Μανβαντάρα είχε εξαφανιστεί σε μια Πραλάγια, και ότι η αιτία η οποία οδήγησε την προηγούμενη Μανβαντάρα σε ύπαρξη είναι τώρα πίσω από τα όρια του Χώρου και του Χρόνου, και συνεπώς προκαλεί μια άλλη Μανβαντάρα να έρθει σε ύπαρξη.

Απ.: Κάπως έτσι είναι. Αυτή η μία αιώνια αιτία και συνεπώς «αιτία χωρίς αιτία» είναι αμετάβλητη και δεν έχει τίποτε να κάνει με τις αιτίες σε οποιοδήποτε από τα επίπεδα τα οποία αφορούν πεπερασμένα και σχετικά όντα. Η αιτία μπορεί συνεπώς να είναι μια πεπερασμένη συνείδηση ή μια επιθυμία. Είναι ανοησία να υποθέτουμε ότι υπάρχει επιθυμία ή αναγκαιότητα στο Απόλυτο. Το χτύπημα του ρολογιού δεν υποδηλώνει την επιθυμία του ρολογιού να χτυπήσει.

Ερ.: Αλλά το ρολόι είναι κουρδισμένο και χρειάζεται ένα Κλειδί κουρδίσματος;

Απ.: Το ίδιο μπορεί να ειπωθεί για το σύμπαν και αυτήν την αιτία, το Απόλυτο περιέχοντας μαζί το ρολόι και το Κλειδί κουρδίσματος, πάντα είναι το Απόλυτο, η μόνη διαφορά είναι ότι το πρώτο [το Σύμπαν] είναι κουρδισμένο μέσα στον Χώρο και στον Χρόνο και η δεύτερη [η αιτία] έξω από τον Χώρο και τον Χρόνο με άλλα λόγια στην Αιωνιότητα.

Ερ.: Το ερώτημα πράγματι απαιτεί μια εξήγηση για την αιτία της διαφοροποίησης, μέσα στο Απόλυτο;

Απ.: Αυτό είναι έξω από την σφαίρα επιρροής των συλλογισμών. Το Παραμπράχμα δεν είναι μια αιτία, ούτε υπάρχει οποιαδήποτε αιτία που να το αναγκάσει να απορρεύσει ή να δημιουργήσει. Μιλώντας ακριβέστερα, το Παραμπράχμα δεν είναι ακόμα το Απόλυτο αλλά η *Απολυτότητα*. Το Παραμπράχμα δεν είναι η αιτία, αλλά η αιτιότητα, ή η προωθητική αλλά όχι η βουλητική δύναμη, σε κάθε εκδηλωμένη Αιτία. Εμείς ίσως έχουμε κάποια συγκεχυμένη ιδέα ότι υπάρχει κάποιο τέτοιο πράγμα όπως αυτή η Αιτία χωρίς Αιτία ή η Αιτιότητα. Αλλά είναι αδύνατο να το προσδιορίσεις. Στις «Διαλέξεις πάνω στην Μπχάγκαβαντ Γκιτά» από τον κύριο Subba Row, δηλώθηκε ότι λογικά ακόμη και ο Πρώτος Λόγος δεν μπορεί να γνωρίζει το Παραμπράχμα, αλλά μόνο την Μουλαπρακρίτι, το πέπλο του. Όταν, συνεπώς, δεν έχουμε ακόμη ξεκάθαρη ιδέα της Μουλαπρακρίτι, την πρώτη βασική όψη του Παραμπράχμα, τι μπορούμε να γνωρίζουμε για αυτήν την Υπέρτατη Πληρότητα η οποία είναι καλυμμένη από την Μουλαπρακρίτι (την ρίζα της φύσης ή Πρακρίτι) ακόμη και για τον Λόγο;

Ερ.: Ποιο είναι το νόημα της έκφρασης σε αυτήν την Sloka, «το ορατό που υπήρχε και το αόρατο που υπάρχει»;

Απ.: «Το ορατό που υπήρχε» σημαίνει το σύμπαν της προηγούμενης Μανβαντάρα η οποία πέρασε στην Αιωνιότητα και δεν υπήρχε πλέον. «Το αόρατο που υπάρχει» δηλώνει την αιώνια, πάντοτε παρούσα και πάντοτε αόρατη θεότητα, την οποία αποκαλούμε με πολλά ονόματα, όπως αφηρημένο Χώρο, Απόλυτο Sat κ.α. και δεν γνωρίζουμε, στην πραγματικότητα τίποτε γι' αυτήν.

Sloka (8) ΜΟΝΟ Η ΜΙΑ ΜΟΡΦΗ ΥΠΑΡΞΗΣ ΑΠΛΩΝΟΤΑΝ ΑΠΕΡΙΟΡΙΣΤΗ, ΑΠΕΙΡΗ ΧΩΡΙΣ ΑΙΤΙΑ, ΜΕΣΑ ΣΕ ΥΠΝΟ ΔΙΧΩΣ ΟΝΕΙΡΑ ΚΑΙ Η ΖΩΗ ΑΣΥΝΕΙΔΗΤΗ ΠΑΛΛΟΤΑΝ ΣΤΟ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΔΙΑΣΤΗΜΑ, ΣΕ ΟΛΗ ΤΗΝ ΠΑΝΤΑΧΟΥ ΠΑΡΟΥΣΙΑ ΠΟΥ ΓΙΝΕΤΑΙ ΑΝΤΙΛΗΠΤΗ ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΝΟΙΧΤΟ ΜΑΤΙ ΤΟΥ ΝΤΑΝΓΚΜΑ.

Ερ.: Βλέπει το «Μάτι» επάνω στο Απόλυτο ή είναι «η μία μορφή της ύπαρξης» και «η Πανταχού Παρουσία» τίποτε άλλο παρά το Απόλυτο, ή διάφορα ονόματα για την ίδια Αρχή;

Απ.: Αυτά είναι όλα ένα, φυσικά, είναι απλά μεταφορικές εκφράσεις. Παρακαλώ να προσέξετε ότι το «Μάτι» δεν λέγεται ότι «βλέπει», αυτό μόνο «αντιλαμβάνεται» την «Πανταχού Παρουσία».

Ερ.: Είναι τότε διαμέσου αυτού του «Ματιού» που δεχόμαστε τέτοια αντίληψη ή συναίσθημα ή συνείδηση;

Απ.: Διαμέσου αυτού του «Ματιού», σίγουρα, αλλά τότε κάποιος πρέπει να έχει τέτοιο «Μάτι» πριν να μπορέσει να δει, ή να γίνει ένας Ντάνγκμα, ή ένας ενορατικός.

Ερ.: Η υψηλότερη πνευματική ικανότητα, πιθανώς;

Απ.: Πολύ σωστά. Αλλά πού, σε αυτό το στάδιο, ήταν ο ευτυχισμένος κάτοχος του; Δεν υπήρχε Ντάνγκμα να αντιληφθεί την «Ολική Παρουσία», διότι δεν υπήρχαν ακόμη άνθρωποι.

Ερ.: Με αναφορά στην sloka (6), δηλώθηκε ότι η αιτία του Φωτός ήταν το Σκοτάδι;

Απ.: Το Σκοτάδι, εδώ πρέπει ξανά να αναγνωστεί με μια μεταφορική έννοια. Αυτό είναι Σκοτάδι περισσότερο αναντίρρητα για τις διάνοιες μας, καθόσον δεν γνωρίζουμε τίποτε γι' αυτό. Σας είπα ήδη ότι ούτε το Σκοτάδι ούτε το Φως είναι για να χρησιμοποιούνται με την έννοια των αντιθέτων, όπως γίνεται στον διαφοροποιημένο κόσμο. Το Σκοτάδι είναι ο όρος τον οποίο δίνουμε για να δώσουμε την πιο ελάχιστη αφορμή για παρανοήσεις.. Για παράδειγμα, αν χρησιμοποιούνταν ο όρος «Χάος», θα ήταν πιθανό να τον συγχέουν με την χαστική ύλη.

Ερ.: Ο όρος φως, βεβαίως, δεν χρησιμοποιήθηκε για το φυσικό φως;

Απ.: Φυσικά όχι. Εδώ το φως είναι η πρώτη δυνατότητα (εν δυνάμει) αφυπνισμένο από την κατάσταση του λάγια για να γίνει δύναμη (εν δράσει). Αυτό είναι το πρώτο σκίρτημα στην αδιαφοροποίητη ύλη το οποίο την ρίχνει στην αντικειμενικότητα και στο επίπεδο από το οποίο θα ξεκινήσει η εκδήλωση.

Ερ.: Αργότερα στην Μυστική Δοξασία, δηλώνεται ότι το φως γίνεται ορατό από το σκοτάδι, ή μάλλον ότι το σκοτάδι υπάρχει αρχικά, και ότι το φως είναι το αποτέλεσμα της παρουσίας των όντων που το αντανακλούν, αυτό είναι για το αντικειμενικό σύμπαν. Τώρα αν πάρουμε μια σφαίρα νερού και περάσουμε μια ηλεκτρική δέσμη από μέσα της, θα βρούμε ότι αυτή δέσμη είναι αόρατη, εκτός αν υπάρχουν αδιαφανή σώματα μέσα στο νερό, όπου σε αυτήν περίπτωση, θα φανούν μέρη φωτός. Είναι αυτή μια καλή αναλογία;

Απ.: Πιστεύω ότι είναι μια αρκετά σωστή επεξήγηση.

Ερ.: Δεν είναι το Φως μια διαφοροποίηση της δόνησης;

Απ.: Έτσι είπαμε στην Επιστήμη, όπως και ο Ήχος επίσης. Και έτσι βλέπουμε ότι οι έννοιες είναι σε ένα αδιαφιλονίκητο βαθμό ανταλλάξιμες. Πώς θα εξηγήσετε, για παράδειγμα, το γεγονός ότι σε έκσταση ένας διορατικός μπορεί να διαβάσει ένα γράμμα, μερικές φορές τοποθετημένο στο μέτωπο, στο πέλμα των ποδιών, ή σε σημάδια του στομαχιού;

Ερ.: Αυτή είναι μια υπεραίσθηση.

Απ.: Όχι, καθόλου. Αυτό είναι απλά ότι η έννοια του βλέμματος μπορεί να ανταλλάχτει με την έννοια του αγγίγματος.

Ερ.: Αλλά δεν είναι η αίσθηση της διαίσθησης η αρχή της έκτης αίσθησης;

Απ.: Αυτό είναι πέρα από την παρούσα περίπτωση, η οποία είναι απλά η ανταλλαγή των αισθήσεων της αφής και της όρασης. Αυτοί οι μάντεις, όμως, δεν είναι ικανοί να πούνε για το περιεχόμενο ενός γράμματος το οποίο δεν το έχουν δει ή έχουν έρθει σε επαφή με αυτό. Αυτό απαιτεί την άσκηση της έκτης αίσθησης, το προηγούμενο είναι αποτέλεσμα άσκησης των αισθήσεων του φυσικού πεδίου, το δεύτερο είναι αποτέλεσμα μιας αίσθησης ανωτέρου επιπέδου.

Ερ.: Αυτό είναι πολύ πιθανό από την Φυσιολογία όπου κάθε αίσθηση μπορεί να αναλυθεί στην αίσθηση της αφής, η οποία μπορεί να αποκληθεί η συνιστώσα αίσθηση. Αυτό το πόρισμα έχει βγει από την εμβρυολογική μελέτη, η οποία δείχνει ότι η αίσθηση της αφής είναι η πρώτη και κύρια αίσθηση και ότι όλες οι υπόλοιπες εξελίσσονται από αυτήν. Όλες οι αισθήσεις, συνεπώς, είναι περισσότερο εξειδικευμένες ή διαφοροποιημένες μορφές της αφής.

Απ.: Αυτήν δεν είναι η άποψη της Ανατολικής φιλοσοφίας. Στην Ανουγκίτα, διαβάζουμε για μια συζήτηση, μεταξύ του «Μπραχμάν» και της συζύγου του, που αφορά τις αισθήσεις, που δηλώνονται ως επτά, «τον νου και την αντίληψη», όντας οι άλλοι δύο, σύμφωνα με την μετάφραση του Mr. Trimbak και του Καθηγητή Max Muller. Αυτοί οι όροι, όμως, δεν αποδίδουν το σωστό νόημα των Σανσκριτικών όρων. Τώρα, η πρώτη αίσθηση, σύμφωνα με τους Ινδούς, συνδέεται με τον ήχο. Αυτή δύσκολα μπορεί να είναι η αίσθηση της αφής.

Ερ.: Με την αφή πιο πιθανά εννοείται η ευαισθησία, ή κάποια αίσθηση που έχει ένα μέντιουμ;

Απ.: Στην Ανατολική φιλοσοφία, εν τούτοις, η έννοια του ήχου είναι εκδηλωμένη πρώτη, και η επόμενη είναι η αίσθηση της όρασης, οι ήχοι που περνάνε στα χρώματα. Οι διορατικοί μπορούν να δουν ήχους και να ανιχνεύουν κάθε πληροφορία και μορφή με πολύ μεγαλύτερη ευκρίνεια από ότι θα μπορούσαν με τις συνήθεις αισθήσεις της ακοής – δόνησης, ή ακοής.

Ερ.: Ισχύει τότε, ότι ο ήχος γίνεται αντιληπτός ως ένα είδος ρυθμικής κίνησης;

Απ.: Ναι, και τέτοιες δονήσεις μπορούν να ειπωθούν σε μια μεγαλύτερη απόσταση από ότι να γίνουν ακουστές.

Ερ.: Αλλά, υποθέτοντας ότι η φυσική ακοή είχε σταματήσει, και ένα άτομο αντιλαμβανόταν τους ήχους διορατικά, δεν θα μπορούσε αυτή η αίσθηση να μεταφραστεί σε διορατική ακοή το ίδιο καλά;

Απ.: Μία αίσθηση πρέπει φυσικά να ενωθεί σε κάποιο βαθμό μέσα στην άλλη. Έτσι επίσης ο ήχος μπορεί να μεταφραστεί στην γεύση. Υπάρχουν ήχοι οι οποίοι έχουν γεύση υπερβολικά οξεία στα στόματα κάποιων ευαίσθητων, ενώ άλλες δημιουργούν την γεύση του γλυκού, στην πραγματικότητα, η όλη κλίμακα των αισθήσεων είναι επιδεκτική συσχετίσεων.

Ερ.: Τότε πρέπει να προεκτείνεται και στην αίσθηση της όσφρησης;

Απ.: Πολύ φυσικά, όπως έχουμε δείξει, ήδη, πιο πριν. Οι αισθήσεις είναι ανταλλάξιμες πάντα όταν αποδεχόμαστε τις συσχετίσεις. Επιπλέον μπορούν να ενταθούν ή να μετριαστούν αξιολογημένα. Τώρα θα καταλάβετε την αναφορά στις Βέντα και Ουπανισάντ, όπου λέγεται ότι οι ήχοι παρατηρούνται.

Ερ.: Υπήρχε μια περίεργη ιστορία στο τελευταίο τεύχος του Harper's Magazine για μία φυλή σε ένα νησί στις Νότιες Θάλασσες η οποία έχει ουσιαστικά χάσει την τέχνη και την συνήθεια της ομιλίας και της συνομιλίας. Ακόμη, αυτοί εμφανίστηκαν να καταλαβαίνουν ο ένας τον άλλον και να καταλαβαίνουν καθαρά ποια είναι η σκέψη του άλλου.

Απ.: Τέτοιο «Παλάτι της Αλήθειας» θα μπορούσε δύσκολα να ταιριάζει στην σύγχρονη κοινωνία. Ωστόσο, ήταν ακριβώς με τέτοια μέσα που στις πρώτες φυλές, λέγεται ότι επικοινωνούσαν οι άνθρωποι μεταξύ τους, παίρνοντας η σκέψη μια αντικειμενική μορφή, πριν η ομιλία αναπτυχθεί σε μια ξεχωριστή γλώσσα. Αν είναι έτσι, τότε θα έπρεπε να υπάρχει μια περίοδος στην εξέλιξη των ανθρωπίνων φυλών όταν ολόκληρη η Ανθρωπότητα ήταν συγκροτημένη από ευαίσθητους και μάντις.

ΤΕΤΑΡΤΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ

31 Ιανουαρίου 1889

Ερ.: Αναφερόμενοι στην sloka (6), όπου μιλάει για τους «Επτά Κυρίους», αφού η σύγχυση μπορεί να μας εμποδίσει να κατανοήσουμε την ορθή χρήση των όρων, ποια είναι η διάκριση μεταξύ των Ντχιάνι-Τσόχαν, των Πλανητικών Πνευμάτων, των Δομητών και των Ντχιάνι-Μπούντχα;

Απ.: Ως συμπλήρωμα, δύο τόμοι της Μυστικής Δοξασίας θα χρειαζόταν για να εξηγήσουν όλες τις Ιεραρχίες. Συνεπώς, πολλές αναφορές σε αυτές έχουν παραληφθεί από τις Stanza και τα Σχόλια. Κάποιοι σύντομοι, όμως, προσδιορισμοί μπορούν να επιχειρηθούν. Ντχιάνι-Τσόχαν είναι ένας γενικός όρος για όλους τους Ντεβά, ή ουράνια όντα. Ένα Πλανητικό Πνεύμα είναι κυβερνήτης ενός πλανήτη, ένα είδος πεπερασμένου

ή προσωπικού θεού. Υπάρχει μια αξιοπρόσεκτη διαφορά, όμως, μεταξύ των Κυβερνητών των Ιερών Πλανητών και των Κυβερνητών των μικρών «αλυσίδων» των κόσμων όπως ο δικός μας. Δεν θα υπήρχε σοβαρή αντίρρηση να πούμε ότι η γη έχει, παρ' όλα αυτά, έξι αόρατους συντρόφους και τέσσερα διαφορετικά επίπεδα, όπως κάθε άλλος πλανήτης, γιατί η διαφορά μεταξύ αυτών είναι ουσιώδης σε μεγάλο βαθμό. Η Γη μας ποτέ δεν συμπεριλαμβανόταν μεταξύ των επτά ιερών πλανητών των αρχαίων, αν και στην εξωτερική, λαϊκή αστρολογία είχε θέση ως αναπληρωτής για έναν μυστικό πλανήτη τώρα χαμένο για την αστρονομία, γνωστός στους μυημένους. Ούτε ήταν ο Ήλιος και η Σελήνη μεταξύ τους, αν και είναι αποδεκτοί από την σύγχρονη αστρολογία, γιατί ο Ήλιος είναι ένα Κεντρικό Αστέρι και η Σελήνη ένας νεκρός πλανήτης.

Ερ.: Ήταν κάποια από τις έξι σφαίρες της γήινης αλυσίδας μεταξύ αυτών των ιερών πλανητών;

Απ.: Καμία. Οι τελευταίοι ήταν όλοι πλανήτες πάνω στο δικό μας πεδίο, και μερικοί από αυτούς έχουν ανακαλυφθεί αργότερα.

Ερ.: Μπορείς να μας πεις κάτι για αυτούς τους πλανήτες των οποίων τα υποκατάστατα είναι ο Ήλιος και η Σελήνη;

Απ.: Δεν υπάρχει κάποιο μυστικό σε αυτό, αν και οι σύγχρονοι αστρολόγοι αγνοούν αυτούς τους πλανήτες. Ένας είναι ενδιάμεσος μεταξύ του Ήλιου και του Ερμή, ο οποίος υποτίθεται ότι έχει ανακαλυφθεί και ονομάστηκε Ήφαιστος (Βουλκάν), και ο άλλος ένας πλανήτης με ανάδρομη κίνηση, μερικές φορές ορατός σε μια σταθερή ώρα της νύχτας και φανερά δίπλα στην Σελήνη. Η απόκρυφη επίδραση αυτού του πλανήτη μεταβιβάζεται από την Σελήνη.

Ερ.: Τι είναι αυτό που κάνει αυτούς τους πλανήτες ιερούς ή μυστικούς;

Απ.: Η απόκρυφή τους επίδραση, απ' όσο ξέρω.

Ερ.: Τότε, τα Πλανητικά Πνεύματα από τους Επτά Ιερούς Πλανήτες ανήκουν σε άλλη ιεραρχία από ότι αυτή της Γης;

Απ.: Προφανώς, αφού το πνεύμα της Γης δεν είναι πολύ υψηλού επιπέδου. Πρέπει να υπενθυμίσουμε ότι το πλανητικό πνεύμα δεν έχει καμιά σχέση με τον πνευματικό άνθρωπο, αλλά με καταστάσεις της ύλης και κοσμικές υπάρξεις. Οι θεοί και οδηγοί της Γης μας είναι κοσμικοί Οδηγοί, κατ' ουσία αυτοί σχηματίζουν πρότυπα και διαμορφώνουν την κοσμική ύλη, για αυτό αποκαλούνται Κοσμοκράτορες. Αυτοί δεν είχαν καμιά σχέση με το πνεύμα. Οι Ντχιάνι-Μπούντχα, ειδικά, ανήκοντας σε μια αρκετά διαφορετική ιεραρχία, είναι συσχετισμένοι με το πνεύμα.

Ερ.: Αυτά τα Πλανητικά Πνεύματα δεν έχουν συνεπώς να κάνουν τίποτα με την Γη εκτός της παρέμβασης της τύχης;

Απ.: Αντιθέτως, τα «Πλανητικά» – τα οποία δεν είναι οι Ντχιάνι-Μπούντχα – έχουν να κάνουν με ο,τιδήποτε σχετικό με την Γη, φυσικά και ηθικά. Αυτοί οδηγούν την μοίρα και το πεπρωμένο των ανθρώπων. Αυτοί είναι οι Κοσμικοί μεσολαβητές.

Ερ.: Έχουν κάποια σχέση με την πέμπτη αρχή – το ανώτερο Μάνας;

Απ.: Όχι, δεν έχουν καμία σχέση με τις τρεις ανώτερες αρχές. Έχουν, όμως, κάτι να κάνουν με την τέταρτη. Για να συνοψίσουμε, συνεπώς, ο όρος «Ντχιάνι-Μπούντχα» είναι ένας γενικός όρος για όλα τα ουράνια όντα. Οι «Ντχιάνι-Μπούντχα» σχετίζονται με την ανθρώπινη ανώτερη τριάδα με ένα μυστήριο τρόπο τον οποίον δεν χρειάζεται να εξηγήσουμε εδώ. Οι «Δομητές» είναι μια τάξη που αποκαλείται, όπως ήδη έχουμε πει, Κοσμοκράτορες, ή οι αόρατοι αλλά νοήμονες Κτίστες, οι οποίοι διαμορφώνουν την ύλη σύμφωνα προς το ιδεατό σχέδιο διαθέσιμο για αυτούς σε αυτό που αποκαλούμε Θεϊκή και Κοσμική Ιδεοπλασία. Αυτοί αποκαλούνταν από τους πρώιμους Μασόνους «ο Μεγάλος Αρχιτέκτονας του Σύμπαντος» συλλογικά, αλλά τώρα οι σύγχρονοι Μασόνοι κάνουν από αυτόν μία προσωπική και ξεχωριστή Θεότητα.

Ερ.: Δεν είναι, επίσης, αυτοί Πλανητικά Πνεύματα;

Απ.: Κατά μία έννοια είναι – όπως η Γη είναι επίσης ένας Πλανήτης – αλλά μιας χαμηλότερης τάξης.

Ερ.: Ενεργούν αυτοί κάτω από τη καθοδήγηση του Γήινου Πλανητικού Πνεύματος;

Απ.: Έχω μόλις πει ότι αυτοί ήταν συλλογικά ότι το ίδιο το Πνεύμα. Εύχομαι να καταλάβετε ότι αυτοί δεν είναι μια Οντότητα, ένα είδος προσωπικού Θεού, αλλά Δυνάμεις της φύσης που δρουν κάτω από έναν αμετάβλητο Νόμο, στην φύση των οποίων, βεβαίως, είναι χρήσιμο για εμάς να συλλογιστούμε.

Ερ.: Αλλά δεν υπάρχουν Δομητές του Σύμπαντος, και Δομητές του Συστήματος, όπως υπάρχουν και Δομητές της Γης μας;

Απ.: Φυσικά υπάρχουν.

Ερ.: Τότε οι γήινοι Δομητές είναι ένα Πλανητικό «Πνεύμα» όπως οι υπόλοιποι από αυτούς, απλά μόνο κατώτεροι στο είδος;

Απ.: Φυσικά.

Ερ.: Είναι αυτοί κατώτεροι σύμφωνα με το μέγεθος ή σύμφωνα με την ποιότητα;

Απ.: Στην δεύτερη όπως έχουμε πει. Βλέπετε, οι αρχαίοι στερήθηκαν την σύγχρονη, και ειδικά την θεολογική μας, έπαρση, η οποία κάνει αυτήν την δική μας μικρή κουκίδα λάσπης (την Γη) να μοιάζει κάτι ανείπωτα μεγαλύτερο από οποιοδήποτε από τα αστέρια και τους πλανήτες που είναι γνωστά σε εμάς. Αν, για παράδειγμα, η Εσωτερική Φιλοσοφία μας διδάσκει ότι το «Πνεύμα» (συλλογικά πάλι) του Δία είναι κατά πολύ

ανώτερο από το Γήινο Πνεύμα, αυτό δεν είναι γιατί ο Δίας είναι πολύ περισσότερες φορές μεγαλύτερος από την Γη μας, αλλά γιατί η ουσία του και η σύστασή του είναι πολύ περισσότερο εκλεπτυσμένες και ανώτερες από της Γης. Και είναι λόγω αυτής της ποιότητας που οι Ιεραρχίες των αντιστοίχων «Πλανητικών Δομητών» αντανακλούν και δρουν σύμφωνα με τις ιδεοπλασίες που βρίσκουν σχεδιασμένες για αυτούς στην Παγκόσμια Συνείδηση, τον πραγματικό Αρχιτέκτονα του Σύμπαντος.

Ερ.: Την Ψυχή του Κόσμου, ή «Άνιμα Μούντι»;

Απ.: Ονόμασέ το κι έτσι, αν σου αρέσει. Είναι το Αντίτυπο αυτών των Ιεραρχιών, οι οποίες είναι οι διαφοροποιημένοι τύποι του. Ο ένας *απρόσωπος* Μεγάλος Αρχιτέκτονας του Σύμπαντος είναι το ΜΑΧΑΤ, ο Παγκόσμιος Νους. Και το Μαχάτ είναι ένα σύμβολο, μία αφηρημένη έννοια, μία όψη η οποία προσέλαβε μία ασαφή, ουσιαστική μορφή σε όλες τις αντικειμενοποιημένες αρχές του ανθρώπου.

Ερ.: Ποια είναι η πραγματική διαφορά μεταξύ των Ντχιάνι-Μπούντχα στις ορθόδοξες κι στις εσωτερικές συλλήψεις;

Απ.: Πολύ μεγάλη, φιλοσοφικά. Αυτοί ονομάζονται – ως ανώτεροι Ντεβά – από τους Βουδιστές, Μποντχισάττβα. Εξωτερικά είναι πέντε, ενώ στις εσωτερικές σχολές είναι επτά και όχι ατομικές Οντότητες αλλά Ιεραρχίες.

Έχει δηλωθεί στην Μυστική Δοξασία ότι πέντε Μπούντχα έχουν έρθει και ότι δύο θα έρθουν στην έκτη κι έβδομη φυλή. Εξωτερικά ο αρχηγός τους είναι ο Βαζρασάττβα, η «Υπέρτατη Διάνοια» ή «Υπέρτατος Μπούντχα», αλλά περισσότερο υπερβατικός είναι ο Βαζραντχάρα, ακόμη και ως Παραμπράχμα υπερβαίνει τον Μπράχμα ή το Μαχάτ. Έτσι οι εξωτερικές και αποκρυφιστικές σημασίες των Ντχιάνι-Μπούντχα είναι εντελώς διαφορετικές. Εξωτερικά ο καθένας είναι μία τριάδα, τρεις σε ένα, όλοι οι τρεις εκδηλωμένοι ταυτόχρονα σε τρεις κόσμους – ως ένας ανθρώπινος Μπούντχα στην γη, Ντχιάνι-Μπούντχα στον κόσμο των αστρικών μορφών, και έναν άμορφο Μπούντχα στο ανώτερο Νιρβανικό βασίλειο. Έτσι για έναν ανθρώπινο Μπούντχα, μία ενσάρκωση από έναν από αυτούς τους Ντχιάνι, η παραμονή στην Γη περιορίζεται από επτά σε επτά χιλιάδες χρόνια σε διάφορα σώματα, αφού ως άνθρωποι υπόκεινται στις ανθρώπινες συνθήκες, ατυχήματα και θανάτους. Στην Εσωτερική Φιλοσοφία, από την άλλη, αυτό σημαίνει ότι μόνο πέντε από τους «Επτά Ντχιάνι-Μπούντχα» – ή μάλλον, οι Επτά Ιεραρχίες αυτών των Ντχιάνι, οι οποίες, στον Βουδιστικό μυστικισμό, είναι ταυτόσημες με τις ανώτερες ενσαρκωμένες Διάνοιες, ή οι Κουμαρά των Ινδουιστών – πέντε μόνο έχουν έως τώρα εμφανιστεί στην Γη στην κανονική σειρά των ενσαρκώσεων, οι τελευταίοι δύο θα έρθουν κατά την διάρκεια της έκτης κι έβδομης Ρίζας – Φυλής. Αυτό είναι ξανά ημι-αλληγορικό, αν όχι εντελώς έτσι. Γιατί η έκτη κι έβδομη Ιεραρχία έχουν ήδη ενσαρκωθεί στην Γη μαζί με τις υπόλοιπες. Αλλά καθώς αυτές έφτασαν, σχεδόν από την αρχή της τέταρτης Ρίζας-Φυλής, τους ειπώθηκε να αναπαυθούν έως τότε σε συνειδητή ευτυχία και ελευθερία έως την αρχή του Εβδόμου Γύρου, όταν θα οδηγήσουν την Ανθρωπότητα ως μία νέα φυλή των Μπούντχα. Αυτοί οι Ντχιάνι συνδέονται μόνο με την Ανθρωπότητα, και, μιλώντας ακριβέστερα, μόνο με τις ανώτερες «αρχές» των ανθρώπων.

Ερ.: Οι Ντχιάνι-Μπούντχα και τα Πλανητικά Πνεύματα που έχουν την επίβλεψη των σφαιρών μπαίνουν στην πραλάγια όταν οι πλανήτες μπαίνουν σε αυτήν την κατάσταση;

Απ.: Μόνο στο τέλος του εβδόμου Γύρου, και όχι ανάμεσα σε κάθε Γύρο, γιατί αυτοί πρέπει να επιτηρούν την εργασία των νόμων κατά την διάρκεια αυτών των μικρότερων πραλάγια. Περισσότερες λεπτομέρειες σε αυτό το θέμα έχουν ήδη δοθεί στον τρίτο τόμο της Μυστικής Δοξασίας.

Αλλά όλες αυτές οι διαφορές στην πραγματικότητα είναι μερικώς λειτουργικές, γιατί αυτές είναι όλες όψεις της μίας και ίδιας ύπαρξης.

Ερ.: Οι ιεραρχίες των Ντχιάνι, των οποίων η δικαιοδοσία είναι να επιθεωρούν έναν Γύρο, επιθεωρούν κατά την περίοδο της δραστηριότητας όλη την σειρά των σφαιρών ή μόνο μία ειδική σφαίρα;

Απ.: Υπάρχουν ενσαρκωμένοι και υπάρχουν και επιτηρούντες Ντχιάνι. Για τις λειτουργίες των πρώτων έχουμε πει, οι δεύτεροι εμφανίζουν να κάνουν την εργασία τους συνετά. Κάθε τάξη ή ιεραρχία αντιστοιχεί σε έναν από τους Γύρους, η πρώτη και κατώτερη ιεραρχία στον πρώτο και λιγότερα αναπτυσσόμενο Γύρο, η δεύτερη στον δεύτερο, συνεχίζοντας έτσι μέχρι τον έβδομο Γύρο, ο οποίος είναι κάτω από την επίβλεψη της ανώτερης Ιεραρχίας των Επτά Ντχιάνι. Στο τέλος, θα εμφανιστούν στην Γη, καθώς επίσης και κάποια Πλανητικά Πνεύματα, γιατί ολόκληρη η ανθρωπότητα θα έχει γίνει Μποντχισιάττβα, οι δικοί τους «Γιοι», οι «Γιοι» της δικής τους Ουσίας και Πνεύματος ή – αυτοί οι ίδιοι. Έτσι υπάρχει μόνο μία λειτουργική διαφορά ανάμεσα στους Ντχιάνι και τα Πλανητικά Πνεύματα. Οι πρώτοι είναι εντελώς θεϊκοί, οι άλλοι αστρικοί. Οι πρώτοι μόνο ονομάζονται Ανουπαντάκα, χωρίς γονείς, επειδή ακτινοβολούνται κατ' ευθείαν από αυτό που δεν είναι ούτε Πατέρας ούτε Μητέρα αλλά ο ανεκδήλωτος Λόγος. Αυτοί είναι στην πραγματικότητα τα πνευματικά Σεφιρόθ (τα τρία ανώτερα όντας υπερκοσμικές αφαιρέσεις και ευδαιμονίες στην Καμπάλα), και συνθέτουν τον Ουράνιο άνθρωπο, ή Αδάμ Κάδμον. Ντχιάνι είναι ένα γενικό όνομα στον Βουδισμό, μία συντόμευση για όλους τους θεούς. Ακόμη πρέπει πάντα να θυμόμαστε ότι αν και είναι θεοί, ωστόσο δεν πρέπει να λατρεύονται.

Ερ.: Γιατί, όχι, αν είναι θεοί;

Απ.: Γιατί η Ανατολική φιλοσοφία αρνείται την ιδέα μιας προσωπικής και επιπρόσθετης κοσμικής θεότητας. Και σε αυτούς που το αποκαλούν αυτό αθεϊσμό, θα έλεγα ότι είναι παράλογο να λατρεύεις έναν τέτοιο θεό, γιατί, όπως λέγεται στην Βίβλο «Υπάρχουν Κύριοι πολλοί και Θεοί πολλοί». Συνεπώς, αν η λατρεία είναι επιθυμητή, εμείς έχουμε να επιλέξουμε είτε την λατρεία των πολλών θεών, ο καθένας όντας ούτε καλύτερος ή λιγότερο περιορισμένος από τον άλλον, δηλαδή όπως στον πολυθεϊσμό και στην ειδωλολατρία, είτε να επιλέξουμε, όπως οι Ισραηλίτες έχουν κάνει, έναν φυλετικό ή εθνικό θεό ανάμεσα σε αυτούς, και ενώ πιστεύουν στην ύπαρξη πολλών θεών, αγνοούν και δείχνουν περιφρόνηση για τους άλλους, και όσον αφορά τον δικό τους τον θεωρούν τον υψηλότερο και τον «Θεό των Θεών». Αλλά αυτό είναι παράλογο και αδικαιολόγητο, γιατί ένας τέτοιος θεός δεν μπορεί να είναι ούτε άπειρος ούτε απόλυτος, αλλά πρέπει να

είναι πεπερασμένος, κατ' ουσία, πεπερασμένος και σχετικός μέσα στον χώρο και στον χρόνο. Με την Πραλάγια ο φυλετικός Θεός εξαφανίζεται, και ο Μπράχμα και όλοι οι Ντεβά, και οι θεοί συγχωνεύονται μέσα στο Απόλυτο. Συνεπώς, οι αποκρυφιστές δεν λατρεύουν ούτε προσεύχονται, γιατί αν το κάναμε, θα έπρεπε είτε να λατρεύουμε πολλούς θεούς, είτε να προσευχόμαστε στο Απόλυτο, το οποίο, μην έχοντας χαρακτηριστικά, δεν μπορεί να έχει αυτιά να μας ακούσει. Ο λάτρης ακόμη και των πολλών θεών πρέπει αναγκαστικά να είναι άδικος με όλους τους άλλους θεούς, όσο και να προεκτείνει την λατρεία του, είναι απλά αδύνατο γι' αυτόν να λατρεύει τον κάθε ένα χωριστά, και στην άγνοιά του, αν επιλέξει κάποιον θεό συγκεκριμένα, ίσως δεν θα επιλέξει τον καλύτερο. Συνεπώς, θα ήταν πολύ καλύτερο να θυμάται ότι κάθε άνθρωπος έχει έναν θεό μέσα του, μια άμεση ακτίνα από το Απόλυτο, μία ουράνια ακτίνα από το Ένα, ότι έχει τον «θεό» του μέσα του, όχι έξω από τον εαυτό του.

Ερ.: Υπάρχει κάποιο όνομα το οποίο μπορεί να χρησιμοποιηθεί για την πλανητική Ιεραρχία ή το πνεύμα, που επιτηρεί ολόκληρη την εξέλιξη της δικής μας σφαίρας όπως Μπράχμα για παράδειγμα;

Απ.: Κανένα, εκτός το γενικό όνομα, μιας και είναι μια επταδικότητα και μία Ιεραρχία, εκτός αν πράγματι, την αποκαλούμε όπως κάνουν κάποιοι Καμπαλιστές – «το Πνεύμα της Γης».

Ερ.: Είναι πολύ δύσκολο να θυμάσαι όλες αυτές τις άπειρες Ιεραρχίες των θεών.

Απ.: Όχι περισσότερο απ' όσο ένας χημικός που θυμάται τα ατελείωτα σύμβολα της χημείας, αν αυτός είναι Ειδικός. Στην Ινδία μόνο υπάρχουν πάνω από 300 εκατομμύρια θεών. Οι Μάνου και οι Ρίσι είναι επίσης πλανητικοί θεοί, γιατί ειπώθηκε ότι έχουν εμφανιστεί στην αρχή των ανθρωπίνων φυλών για να επιβλέπουν την εξέλιξη τους, και ότι έχουν ενσαρκωθεί και κατεβεί στην γη διαδοχικά με σκοπό να διδάξουν την ανθρωπότητα. Επί πλέον, υπάρχουν οι Σάπτα Ρίσι, οι «Επτά Ρίσι», που λέγεται εξωτερικά ότι κατοικούν στον αστερισμό της Μεγάλης Άρκτου. Υπάρχουν επίσης πλανητικοί θεοί.

Ερ.: Είναι αυτοί ανώτεροι από τον Μπράχμα;

Απ.: Εξαρτάται από ποια όψη κάποιος βλέπει τον Μπράχμα. Στην εσωτερική φιλοσοφία αυτός είναι η σύνθεση των επτά Λόγων. Στην εξωτερική θεολογία αυτός είναι μία όψη του Βίσνου με τους Βαϊσνέβα, για άλλους είναι κάτι άλλο, όπως μέσα στην Τριμούρτι, την Ινδουιστική Τριάδα, αυτός είναι ο Δημιουργός, ενώ ο Βίσνου είναι ο Συντηρητής, και ο Σιβά ο Καταστροφέας. Στην Καμπάλα αυτός είναι φυσικά ο Αδάμ Κάδμον – ο «ανδρόγυνος» άνθρωπος του πρώτου κεφαλαίου της Γένεσης. Γιατί οι Μάνου απορρέουν από τον Μπράχμα όπως τα Σεφιρόθ απορρέουν από τον Αδάμ Κάδμον, και αυτοί είναι επίσης επτά και δέκα, όπως οι περιστάσεις το απαιτούν.

Αλλά μπορούμε να περάσουμε σε άλλη Sloka των Stanzas που θέλετε να εξηγηθεί.

Sloka (9) ΑΛΛΑ ΠΟΥ ΒΡΙΣΚΟΤΑΝ Ο ΝΤΑΝΓΚΜΑ ΟΤΑΝ Ο ΑΛΑΓΙΑ ΤΟΥ ΣΥΜΠΙΑΝΤΟΣ
ΒΡΙΣΚΟΤΑΝ ΣΤΟΝ ΠΑΡΑΜΑΡΤΧΑ ΚΑΙ Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΤΡΟΧΟΣ ΗΤΑΝ
ΑΝΟΥΠΙΑΝΤΑΚΑ;

Ερ.: «Αλάγια» σημαίνει αυτό το οποίο ποτέ δεν εκδηλώνεται και δεν διαλύεται, και έχει προέρθει από το «α», το αρνητικό άρθρο, και το «λάγια»;

Απ.: Αν αυτό είναι έτσι ετυμολογικά – και είμαι φυσικά απροετοίμαστη να σου απαντήσω αν είναι έτσι ή αλλιώς – αυτό θα σήμαινε το αντίθετο, αφού αυτή η ίδια η λάγια είναι ακριβώς το μη εκδηλωμένο, συνεπώς αυτό θα δήλωνε αυτό το οποίο δεν είναι ανεκδήλωτο. Οποιαδήποτε κι αν είναι η ετυμολογική δομή της λέξης, αυτό είναι απλά η «Ψυχή του Κόσμου», Άνιμα Μούντι. Αυτό φαίνεται από την προσεκτική διατύπωση της Sloka, η οποία μιλάει για το Αλάγια όντας μέσα στο Παραμάρτχα. – δηλαδή, στη Απόλυτη Μη – Ύπαρξη και Ασυνείδητο, όντας ταυτόχρονα απόλυτη τελειότητα ή αυτή η ίδια η Απολυτότητα. Αυτή η λέξη, όμως, αποτελεί το μήλο της έριδος ανάμεσα στην Γιογκατσάρια και την Μαντσιαμικά Σχολή του Βόρειου Βουδισμού. Ο σχολαστικισμός της δεύτερης κάνει από το Παραμάρτχα (Σατγιά) κάτι εξαρτημένο, και, συνεπώς, σχετικό με τα άλλα πράγματα, ως εκ τούτου ακυρώνει την όλη μεταφυσική φιλοσοφία της λέξης Απολυτότητα. Η άλλη Σχολή πολύ σωστά αποκρούει αυτήν την ερμηνεία.

Ερ.: Δεν διδάσκει η Εσωτερική Φιλοσοφία τα ίδια δόγματα όπως και η Σχολή Γιογκατσάρια;

Απ.: Όχι τελείως. Αλλά, ας συνεχίσουμε.

STANZA II

Sloka (1) ... ΠΟΥ ΗΤΑΝ ΟΙ ΔΟΜΗΤΕΣ, ΟΙ ΦΩΤΕΙΝΟΙ ΓΙΟΙ ΤΗΣ ΜΑΝΒΑΝΤΑΡΙΚΗΣ
ΑΥΓΗΣ; ... ΣΤΟ ΑΓΝΩΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ ΤΟΥ ΑΧ-ΧΙ ΠΑΡΑΝΙΣΠΑΝΝΑ ΤΟΥΣ. ΟΙ
ΠΑΡΑΓΩΓΟΙ ΤΗΣ ΜΟΡΦΗΣ ΑΠΟ ΤΗ ΜΗ-ΜΟΡΦΗ – ΤΗ ΡΙΖΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ – ΟΙ
ΝΤΕΒΑΜΑΤΡΙ ΚΑΙ ΣΒΑΜΠΧΑΒΑΤ, ΑΝΑΠΑΥΟΝΤΑΝ ΣΤΗΝ ΕΥΔΑΙΜΟΝΙΑ ΤΗΣ ΜΗ-
ΥΠΑΡΞΗΣ.

Ερ.: Είναι «οι φωτεινοί γιοι της Μανβανταρικής αυγής» τέλεια ανθρώπινα πνεύματα της τελευταίας Μανβαντάρα, ή είναι πάνω στον δρόμο προς την ανθρώπινη ύπαρξη σε αυτήν ή σε μια επόμενη Μανβαντάρα;

Απ.: Σε αυτήν την περίπτωση, η οποία είναι αυτή της Μάχα-Μανβαντάρα μετά μια Μαχα-Πραλάγια, αυτοί είναι το δεύτερο. Αυτοί αποτελούν τις πρωταρχικές επτά ακτίνες οι οποίες θα εκπέμπουν στην πορεία τους όλες τις φωτεινές και μη-φωτεινές ζωές, είτε Αρχάγγελους, Δαίμονες, ανθρώπους ή πιθήκους. Κάποιοι έχουν γίνει και κάποιοι μόνο τώρα θα γίνουν ανθρώπινες υπάρξεις. Είναι μόνο μετά την διαφοροποίηση των επτά ακτινών και αφού οι επτά δυνάμεις της φύσης τις έχουν πάρει στα χέρια τους και δουλεύουν επάνω τους, που αυτοί γίνονται θεμέλιοι λίθοι, ή απορριφθέντα κομμάτια του πηλού. Καθετί συνεπώς είναι μέσα σε αυτές τις επτά

ακτίνες, αλλά είναι αδύνατο να μιλήσεις για αυτούς σε αυτήν την φάση , διότι δεν είναι ακόμη διαφοροποιημένοι και εξατομικευμένοι.

Ερ.: Στο ακόλουθο απόσπασμα:

«Οι «Δομητές» οι «Γιοι της Μανβανταρικής Αυγής» είναι οι πραγματικοί δημιουργοί του Σύμπαντος, και σε αυτό το δόγμα, το οποίο έχει να κάνει με το Πλανητικό μας Σύστημα, αυτοί ως οι Αρχιτέκτονες του Πλανητικού Συστήματος, αποκαλούνται επίσης «Παρατηρητές» των Επτά Σφαιρών, οι οποίοι εξωτερικά είναι οι επτά πλανήτες και εσωτερικά οι επτά γαίες ή σφαίρες (πλανήτες) της δικής μας αλυσίδας επίσης».

Με το πλανητικό σύστημα εννοείται το ηλιακό σύστημα ή η αλυσίδα στην οποία ανήκει η γη μας;

Απ.: Οι Δομητές είναι εκείνοι οι οποίοι χτίζουν και σχεδιάζουν διαμορφώνουν σε μία μορφή. Ο όρος εφαρμόζεται εξίσου στους Δομητές του Σύμπαντος και των μικρών σφαιρών (μπαλονιών) όπως αυτές της δικής μας αλυσίδας. Με το πλανητικό σύστημα μόνο το ηλιακό σύστημα εννοείται.

Sloka (2) ... ΠΟΥ ΗΤΑΝ Η ΣΙΩΠΗ; ΠΟΥ Τ' ΑΥΤΙΑ ΝΑ ΤΗΝ ΑΙΣΘΑΝΘΟΥΝ; ΟΧΙ, ΔΕΝ ΥΠΗΡΧΕ ΟΥΤΕ ΣΙΩΠΗ, ΟΥΤΕ ΗΧΟΣ. ΤΙΠΟΤΑ, ΕΚΤΟΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΚΑΤΑΠΑΥΣΤΗ ΑΙΩΝΙΑ ΠΙΝΟΗ ΠΟΥ ΔΕΝ ΓΝΩΡΙΖΕΙ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΤΗΣ.

Ερ.: Με αναφορά το επόμενο απόσπασμα:

«Η ιδέα ότι τα πράγματα μπορούν να παύσουν να υπάρχουν και ακόμη να ΕΙΝΑΙ, είναι ένα θεμελιώδες δόγμα της Ανατολικής ψυχολογίας. Κάτω από την φαινομενική αντίθεση στους όρους, εκεί στηρίζεται ένα γεγονός στην Φύση και το γεγονός είναι να το κατανοήσουμε νοητικά μάλλον παρά να διαφωνήσουμε σχετικά με τις λέξεις. Ένα σύνθημα παράδειγμα ενός αντίστοιχου παράδοξου παρέχεται μέσω ενός χημικού δεσμού. Το ερώτημα εάν το Υδρογόνο και το Οξυγόνο παύουν να υπάρχουν, όταν συνδυάζονται για να σχηματίσουν το νερό, είναι ακόμη υπό συζήτηση.» (Μ.Δ. Ι, 54).

Θα ήταν σωστό να πούμε ότι αυτό που εμείς αντιλαμβανόμαστε είναι ένα διαφορετικό «στοιχείο» της ίδιας ουσίας ; Για παράδειγμα, όταν μια ουσία είναι σε αερίωδη κατάσταση, θα μπορούσαμε να πούμε ότι αυτή είναι το στοιχείο Αέρας το οποίο είναι αντιληπτό, και ότι όταν βρίσκεται στην μορφή του νερού, το οξυγόνο και υδρογόνο εμφανίζονται κάτω από την όψη του στοιχείου Νερό, και όταν είναι σε στερεά κατάσταση, πάγος, εμείς αντιλαμβανόμαστε το στοιχείο Γη;

Απ.: Ο αμαθής κρίνει για όλα τα πράγματα από την εμφάνισή τους και όχι από ό,τι είναι στην πραγματικότητα. Σε αυτήν την γη, φυσικά, το νερό είναι ένα στοιχείο αρκετά ευδιάκριτο από οποιοδήποτε άλλο στοιχείο, χρησιμοποιώντας τον τελευταίο όρο με την σημασία των διαφορετικών εκδηλώσεων ενός στοιχείου. Τα βασικά στοιχεία, Γη, Νερό, Αέρας, Πυρ, είναι πολύ περισσότερο περιεκτικές καταστάσεις της διαφοροποίησης. Αυτή όντας η περίπτωση, στον Αποκρυφισμό, η Μεταστοιχείωση γίνεται μια

δυνατότητα, δεδομένου ότι τίποτε που υπάρχει δεν είναι, στην πραγματικότητα, αυτό το οποίο υποτίθεται ότι είναι.

Ερ.: Αλλά το οξυγόνο το οποίο συνήθως βρίσκεται στην αεριώδη του κατάσταση, μπορεί να είναι υγροποιημένο και ακόμη να είναι στερεοποιημένο. Όταν το οξυγόνο, τότε, βρίσκεται στην αεριώδη κατάσταση, είναι αυτό το απόκρυφο στοιχείο Αέρας το οποίο είναι αντιληπτό, και όταν είναι στην υγρή του κατάσταση το στοιχείο Νερό, και στην στερεή του κατάσταση το στοιχείο Γη;

Απ.: Βεβαίως κι είναι έτσι: εμείς έχουμε πρώτα από όλα το Στοιχείο Πυρ, όχι την κοινή Φωτιά, αλλά την Φωτιά των Μεσαιωνικών Ροδόσταυρων, την μία φλόγα, την φωτιά της Ζωής. Στις διαφοροποιήσεις αυτό γίνεται πυρ σε διαφορετικές όψεις. Ο Αποκρυφισμός εύκολα λύνει το παζλ σύμφωνα προς το εάν το οξυγόνο και το υδρογόνο παύουν να υπάρχουν όταν συνδυάζονται στην μορφή του νερού. Τίποτε στο Σύμπαν δεν μπορεί να εξαφανιστεί από αυτό. Για τον χρόνο όντας, τότε, αυτά τα δύο αέρια όταν σχηματίζουν το νερό, είναι σε *αφάνεια* αλλά δεν έχουν πάψει να *είναι*. Γιατί, αν είχαν αυτά εκμηδενιστεί, η Επιστήμη, με την ανάλυση του νερού ξανά σε οξυγόνο και σε υδρογόνο, θα έχει δημιουργήσει κάτι από το τίποτε, και συνεπώς δεν θα έχει διαμάχη με την Θεολογία. Άρα, το νερό είναι ένα στοιχείο, αν εμείς επιλέγουμε να το αποκαλούμε έτσι, μόνο πάνω σε αυτό το επίπεδο. Με τον ίδιο τρόπο, το οξυγόνο και το υδρογόνο στην πορεία τους μπορούν να χωριστούν σε άλλα πιο λεπτοφυή στοιχεία, όντας όλα διαφοροποίηση ενός στοιχείου ή παγκόσμια ουσία.

Ερ.: Τότε όλες οι υποστάσεις στο φυσικό πεδίο είναι πράγματι τόσες πολλές συσχετίσεις και συνδυασμοί αυτών των βασικών στοιχείων, και εν τέλει ενός στοιχείου;

Απ.: Περισσότερο από βέβαιο. Στον αποκρυφισμό είναι πάντοτε καλύτερο να προχωράς από το καθολικό προς το μερικό.

Ερ.: Προφανώς, τότε, ολόκληρη η θεμελίωση του αποκρυφισμού βρίσκεται σε αυτό, ότι υπάρχει μια κρυμμένη δύναμη μέσα σε κάθε άνθρωπο η οποία του δίνει μία αληθινή γνώση, μία δύναμη αντίληψης της αλήθειας, η οποία τον καθιστά ικανό να έχει σχέσεις από πρώτο χέρι με τα καθολικά αν αυτός θα είναι απαρέγκλιτα λογικός και αντικρίζει τα γεγονότα. Έτσι εμείς μπορούμε να προχωρούμε από τα καθολικά προς τα μερικά με αυτήν την εσωτερική πνευματική δύναμη η οποία είναι σε κάθε άνθρωπο.

Απ.: Έτσι είναι: αυτή η δύναμη είναι έμφυτη σε όλα, αλλά παραλύει με τις μεθόδους μας της εκπαίδευσης, και ειδικά με τις μεθόδους του Αριστοτέλη και του Μπέικον. Η Υπόθεση τώρα κυριαρχεί θριαμβευτικά.

Ερ.: Είναι περίεργο να διαβάζεις Σοπενχάουερ και Χάρτμαν και να σημειώνεις πώς, βήμα με βήμα, με μία ακριβή λογική και άφογα επιχειρήματα, αυτοί έφτασαν στις ίδιες βάσεις της σκέψης στις οποίες είχαν φτάσει αιώνες πριν οι μύστες στην Ινδία, ειδικά στο σύστημα της Βεντάντα. Θα είναι, όμως, αντικειμενικό ότι αυτοί έχουν φτάσει με την επαγωγική μέθοδο. Αλλά στην περίπτωση του Σοπενχάουερ, πάντως, δεν είναι έτσι. Αυτός αναγνωρίζει για τον εαυτό του ότι η ιδέα έρχεται σ' αυτόν σαν μία λάμψη.

Έχοντας έτσι πάρει την θεμελιώδη του ιδέα αυτός αρχίζει δραστήρια την εργασία να διευθετεί τα γεγονότα του, έτσι ώστε ο αναγνώστης φαντάζεται ότι αυτό που είναι στην πραγματικότητα μία διαισθητική ιδέα, είναι ένα λογικό πόρισμα βγαλμένο μέσα από τα γεγονότα.

Απ.: Αυτό δεν ισχύει μόνο για την φιλοσοφία του Σοπενχάουερ, αλλά επίσης και για όλες τις ανακαλύψεις της εποχής μας. Πώς, για παράδειγμα, ο Νεύτων ανακάλυψε τον νόμο της βαρύτητας; Αυτό δεν έγινε με την απλή πτώση ενός μήλου, και όχι με μία εργαστηριακή σειρά πειραμάτων; Ο χρόνος θα έρθει όπου η Πλατωνική μέθοδος δεν θα είναι εντελώς άγνωστη και οι άνθρωποι θα κοιτάζουν με εύνοια τις μεθόδους της εκπαίδευσης οι οποίες θα τους καθιστούν ικανούς να αναπτύσσουν αυτήν την περισσότερο πνευματική ικανότητα.

ΠΕΜΠΤΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ

7 Φεβρουαρίου 1889

STANZA II. (συνέχεια)

Sloka (3) Η ΩΡΑ ΔΕΝ ΕΙΧΕ ΑΚΟΜΑ ΣΗΜΑΝΕΙ. Η ΑΚΤΙΝΑ ΔΕΝ ΕΙΧΕ ΑΚΟΜΑ ΑΣΤΡΑΠΟΒΟΛΗΣΕΙ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΣΠΕΡΜΑ. Η ΜΑΤΡΙΠΑΝΤΜΑ ΔΕΝ ΕΙΧΕ ΑΚΟΜΑ ΦΟΥΣΚΩΣΕΙ.

«Η Ακτίνα του «παντοπινού σκοταδιού» γίνεται, καθώς εκπέμπεται, μία ακτίνα της απαστράπτουσας ζωής, και ρίχνεται στο «σπέρμα» – το σημείο μέσα στο Αυγό του Κόσμου, συμβολίζοντας την ύλη στην αφηρημένη της έννοια».

Ερ.: Είναι το Σημείο μέσα στο Κοσμικό Αυγό το ίδιο όπως το Σημείο στον Κύκλο, ο Ανεκδήλωτος Λόγος;

Απ.: Φυσικά, όχι. Το σημείο στον κύκλο είναι ο Ανεκδήλωτος Λόγος, ο Εκδηλωμένος Λόγος είναι το Τρίγωνο. Ο Πυθαγόρας μιλάει για την πάντοτε ανεκδήλωτη Μονάδα η οποία ζει στην μοναξιά και στο σκοτάδι. Όταν η ώρα σημάνει ακτινοβολεί από τον εαυτό της το ΕΝΑ τον πρώτο αριθμό. Αυτός ο αριθμός κατερχόμενος, παράγει το ΔΥΟ, τον δεύτερο αριθμό, και το ΔΥΟ, διαδοχικά, παράγει το ΤΡΙΑ, σχηματίζοντας ένα τρίγωνο, το πρώτο πλήρες γεωμετρικό σχήμα στον κόσμο της μορφής. Αυτό είναι το ιδεατό ή αφηρημένο τρίγωνο το οποίο είναι το Σημείο μέσα στο Κοσμικό Αυγό, το οποίο, μετά την κυοφορία, και στο τρίτο βήμα, θα ξεκινήσει από το Αυγό να σχηματίζει το Τρίγωνο. Αυτό είναι το Μπράχμα-Βατς-Βιράτζ. Στην Ινδική φιλοσοφία και το Κέθερ-Χοχμά-Μπινά στο Ζόαρ. Ο Πρώτος Εκδηλωμένος Λόγος είναι το Δυναμικό, η μη

αποκαλυμμένη Αιτία, ο Δεύτερος, η ακόμη κρυμμένη, λανθάνουσα Σκέψη, ο Τρίτος, ο Δημιουργός, η ενεργής Θέληση αναπτύσσοντας από τον παγκόσμιο Εαυτό της το ενεργό αποτέλεσμα, το οποίο διαδοχικά γίνεται η αιτία σε ένα κατώτερο πεδίο.

Ερ.: Τί είναι το Παντοτινό Σκοτάδι με την έννοια που χρησιμοποιείται εδώ;

Απ.: Παντοτινό Σκοτάδι σημαίνει, υποθέτω, το πάντοτε άγνωστο μυστήριο, πίσω από το πέπλο – στην πραγματικότητα, το Παραμπράχμα. Ακόμη κι ο Λόγος μπορεί να δει μόνο την Μουλαπρακρίτι, αυτός δεν μπορεί να δει αυτό που είναι πίσω από το πέπλο. Είναι αυτό το οποίο είναι το «Πάντοτε άγνωστο Σκοτάδι».

Ερ.: Τί είναι η Ακτίνα σε αυτήν την σχέση;

Απ.: Θα ανακεφαλαιώσω. Έχουμε το πεδίο του κύκλου, η επιφάνεια είναι μαύρη, το σημείο μέσα στον κύκλο όντας δυνητικά λευκό, και αυτή είναι η πρώτη δυνατή σύλληψη στο νου μας του αόρατου Λόγου. Το «Παντοτινό Σκοτάδι» είναι αιώνιο, η Ακτίνα περιοδική. Έχοντας ακτινοβολήσει έξω από το κεντρικό σημείο και δονούμενη διαμέσου του Σπέρματος, η Ακτίνα αποσύρεται ξανά μέσα σε αυτό το σημείο και το Σπέρμα αναπτύσσεται εντός του Δευτέρου Λόγου, το τρίγωνο μέσα στο Κοσμικό Αυγό.

Ερ.: Ποια είναι, τότε, τα στάδια της εκδήλωσης;

Απ.: Το πρώτο στάδιο είναι η εμφάνιση του λανθάνοντος σημείου μέσα στον κύκλο – ο ανεκδήλωτος Λόγος. Το δεύτερο στάδιο είναι η εκτόξευση προς τα έξω της Ακτίνας από το δυναμικό λευκό σημείο, παράγοντας το πρώτο σημείο, το οποίο καλείται, στο Ζόαρ, Κέθερ ή Σεφίρα. Το τρίτο στάδιο είναι η παραγωγή από το Κέθερ του Χοχμά και του Μπινά, συνθέτοντας έτσι το πρώτο τρίγωνο, το οποίο είναι ο Τρίτος ή εκδηλωμένος Λόγος – με άλλα λόγια, το υποκειμενικό και αντικειμενικό Σύμπαν. Επί πλέον, από αυτόν τον εκδηλωμένο Λόγο θα προέρθουν οι Επτά Ακτίνες, οι οποίες, στο Ζόαρ ονομάζονται τα κατώτερα Σεφίροθ και στον Ανατολικό αποκρυφισμό οι αρχέτυπες επτά ακτίνες. Από εκεί θα προέρθουν οι αναρίθμητες σειρές των Ιεραρχιών.

Ερ.: Είναι το, εδώ, αναφερόμενο Τρίγωνο αυτό το οποίο μας ανέφερες ως το Σπέρμα μέσα στο κοσμικό Αυγό;

Απ.: Φυσικά και είναι. Αλλά πρέπει να θυμάστε ότι υπάρχουν μαζί και το Παγκόσμιο και το Ηλιακό Αυγό (όπως επίσης κι άλλα), και ότι είναι απαραίτητο να πιστοποιήσουμε οποιαδήποτε αναφορά που αφορά αυτά. Το Κοσμικό Αυγό είναι μία έκφραση της Αφηρημένης Μορφής.

Ερ.: Μπορεί η Αφηρημένη Μορφή να αποκληθεί η πρώτη εκδήλωση της αιώνιας θηλυκής αρχής;

Απ.: Αυτή είναι η πρώτη εκδήλωση όχι της θηλυκής αρχής, αλλά της Ακτίνας η οποία απορρέει από το κεντρικό σημείο το οποίο είναι τέλεια άφυλο. Δεν υπάρχει αιώνια θηλυκή αρχή, γιατί αυτή η Ακτίνα παράγει αυτό που είναι η κοινή δυνατότητα και των

δύο φύλων αλλά αυτό σημαίνει ότι δεν είναι ούτε θηλυκή ούτε κι αρσενική. Αυτή η τελευταία διαφοροποίηση θα εμφανιστεί μόνο όταν αυτή η Ακτίνα πέσει στην ύλη, όταν το Τρίγωνο γίνει ένα Τετράγωνο, η πρώτη Τετρακτύς.

Ερ.: Τότε το Κοσμικό Αυγό είναι τόσο άφυλο όσο και η Ακτίνα;

Απ.: Το Κοσμικό Αυγό είναι απλά το πρώτο στάδιο της διαφοροποίησης, αδιαφοροποίητη πρωταρχική ύλη, στην οποία το ζωτικό δημιουργικό Σπέρμα δέχεται την πρώτη του πνευματική εντύπωση, Η Δυνατότητα γίνεται Δραστικότητα. Η Ύλη, χρησιμοποιώντας, για ευκολία μόνο, μία μεταφορά, θεωρείται ως θηλυκή, διότι είναι δεκτική των ακτινών του ηλίου οι οποίες την γονιμοποιούν και έτσι παράγει όλα αυτά τα γεννήματα πάνω σε αυτήν την επιφάνεια, σε αυτόν τον κατώτατο πλανήτη. Από την άλλη πλευρά η πρωταρχική ύλη θα μπορούσε να θεωρηθεί ως ουσία, και θα μπορούσε να ειπωθεί ότι δεν έχει φύλο.

Έτσι το Αυγό, πάνω σε οποιοδήποτε πεδίο κι αν αναφέρεσαι, σημαίνει την πάντοτε υπάρχουσα αδιαφοροποίητη ύλη η οποία για την ακρίβεια δεν είναι ύλη καθόλου αλλά, όπως τα αποκαλούμε, είναι τα Άτομα. Η ύλη είναι κατεστραμμένη μέσα σε μορφή ενώ τα Άτομα είναι απολύτως ακατάστρεπτα, όντας η πεμπτουσία των Υποστάσεων. Κι εδώ, εννοώ με τα «άτομα» τις πρωταρχικές θείες Μονάδες, όχι τα «άτομα» της σύγχρονης Επιστήμης.

Παρομοίως το «Σπέρμα» είναι μία μεταφορική έκφραση, το σπέρμα είναι παντού, ακόμη κι ως ο κύκλος του οποίου η περιφέρεια είναι πουθενά και του οποίου το κέντρο είναι παντού. Αυτό συνεπώς εννοεί όλα τα σπέρματα, με άλλα λόγια, ανεκδήλωτη φύση, ή η ολόκληρη δημιουργική δύναμη η οποία θα πηγάζει, αποκαλούμενη από τους Ινδουιστές Μπράχμα, αν και πάνω σε κάθε πεδίο έχει διαφορετικό όνομα.

Ερ.: Είναι το Μάτρι-Πάντμα το αιώνιο ή το περιοδικό Αυγό;

Απ.: Το αιώνιο Αυγό. Αυτό θα γίνει περιοδικό μόνο όταν η ακτίνα από τον πρώτο Λόγο θα έχει ριχθεί από το λανθάνον Σπέρμα μέσα στο Μάτρι-Πάντμα το οποίο είναι το Αυγό, η Μήτρα του Σύμπαντος. Κατά αναλογία, το φυσικό σπέρμα μέσα στο θηλυκό κύτταρο δεν θα μπορούσε να καλείται αιώνιο, αν και το λανθάνον πνεύμα του σπέρματος που κρύβεται εντός του αρσενικού κυττάρου μέσα στην φύση, μπορεί να αποκαλείται έτσι.

Sloka (4) Η ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΔΕΝ ΕΙΧΕ ΑΚΟΜΑ ΑΝΟΙΞΕΙ, ΩΣΤΕ ΝΑ ΕΙΣΧΩΡΗΣΕΙ Η ΜΙΑ ΑΚΤΙΝΑ ΚΙ ΑΠΟ ΚΕΙ ΝΑ ΠΕΣΕΙ, ΣΑΝ ΤΡΙΑ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΤΕΣΣΕΡΑ, ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΑΓΚΑΛΙΑ ΤΗΣ ΜΑΓΙΑ.

«Αλλά καθώς η ώρα φτάνει και δέχεται την φοχατική εντύπωση της Θείας Σκέψης (του Λόγου αρσενικής όψης της Άνιμα Μούντι, Αλάγια) – η καρδιά της ανοίγει» Μ.Δ. Ι, σελ. 58.

Ερ.: Δεν εφαρμόζεται η Φοχατική εντύπωση της Θείας Σκέψης σε ένα μεταγενέστερο στάδιο της διαφοροποίησης;

Απ.: Ο Φοχάτ ως μία ξεχωριστή δύναμη ή οντότητα, αναπτύσσεται αργότερα. «Φοχατική» είναι ένα επίθετο και μπορεί να χρησιμοποιείται με πολύ πλατιά έννοια. Ο Φοχάτ, ως μόνιμος και πραγματικός, ή Οντότητα, προέρχεται από ένα Φοχατικό χαρακτηριστικό του Λόγου. Ο ηλεκτρισμός δεν μπορεί να γεννηθεί από αυτό το οποίο δεν περιέχει μία ηλεκτρική αρχή ή στοιχείο. Η θεία αρχή είναι αιώνια, οι θεοί είναι περιοδικοί. Ο Φοχάτ είναι η Σάκτι ή η δύναμη του θείου νου. Ο Μπράχμα και ο Φοχάτ είναι και οι δύο όψεις του θείου νου.

Ερ.: Ο σκοπός δεν είναι, στα Σχόλια σε αυτή την Stanza, να μεταβιβάσει κάποια ιδέα του θέματος μιλώντας για αντιστοιχίες σε ένα πολύ ύστερο στάδιο της εξέλιξης;

Απ.: Έτσι ακριβώς. Έχει δηλωθεί αρκετές φορές ότι τα Σχόλια στον Πρώτο Τόμο είναι σχεδόν τελείως σχετικά, μόνο, με την εξέλιξη του ηλιακού συστήματος. Η ομορφιά και η σοφία των Stanza συνίστανται σε αυτό, ότι μπορούν να ερμηνευθούν σε επτά διαφορετικά επίπεδα, το τελευταίο αντανακλώντας, λόγω του παγκόσμιου νόμου των αντιστοιχιών και της Αναλογίας, στην μεγαλύτερή του διαφοροποίηση, με χονδροειδή και φυσική όψη, την διαδικασία η οποία λαμβάνει χώρα πάνω στο πρώτο ή καθαρά πνευματικό επίπεδο. Εγώ μπορώ να δηλώσω, εδώ, μια για πάντα, ότι οι πρώτες Stanza αναπτύσσουν τα σχετικά μετά το ξύπνημα από την Πραλάγια και δεν σχετίζονται μόνο με το Ηλιακό σύστημα, ενώ ο Δεύτερος Τόμος έχει να κάνει μόνο με την Γη μας.

Ερ.: Μπορείς να μας πεις ποια είναι η πραγματική σημασία της λέξης Φοχάτ;

Απ.: Η λέξη είναι Τουρανικής προέλευσης και οι σημασίες της είναι διάφορες. Στην Κίνα Pho, ή Fo, είναι η λέξη για την «ζωική ψυχή», το ζωτικό Νεφές ή η πνοή της ζωής. Μερικοί λένε ότι παράγεται από το Σανσκριτικό «Bhu», που σημαίνει ύπαρξη, ή μάλλον την ουσία της ύπαρξης. Όμως Σβαγιαμπχού σημαίνει Μπράχμα και Άνθρωπος ταυτόχρονα. Σημαίνει αυθύπαρξη και αυτό-υπάρχων, η οποία είναι αιώνια, η αιώνια πνοή. Αν το Σατ είναι η δυνατότητα(εν δυνάμει) της Ύπαρξης, Φο είναι η ισχύς, η δραστηριότητα (εν δράσει) της Ύπαρξης. Το νόημα, όμως, εξαρτάται τελείως από την θέση που το εξετάζουμε. Ξανά, ο Φοχάτ σχετίζεται με το Μαχάτ. Είναι η αντανάκλαση του Παγκόσμιου Νου, η σύνθεση των «Επτά» και οι διάνοιες των επτά δημιουργικών Δομητών, ή όπως τους αποκαλούμε Κοσμοκράτορες. Γι' αυτό τον λόγο, όπως θα καταλάβετε, ζωή και ηλεκτρισμός είναι ένα στην φιλοσοφία μας. Λένε ότι η ζωή είναι ηλεκτρισμός, κι αν είναι έτσι, τότε η Μία Ζωή είναι η ουσία και η ρίζα όλων των ηλεκτρικών και μαγνητικών φαινομένων πάνω σε αυτό το εκδηλωμένο πεδίο.

Ερ.: Πως γίνεται ο Ώρος και οι άλλοι «Θεοί-Γιοι» να λέγεται ότι γεννήθηκαν μέσω μίας «άσπιλης Μητέρας»;

Απ.: Στο πρώτο πεδίο της διαφοροποίησης δεν υπάρχει καθόλου φύλο – για να χρησιμοποιήσω αυτόν τον όρο χάριν ευκολίας – αλλά και τα δύο φύλα υπάρχουν, εν δυνάμει, μέσα στην πρωταρχική ύλη. Η ύλη (matter) είναι η ρίζα της λέξης «μητέρα»

(mother) και συνεπώς είναι θηλυκή, αλλά, εν τούτοις, υπάρχουν δύο είδη ύλης. Η αδιαφοροποίητη, πρωταρχική ύλη δεν γονιμοποιείται από κάποια δράση μέσα στον χρόνο και στο χώρο, όντας, η γονιμότητα και η παραγωγικότητα, έμφυτες μέσα σε αυτήν. Συνεπώς αυτό το οποίο πηγάζει ή γεννιέται έξω από αυτήν την έμφυτη αγνότητα δεν γεννιέται *από αυτήν*, αλλά *μέσω αυτής*. Με άλλα λόγια, αυτή η αγνότητα ή η ποιότητα είναι η μοναδική αιτία που, αυτό το κάτι, εκδηλώνει διαμέσου του οχήματός του, ενώ πάνω στο φυσικό πεδίο, η Μητέρα-ύλη δεν είναι η ενεργής αιτία αλλά το δεκτικό μέσο κι όργανο μιας ανεξάρτητης αιτίας.

Στο Χριστιανικό δόγμα της Άμωμης Σύλληψης – μία υλιστικοποίηση της μεταφυσικής και πνευματικής σύλληψης – η μητέρα γονιμοποιείται πρώτα από το Άγιο Πνεύμα και το Παιδί γεννιέται από αυτήν και όχι διαμέσου αυτής. Το «από» υποδηλώνει ότι υπάρχει μία περιορισμένη και σχετική πηγή για το ξεκίνημα, έχοντας λάβει χώρα, η δράση, μέσα στον Χώρο και στον Χρόνο. Το «διαμέσου» εφαρμόζεται στην Αιωνιότητα και στο Άπειρο όπως επίσης και στο Πεπερασμένο. Η Μεγάλη Πνοή δονείται διαμέσου του Διαστήματος, το οποίο είναι απεριόριστο, και είναι *μέσα* στην, όχι *από*, την αιωνιότητα.

Ερ.: Πως το Τρίγωνο γίνεται το Τετράγωνο, και το Τετράγωνο ο εξαπλευρος Κύβος;

Απ.: Στην απόκρυφη και Πυθαγόρεια γεωμετρία, η Τετράδα λέγεται ότι συνδυάζει μέσα της όλα τα υλικά από τα οποία παράγεται ο Κόσμος. Το Σημείο ή το Ένα, εκτείνεται σε Γραμμή – το Δύο. Η Γραμμή εκτείνεται σε επιφάνεια, το Τρία και η επιφάνεια, Τριάδα ή Τρίγωνο, μετασχηματίζεται σε ένα Στερεό, την Τετράδα ή Τέσσερα. Στην Καμπάλα, το Κέθερ ή Σεφίρα, το Σημείο, εκπορεύει το Χοχμά και το Μπινά, τα οποία είναι το δύο, είναι το συνώνυμο του Μαχάτ, στις Πουρανά, κι αυτή η Τριάδα, κατερχόμενη στην ύλη, παράγει το Τετραγράμματο, την Τετρακτύ, όπως επίσης και την κατώτερη Τετράδα. Αυτός ο αριθμός περιέχει, μαζί, τους παραγωγικούς και τους παραγόμενους αριθμούς. Η Δυαδικότητα διπλασιαζόμενη κάνει την Τετράδα και η Τετράδα διπλασιαζόμενη σχηματίζει μία Εβδομάδα. Από μία άλλη άποψη είναι το Πνεύμα, η θέληση, και η Διάνοια εμψυχώνοντας τις τέσσερις κατώτερες αρχές.

Ερ.: Τότε πως το Τετράγωνο γίνεται ο εξαπλευρος Κύβος;

Απ.: Το Τετράγωνο γίνεται ο Κύβος όταν κάθε σημείο του τριγώνου γίνεται διπλό, αρσενικό ή θηλυκό. Οι Πυθαγόρειοι είπαν «Μία φορά το Ένα, δύο φορές το Δύο, και ξεπηδάει η Τετράδα, έχοντας στην κορυφή της την υπέρτατη Μονάδα, γίνεται μία Πυραμίδα της οποίας η βάση είναι τετραδικό επίπεδο, θείο φως που αναπαιύμενο πάνω της, κάνει τον αφηρημένο Κύβο.

Η επιφάνεια του Κύβου συντίθεται από έξι τετράγωνα, και ο Κύβος ξεδιπλωμένος μας δίνει τον Σταυρό, ή το κάθετο Τέσσερα, που κόβεται από το οριζόντιο Τρία. Τα έξι έτσι κάνουν το Επτά, τις επτά αρχές ή οι Πυθαγόρειες επτά ιδιότητες μέσα στον άνθρωπο, Δείτε την εξαιρετική ερμηνεία που δίνει ο R. Skinner στο βιβλίο του «Η πηγή των Μέτρων»:

«Έτσι επαναλαμβάνεται πάνω στη Γη το μυστήριο το οποίο, σύμφωνα με τους Οραματιστές, εκτελείται στο θείο πεδίο. Ο «Γιος» της άσπιλης θείας Παρθένας (ή η αδιαφοροποίητη κοσμική πρωθύλη, η Ύλη στην απειροσύνη της) γεννιέται ξανά πάνω στη Γη σαν ο γιος της γήινης Εύας: της μητέρας μας της Γης και γίνεται η ανθρωπότητα σαν σύνολο – παρελθούσα, παρούσα και μελλοντική – γιατί ο Ιεχωβά, ή Γιον-χε-βάου-χε, είναι ανδρόγυνος, ή αρσενικός και θηλυκός. Επάνω ο Γιος είναι ολόκληρος ο ΚΟΣΜΟΣ, κάτω είναι η ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΑ. Η τριάδα ή τρίγωνο γίνεται Τετρακτύς, ο ιερός Πυθαγόρειος αριθμός, το τέλειο Τετράγωνο και ένας εξάπλευρος κύβος πάνω στη Γη. Ο Μακροπρόσωπος είναι τώρα Μικροπρόσωπος. Ή, όπως το εκφράζουν οι Καμπαλιστές, ο «Αρχαίος των Ημερών» κατερχόμενος στον Αδάμ-Κάδμο, τον οποίο χρησιμοποιεί σαν φορέα του για να εκδηλωθεί, μεταμορφώνεται σε Τετραγράμματο. Τώρα βρίσκεται στην «Αγκαλιά της Μαγιά», της Μεγάλης Πλάνης κι ανάμεσα στον εαυτό του και στην Πραγματικότητα υπάρχει το Αστρικό Φως, ο μεγάλος Εξαπατητής των περιορισμένων αισθήσεων του ανθρώπου, μέχρις ότου η Γνώση φτάνει στην απελευθέρωση μέσω Παραμαρτχασάτγια.» (Μ.Δ. Ι, σελ. 60).

Με άλλα λόγια, ο Λόγος γίνεται ένα Τετραγράμματο, το Τρίγωνο, ή το Τρία γίνεται το Τέσσερα.

Ερ.: Χρησιμοποιείται εδώ το Αστρικό Φως με την έννοια της Μαγιά;

Απ.: Βεβαίως. Αυτό εξηγείται επί πλέον στην Μυστική Δοξασία ότι πρακτικά υπάρχουν μόνον τέσσερα πεδία που ανήκουν στις πλανητικές αλυσίδες. Τα τρία ανώτερα πεδία είναι απολύτως Άντιτι κι έξω από την συζήτησή μας.

Ερ.: Τότε η Τετρακτύς είναι εντελώς διαφορετική από το Τετραγράμματο;

Απ.: Η Τετρακτύς στην οποία ορκιζόταν οι Πυθαγόρειοι, δεν ήταν το Τετραγράμματο, αλλά αντιθέτως, η ανώτερη και υπερβατική Τετρακτύς. Στα πρώτα κεφάλαια της Γένεσης έχουμε τα στοιχεία για να ανακαλύψουμε αυτό το κατώτερο Τετραγράμματο. Βρίσκουμε εκεί τον Αδάμ, την Εύα και τον Ιεχωβά ο οποίος γίνεται ο Κάιν. Η επί πλέον προέκταση της Ανθρωπότητας συμβολίζεται με τον Άβελ, ως η ανθρώπινη κατανόηση του ανώτερου. Ο Άβελ είναι η κόρη κι όχι ο γιος της Εύας, και συμβολίζει τον διαχωρισμό των φύλων, ενώ ο θάνατος του Άβελ είναι το σύμβολο του γάμου. Η ακόμη περισσότερο ανθρώπινη αρχή βρίσκεται στο τέλος του τετάρτου κεφαλαίου, όταν μιλάει για τον Σεθ, στον οποίον γεννήθηκε ένας γιος ο Ένος, μετά από τον οποίον ήρθαν σε ύπαρξη οι άνθρωποι – όχι, όπως μεταφράστηκε στην Γένεση, να «απαιτήσει τον Κύριο» – αλλά να αποκληθεί Γιοντ-Χε-Βαχ, εννοώντας αρσενικά και θηλυκά.

Το Τετραγράμματο, συνεπώς, είναι απλά Μαλκούθ,. Όταν ο νεόνυμφος έρχεται προς την νύφη στην Γη, τότε γίνεται Ανθρωπότητα. Τα επτά κατώτερα Σεφιρόθ πρέπει όλα να διέρθουν από το Τετραγράμματο γινόμενα όλο και περισσότερο υλικά. Το Αστρικό Πεδίο απλώνεται ανάμεσα στην Τετρακτύ και το Τετραγράμματο.

Ερ.: Η Τετρακτύς εμφανίζεται, εδώ, να χρησιμοποιείται με δύο εντελώς διαφορετικές σημασίες;

Αλ.: Η αληθινή Πυθαγόρεια Τετρακτύς ήταν η Τετρακτύς της αόρατης Μονάδας, η οποία παράγει το πρώτο Σημείο, το δεύτερο και το τρίτο και μετά αποσύρεται μέσα στο σκοτάδι και την παντοτινή σιωπή, με άλλα λόγια η Τετρακτύς είναι ο πρώτος Λόγος. Παίρνοντάς την επάνω στο πεδίο της ύλης, είναι εκτός των άλλων, η κατώτερη τετραδικότητα, ο σαρκικός ή υλικός άνθρωπος.

ΕΚΤΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ

14 Φεβρουαρίου 1889

STANZA III

Sloka (1) Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΚΡΑΔΑΣΜΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΗΣ ΑΙΩΝΙΟΤΗΤΑΣ ΣΚΙΡΤΑ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΟΥ ΑΠΕΙΡΟΥ. Η ΜΗΤΕΡΑ ΦΟΥΣΚΩΝΕΙ, ΔΙΑΣΤΕΛΛΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΑ ΜΕΣΑ ΠΡΟΣ ΤΑ ΕΞΩ, ΣΑΝ ΤΟ ΜΠΟΥΜΠΟΥΚΙ ΤΟΥ ΛΩΤΟΥ.

«Η φαινομενικά παράδοξη χρήση του όρου «Έβδομη Αιωνιότητα» διαιρώντας έτσι το αδιαίρετο, επιτρέπεται στην εσωτερική φιλοσοφία. Αυτή διαιρεί την απεριόριστη διάρκεια σε ανεξάρτητο, αιώνιο και παγκόσμιο Χρόνο και σε εξαρτημένο χρόνο (Κχαντακάλα). Το ένα είναι η αφηρημένη έννοια ή το νοούμενο του άπειρου χρόνου (Κάλα), ο άλλος είναι το φαινόμενό του, κι εμφανίζεται περιοδικά, ως το αποτέλεσμα του Μαχάτ (η Παγκόσμια διάνοια περιορισμένη από την Μανβανταρική διάρκεια)». (Μ.Δ. Ι, σελ. 62).

Ερ.: Αντιστοιχεί το ξεκίνημα του Χρόνου, ως ξεχωριστός από την Διάρκεια, στην εμφάνιση του εκδηλωμένου Λόγου;

Αλ.: Φυσικά αυτό δεν μπορεί να γίνει τόσο νωρίς. Αλλά η «έβδομη αιωνιότητα» εφαρμόζεται και στον Πρώτο και στον Εκδηλωμένο Λόγο – ο πρώτος έξω από τον Χώρο και τον Χρόνο, ο δεύτερος, όταν ο Χρόνος έχει ξεκινήσει. Είναι μόνο όταν «η μητέρα φουσκώνει» που η διαφοροποίηση αρχίζει, γιατί όταν ο πρώτος Λόγος ακτινοβολεί διαμέσου της πρωταρχικής και αδιαφοροποίητης ύλης δεν υπάρχει μέχρι τότε καμία δράση στο Χάος. «Ο τελευταίος κραδασμός της Έβδομης Αιωνιότητας» είναι ο πρώτος ο οποίος προαναγγέλλει την Αυγή, και είναι συνώνυμος με τον Πρώτο ή ανεκδήλωτο Λόγο. Δεν υπάρχει Χρόνος σε αυτό το στάδιο. Δεν υπάρχει ούτε Χώρος ούτε Χρόνος, όταν γίνεται η αρχή, αλλά όλα είναι μέσα στον Χρόνο και στον Χώρο όταν ξεκινάει η διαφοροποίηση. Κατά τον χρόνο της πρωταρχικής ακτινοβολίας, ή όταν ο Δεύτερος Λόγος πηγάζει, αυτός είναι Πατέρας-Μητέρα εν δυνάμει, αλλά όταν ο Τρίτος ή εκδηλωμένος Λόγος εμφανίζεται γίνεται η Παρθένης-Μητέρα. Ο «Πατέρας κι ο Γιος» είναι ένα σε όλες τις Θεογονίες του κόσμου, γι' αυτόν τον λόγο, η έκφραση αντιστοιχεί

στην εμφάνιση μαζί και του ανεκδήλωτου και του εκδηλωμένου Λόγου, ο ένας στην αρχή και ο άλλος στο τέλος, της «Έβδομης Αιωνιότητας».

Ερ.: Μπορείς τότε να μιλήσεις για τον Χρόνο ως υπάρχων από την εμφάνιση του Δευτέρου η Ανεκδήλωτου-Εκδηλωμένου Λόγου;

Απ.: Σίγουρα όχι, αλλά από την εμφάνιση του Τρίτου. Εδώ είναι που βρίσκεται η μεγάλη διαφορά μεταξύ των δύο, όπως έχει αποδειχτεί. Ο «τελευταίος κραδασμός» ξεκινάει έξω από τον Χρόνο και τον Χώρο, και τελειώνει με τον Τρίτο Λόγο, όταν ο Χρόνος (ο περιοδικός) και ο Χώρος ξεκινάνε. Ο Δεύτερος Λόγος μετέχει και των δύο ουσιών ή φύσεων του πρώτου και του τελευταίου. Δεν υπάρχει διαφοροποίηση με τον Πρώτο Λόγο. Η διαφοροποίηση μόνο ξεκινάει στην λανθάνουσα Κοσμική Σκέψη, με τον Δεύτερο Λόγο, και δέχεται την πλήρη έκφρασή του – «γίνεται, ο Λόγος, Σαρξ» – με τον Τρίτο.

Ερ.: Πως διαφέρουν οι όροι «Ακτινοβολία» και «Εκπόρευση» στην Μυστική Δοξασία;

Απ.: Αυτοί εκφράζουν στο νου μου, δύο εντελώς διαφορετικές ιδέες, και είναι οι καλύτερες εκφράσεις για τους αυθεντικούς όρους που θα μπορούσαν να βρεθούν. Αλλά αν τους δοθούν οι συνηθισμένες ερμηνείες, η ιδέα θα χαθεί. Η ακτινοβολία είναι, να το πούμε έτσι, η ασυνείδητη κι αυτόματη εκτόξευση προς τα έξω, η δράση ενός κάτι από το οποίο αυτό που ενεργεί λαμβάνει χώρα. Αλλά η εκπόρευση είναι κάτι από το οποίο άλλο πράγμα απορρέει με μία σταθερή εκροή, κι εκπορεύει συνειδητά. Ένας ορθόδοξος Αποκρυφιστής πάει τόσο μπροστά καθώς λέει ότι το άρωμα ενός λουλουδιού εκπορεύεται από αυτό «συνειδητά» – καθώς φαίνεται γελοίο στον βέβηλο. Η ακτινοβολία μπορεί να έρθει από το Απόλυτο, η εκπόρευση δεν μπορεί. Μία διαφορά βρίσκεται στην ιδέα ότι η ακτινοβολία σίγουρα, νωρίτερα ή αργότερα, αποσύρεται ξανά ενώ η εκπόρευση κυλά σε άλλες εκπορεύσεις και αποβαίνει πλήρως διασκορπισμένη και διαφοροποιημένη. Φυσικά στο τέλος του κύκλου του χρόνου η εκπόρευση θα αποσυρθεί επίσης μέσα στο Ένα Απόλυτο, αλλά εντωμεταξύ, κατά την διάρκεια ολόκληρου του κύκλου των αλλαγών η εκπόρευση θα παραμένει. Ένα πράγμα εκπορεύεται από ένα άλλο, και, στην πραγματικότητα, από μία άλλη όψη, η εκπόρευση είναι ισοδύναμη με την Εξέλιξη, ενώ η «ακτινοβολία» αναπαριστάνει στο νου μου – φυσικά στην προ-κοσμική περίοδο – μία στιγμιαία δράση όπως αυτή ενός κομματιού χαρτί που παίρνει φωτιά κάτω από ένα θερμό γυαλί, μιας πράξης που ο Ήλιος δεν γνωρίζει τίποτε. Και οι δύο όροι, φυσικά χρησιμοποιούνται λόγω της ανάγκης για καλύτερη έκφραση.

Ερ.: Τί εννοείτε με τα «πρωτότυπα» που υπάρχουν στο Αστρικό Φως;

Απ.: Το Αστρικό Φως χρησιμοποιείται εδώ ως μία κατάλληλη φράση για έναν όρο ελάχιστα γνωστό που είναι: «το βασίλειο του Ακασά, ή το πρωταρχικό Φως εκδηλωμένο μέσω της θείας Ιδεοπλασίας». Το τελευταίο πρέπει να γίνει αποδεκτό σε αυτήν την συγκεκριμένη περίπτωση ως ένας γενικός όρος για τον παγκόσμιο και θείο νου που αντανακλάται στα ύδατα του Διαστήματος ή το Χάος, για το οποίον, ο πιο κατάλληλος όρος, είναι το Αστρικό Φως, και ένας καθρέπτης που αντανακλά κι αντιστρέφει ένα ανώτερο πεδίο. Στο ΑΠΟΛΥΤΟ ή την Θεία Σκέψη κάθε τι υπάρχει και δεν υπήρχε

στιγμή που αυτό το κάτι δεν υπήρχε, αλλά η Θεία Ιδεοπλασία είναι περιορισμένη από τις Παγκόσμιες Μανβαντάρα. Το βασίλειο του Ακασά είναι αδιαφοροποίητο, αφηρημένο Διάστημα το οποίο θα κατοικείται από το Τσιντακασάμ, το πεδίο της πρωταρχικής συνειδητότητας. Αυτό έχει διάφορους βαθμούς, όμως, στην Απόκρυφη φιλοσοφία, στην πραγματικότητα υπάρχουν «επτά πεδία». Το πρώτο είναι το πεδίο της λανθάνουσας συνείδησης το οποίο είναι ίδιας διάρκειας με την διάρκεια του πρώτου και του δεύτερου ανεκδήλωτου Λόγου. Αυτό είναι το «Φως που λάμπει στο σκοτάδι και το σκοτάδι δεν μπορεί να το αντιληφθεί» όπως λέει το ευαγγέλιο του Αποστόλου Παύλου. Όταν η ώρα σημαίνει για να εμφανιστεί ο Τρίτος Λόγος, τότε από την λανθάνουσα δυναμικότητα ακτινοβολεί ένα κατώτερο πεδίο της διαφοροποιημένης συνείδησης, το οποίο είναι το Μαχάτ, ή όλη η συλλογικότητα αυτών των Ντχιάνι-Τσόχαν της αισθητικής ζωής της οποίας ο Φοχάτ είναι ο αντιπρόσωπος πάνω στο αντικειμενικό πεδίο και οι Μανασαπούτρα πάνω στο υποκειμενικό. Το Αστρικό Φως είναι αυτό που καθρεπτίζει τα τρία ανώτερα πεδία της συνείδησης και είναι υπεράνω του κατώτερου ή του γήινου πεδίου, συνεπώς δεν εκτείνεται πέραν του τετάρτου πεδίου, όπου, μπορεί να πει κάποιος, ότι ξεκινάει το Ακασά.

Υπάρχει μία μεγάλη διαφορά ανάμεσα στο Αστρικό Φως και το Ακασά τη οποία πρέπει να τη θυμόμαστε. Το τελευταίο είναι αιώνιο, το πρώτο είναι περιοδικό. Το Αστρικό Φως δεν αλλάζει μόνο με τις Μανβαντάρα αλλά επίσης και με κάθε υποπερίοδο και πλανητικό κύκλο ή Γύρο.

Ερ.: Τότε υπάρχουν τα πρωτότυπα επάνω σε ένα επίπεδο ανώτερο από αυτό του Αστρικού Φωτός;

Αλ.: Τα πρωτότυπα ή οι ιδέες των πραγμάτων υπάρχουν πρώτα πάνω στο επίπεδο της Θείας αιώνιας Συνείδησης και από εκεί αντανακλώνται και αντιστρέφονται πάνω στο Αστρικό Φως, το οποίο επίσης αντανακλά, στο κατώτερό του ιδιαίτερο επίπεδο, την ζωή της Γης μας, εγγράφοντάς την στις «πινακίδες» της. Συνεπώς, είναι το Αστρικό Φως που αποκαλείται πλάνη. Είναι από αυτό που εμείς, διαδοχικά, παίρνουμε τα πρωτότυπά μας. Συμπερασματικά, εκτός κι αν είναι κάποιος Διορατικός ή ΟΡΑΜΑΤΙΣΤΗΣ που μπορεί περάσει πέρα από αυτό το πεδίο της πλάνης, κανείς δεν μπορεί να δει την Αλήθεια, γιατί, αν προσπαθήσει, θα πνιγεί σε έναν ωκεανό αυταπάτης και ψευδαίσθησης.

Ερ.: Και ποιο είναι το κύριο χαρακτηριστικό του Ακασά;

Αλ.: Το Ακασά είναι η αιώνια θεία συνείδηση που δεν μπορεί να διαφοροποιηθεί, να έχει ποιότητες ή δράση, η δράση ανήκει σε αυτό το οποίο είναι απεικόνιση ή αντανάκλαση από αυτό. Το μη-σχετικό και άπειρο δεν μπορεί να έχει σχέση με το περιορισμένο και το σχετικό. Το Αστρικό Φως είναι ο Μεσαίος Ουρανός των Γνωστικών, στον οποίο βρίσκεται η Σοφία Αχαμόθ, η μητέρα των επτά Δομητών ή Πνευμάτων της Γης, τα οποία δεν είναι απαραίτητα καλά, και μεταξύ των οποίων οι Γνωστικοί τοποθετούν τον Ιεχωβά, τον οποίον αποκαλούν Ιαλνταμπαόθ. (Η Σοφία Αχαμόθ δεν πρέπει να συγχέεται με την θεία Σοφία). Μπορούμε να συγκρίνουμε το Ακασά και το Αστρικό Φως, σε σχέση με αυτά τα πρωτότυπα, σε σχέση με το σπέρμα στο βελανίδι. Το τελευταίο, εκτός του ότι περιέχει μέσα του την αστρική μορφή της μελλοντικής βελανιδιάς, κρύβει το σπέρμα από το οποίο αναπτύσσεται ένα δένδρο περιέχοντας

εκατομμύρια από μορφές. Αυτές οι μορφές περιέχονται στην βελανιδιά εν δυνάμει, αλλά ακόμη η ανάπτυξη του κάθε επιμέρους βελανιδιού εξαρτάται κι από εξωτερικές συνθήκες, φυσικές δυνάμεις κ.α.

Ερ.: Αλλά πώς αυτό υπολογίζεται για την ατελείωτη ποικιλομορφία του Φυτικού Βασιλείου;

Απ.: Οι διαφορετικές παραλλαγές των φυτών κ.α. είναι οι κομμάτια Ακτινών από μία Ακτίνα. Καθώς η ακτίνα περνά διαμέσου των επτά πεδίων, αυτή κόβεται σε κάθε πεδίο σε χιλιάδες κι εκατομμύρια ακτινών κάτω στον κόσμο των μορφών, κάθε ακτίνα γινόμενη ένα μέρος ευφυίας πάνω στο δικό της πεδίο. Έτσι ώστε βλέπουμε κάθε φυτό να έχει μία ευφυία, ή το δικό του σκοπό ζωής, μιλώντας έτσι, και την δική του ελεύθερη θέληση, σε ένα βαθμό. Αυτό είναι, πάντως, που, εγώ, καταλαβαίνω. Ένα φυτό μπορεί να είναι δεκτικό ή μη-δεκτικό, αν και κάθε φυτό, χωρίς καμία εξαίρεση, αισθάνεται και έχει την δική του συνείδηση. Αλλά εκτός του τελευταίου, κάθε φυτό – από τα γιγαντιαία δένδρα μέχρι τις πολύ μικρές φτέρες ή το γρασίδι έχει, όπως διδάσκει ο Αποκρυφισμός, μία Στοιχειακή οντότητα της οποίας είναι το εξωτερικό ένδυμα πάνω σε αυτό το πεδίο. Γι' αυτό το λόγο, οι Καμπαλιστές και οι μεσαιωνικοί Ροδόσταυροι βρίσκονται πάντα να μιλάνε για Στοιχεία. Σύμφωνα με αυτούς, κάθε τι εξουσιάζεται από ένα Στοιχειακό ξωτικό.

Ερ.: Ποια είναι η διαφορά μεταξύ ενός Στοιχειακού κι ενός Ντχιάνι-Τσόχαν ή ενός Ντχιάνι-Μπούντχα;

Απ.: Η διαφορά είναι πολύ μεγάλη. Τα Στοιχειακά σχετίζονται μόνο με τα τέσσερα γήινα Στοιχεία και μόνο στα δύο κατώτερα βασίλεια της φύσης – το ορυκτό και το φυτικό – στα οποία αυτά είναι που δημιουργούν τα κράματα και τα ζωτικοποιούν, μιλώντας έτσι. Οι Ινδουιστές μπορούν να τους αποδώσουν τον όρο Ντεβά, αλλά δεν είναι αυτός για τους Ντχιάνι-Τσόχαν. Τα πρώτα έχουν ένα είδος Κοσμικής νοημοσύνης, αλλά οι τελευταίοι είναι προικισμένοι με μία υπεραίσθητη διάνοια, ο καθένας του αυτού είδους. Σχετικά με τους Ντχιάνι-Μπούντχα, αυτοί ανήκουν στις ανώτατες Θείες (η παντογνώστες) Διάνοιες, που τις απαντούμε καλύτερα, ίσως, στους Ρωμαιοκαθολικούς Αρχαγγέλους.

Ερ.: Υπάρχει μία εξέλιξη των τύπων, διαμέσου των διαφόρων πεδίων του Αστρικού Φωτός;

Απ.: Πρέπει να ακολουθήσετε μέχρι τέλους την παρομοίωση της εξέλιξης ενός βελανιδιού. Από το βελανίδι θα φυτρώσει μία βελανιδιά και αυτή η βελανιδιά, ως δένδρο, μπορεί να έχει χιλιάδες μορφές, οι οποίες, όλες, αλλάζουν η μία από την άλλη. Όλες αυτές οι μορφές περιέχονται μέσα στο βελανίδι, κι αν και η μορφή την οποία θα πάρει το δένδρο εξαρτάται από τις εξωτερικές περιστάσεις, ακόμη αυτό, το οποίο ο Αριστοτέλης το ονομάζει «στέρηση της ύλης», υπάρχει εκ των προτέρων, στα Αστρικά κύματα. Αλλά το νοούμενο σπέρμα της βελανιδιάς υπάρχει πέρα από το πεδίο του Αστρικού φωτός, είναι μόνο η υποκειμενική εικόνα από αυτό που ήδη υπάρχει στο Αστρικό Φως, και η ανάπτυξη της βελανιδιάς είναι το αποτέλεσμα του ανεπτυγμένου

πρωτοτύπου μέσα στο Αστρικό Φως, του οποίου η ανάπτυξη απορρέει από τα ανώτερα στα κατώτερα επίπεδα, μέχρι το κατώτατο επίπεδο που είναι υπεύθυνο για την τελευταία σύνθεση και ανάπτυξη της μορφής. Κι εδώ υπάρχει η εξήγηση των περιεργών γεγονότων σύμφωνα με την δήλωση της Βεντάντα ότι κάθε φυτό έχει το Κάρμα του και αυτή του η ανάπτυξη είναι το αποτέλεσμα αυτού του Κάρμα. Αυτό το Κάρμα προέρχεται από τους κατώτερους Ντχιάνι-Τσόχαν που καταγράφουν και σχεδιάζουν την ανάπτυξη των δένδρων.

Ερ.: Ποιο είναι το πραγματικό νόημα του Μανβαντάρα ή μάλλον Μάνου-αντάρα;

Απ.: Σημαίνει πράγματι «Μεταξύ δύο Μάνου», εκ των οποίων υπάρχουν δεκατέσσερις σε κάθε «Μέρα του Μπράχμα», «ημέρα» που αποτελείται από το άθροισμα 1000 κύκλων των τεσσάρων εποχών ή 1000 «Μεγάλες Εποχές», ή Μαχαγιούγκα. Όταν η λέξη «Μάνου» αναλύεται, βρίσκεται σύμφωνα με αυτά που δηλώνουν οι Ανατολιστές ότι προέρχεται από την ρίζα «Μαν», το να σκέφτεσαι, ο σκεπτόμενος άνθρωπος. Αλλά εσωτερικά κάθε Μάνου, ως ανθρωποποιημένος προστάτης του ειδικού του κύκλου, ή Γύρου, δεν είναι παρά η προσωποποιημένη ιδέα της «Θείας Σκέψης» (όπως ο Ερμητικός Ποιμάνδρης). Κάθε ένας από τους Μάνου, συνεπώς, είναι ένας ξεχωριστός θεός, ο δημιουργός και ο πλάστης όλων αυτών που εμφανίζονται κατά την διάρκεια του αντίστοιχου του κύκλου της ύπαρξης ή Μανβαντάρα.

Ερ.: Είναι ο Μάνου μία μονάδα επίσης της ανθρώπινης συνείδησης προσωποποιημένης, ή είναι η εξατομίκευση της Θείας Σκέψης για μανβανταρικούς σκοπούς;

Απ.: Και τα δύο, αφού η «ανθρώπινη συνείδηση» δεν είναι παρά μία Ακτίνα της Θεότητας. Το Μάνου μας, ή το Εγώ παράγεται από- και είναι κι ο Γιος – του Μαχάτ. Ο Βαϊβασβάτα Μάνου (ο Μάνου της δικής μας πέμπτης φυλής και της Ανθρωπότητας γενικά) είναι ο διευθύνων, προσωποποιημένος αντιπρόσωπος της σκεπτόμενης Ανθρωπότητας της πέμπτης Ρίζας-φυλής, και συνεπώς αναπαρίσταται ως μεγαλύτερος Γιος του Ήλιου κι ένας Αγκνισχβάττα Πρόγονος. Όπως ο «Μάνου» προέρχεται από το «Μαν», «το να σκέφτεσαι», η ιδέα είναι ξεκάθαρη. Η σκέψη, στην δράση της, στους ανθρώπινους εγκεφάλους είναι ατελείωτη. Έτσι ο Μάνου είναι και περιέχει την δυνατότητα των όλων σκεπτόμενων μορφών οι οποίες θα αναπτυχθούν πάνω στη γη από αυτήν την ιδιαίτερη πηγή. Στην εξωτερική διδασκαλία αυτός είναι η αρχή αυτής της γης, κι από αυτόν και την κόρη του γεννιέται η ανθρωπότητα, αυτός είναι μία μονάδα, η οποία περιέχει όλες τις πολλαπλότητες και της τροποποιήσεις τους. Κάθε Μανβαντάρα έχει έτσι τον δικό της Μάνου κι από αυτόν τον Μάνου θα προέρθουν οι διάφοροι Μάνου ή μάλλον όλοι οι Μανάσα του Κάλπα.

Αναλογικά μπορεί να συγκριθεί με το λευκό φως, το οποίο περιέχει όλα τα άλλα χρώματα μέσα του, δίνοντας κι αυτός γέννηση στους άλλους με το πέρασμά του μέσα από το πρίσμα της διαφοροποίησης και της εξέλιξης. Αλλά αυτό ανήκει στις εσωτερικές και μεταφυσικές διδασκαλίες.

Ερ.: Είναι λογικό να πούμε ότι ο Μάνου έχει την σχέση, σε κάθε Μανβαντάρα, που έχει κι ο Πρώτος Λόγος με το Μαχαμανβαντάρα;

Απ.: Είναι λογικό να το πούμε, αν το προτιμάς;

Ερ.: Είναι λογικό να πούμε ότι ο Μάνου είναι μία ατομικότητα;

Απ.: Σε μία αφηρημένη έννοια, φυσικά όχι, αλλά είναι λογικό να εφαρμόσουμε μία αναλογία. Ο Μάνου είναι η σύνθεση ίσως του Μανάσα, και είναι μία μοναδική συνείδηση με την ίδια έννοια που, ενώ όλα τα διαφορετικά κύτταρα από τα οποία αποτελείται το ανθρώπινο σώμα είναι ξεχωριστές και διαφοροποιημένες συνειδήσεις, υπάρχει ακόμη μία μονάδα συνείδησης που είναι ο άνθρωπος. Αλλά αυτή η μονάδα, ως το πούμε έτσι, δεν είναι μία μοναδική κι απλή συνείδηση, είναι μία αντανάκλαση από χιλιάδες εκατομμυρίων συνειδήσεις τις οποίες ο άνθρωπος έχει απορροφήσει.

Αλλά ο Μάνου, πραγματικά, δεν είναι ατομικότητα, είναι ολόκληρη η ανθρωπότητα. Θα μπορούσαμε να πούμε ότι Μάνου είναι ένα γενικό όνομα για τους Πιτρι, τους προγόνους της ανθρωπότητας. Αυτοί έχουν έρθει, όπως έχω δείξει, από την Σεληνιακή Αλυσίδα. Δίνουν γέννηση στην ανθρωπότητα, γιατί, έχοντας γίνει πρώτα άνθρωποι, δίνουν γέννηση σε άλλους με την εξέλιξη των σκιών τους, τους αστρικούς εαυτούς τους. Δεν δίνουν μόνο γέννηση στην ανθρωπότητα αλλά και στα ζώα και σε όλα τα δημιουργήματα. Με αυτήν την έννοια ειπώθηκε στις Πουρανά για τους μεγάλους Γιόγκι ότι αυτοί έδωσαν γέννηση, ο ένας σε όλα τα ερπετά, ο άλλος στα πουλιά κ.α. Αλλά, όπως η Σελήνη δέχεται το φως της από τον Ήλιο, έτσι οι απόγονοι των Σεληνιακών Πιτρι δέχονται το ανώτερο διανοητικό φως τους από τον Ήλιο ή τον «Γιο του Ήλιου». Για όλους όσους γνωρίζετε ο Βαΐβασβάτα Μάνου μπορεί να είναι ένας Αβατάρ ή μία προσωποποίηση του MAXAT, εξουσιοδοτημένος από τον Παγκόσμιο Νου να διευθύνει και να οδηγήσει την σκεπτόμενη ανθρωπότητα προς τα εμπρός.

Ερ.: Μαθαίνουμε ότι η τελειοποιημένη ανθρωπότητα του ενός Γύρου γίνεται οι Ντχιάνι-Μπούντχα και οι οδηγοί-κυβερνήτες του επόμενου Μανβαντάρα. Τι σχέση έχει τότε ο Μάνου με τα πλήθη των Ντχιάνι-Μπούντχα;

Απ.: Αυτός δεν έχει καμία σχέση – στις εξωτερικές διδασκαλίες. Αλλά μπορώ να σας πω ότι οι Ντχιάνι-Μπούντχα δεν έχουν τίποτε να κάνουν με την κατώτερη πρακτική εργασία του γήινου πεδίου. Ας χρησιμοποιήσουμε μια διαφωτιστική επεξήγηση: ο Ντχιάνι-Μπούντχα μπορεί να συγκριθεί με έναν μεγάλη κυβερνήτη οποιασδήποτε κατάστασης της ζωής. Υποθέστε ότι έχουμε ένα σπίτι: ο μεγάλος κυβερνήτης δεν έχει τίποτε να κάνει άμεσα με την βρώμικη εργασία της υπηρέτριας στην κουζίνα. Οι ανώτεροι Ντχιάνι εξελίσσουν κατώτερες και κατώτερες ιεραρχίες των Ντχιάνι όλο και περισσότερο ενισχυμένες και περισσότερο υλικές έως ότου φτάσουμε στις αλυσίδες των Πλανητών, μερικές από τις τελευταίες όντας οι Μάνου, οι Πιτρι και οι Σεληνιακοί Πρόγονοι. Όπως έχω δείξει στον δεύτερο τόμο της Μυστικής Δοξασίας, αυτοί οι Πιτρι έχουν ως αποστολή να δώσουν γέννηση στον άνθρωπο. Αυτό το κάνουν με την προβολή των σκιών τους και η πρώτη ανθρωπότητα (αν πράγματι μπορούμε να την αποκαλέσουμε έτσι) είναι οι αστρικοί Τσαγαί των Σεληνιακών Προγόνων πάνω στους οποίους η φύση χτίζει τα φυσικά σώματα, τα οποία στην αρχή είναι άμορφα. Η Δεύτερη Φυλή είναι όλο και περισσότερο μορφοποιημένη και είναι άφυλη. Στην Τρίτη Φυλή αυτοί γίνονται ερμαφρόδιτοι και τελικά διαχωρισμένοι, και η διασπορά της ανθρωπότητας προχωρεί με διάφορες συμπεριφορές

Ερ.: Τότε τι εννοείς με τον όρο Μανβαντάρα, ή όπως τον εξήγησες ως Μάνου-αντάρα, ή «μεταξύ των δύο Μάνου»;

Απ.: Αυτό σημαίνει επίσης μία περίοδο δραστηριότητας και δεν χρησιμοποιείται με μία περιορισμένη και συγκεκριμένη έννοια. Πρέπει να συλλέξετε από τις συναφείς εργασίες που μελετάτε τις σημασίες που δίνονται σε αυτόν τον όρο, ενθουμούμενοι επίσης το ό,τι είναι κατάλληλο για μία μικρότερη περίοδο εφαρμόζεται επίσης και σε μία μεγαλύτερη, κι αντίστροφα.

Ερ.: Είναι το «Νερό» όπως χρησιμοποιείται εδώ καθαρά συμβολικό ή έχει κάποια αντιστοιχία με την εξέλιξη των στοιχείων;

Απ.: Είναι απαραίτητο να είμαστε πολύ προσεκτικοί για να μη συγχέουμε τα παγκόσμια με τα γήινα στοιχεία. Ούτε επίσης η σημασία των γήινων στοιχείων είναι ίδια με αυτήν που ξέρουμε από τα χημικά στοιχεία. Θα αποκαλούσαμε τα κοσμικά, παγκόσμια στοιχεία τα νοούμενα των γήινων στοιχείων, και προσθέστε ότι το κοσμικό δεν είναι περιορισμένο στο μικρό μας Ηλιακό Σύστημα.

Το Νερό είναι το πρώτο κοσμικό στοιχείο και οι όροι «σκοτάδι» και «χάος» χρησιμοποιούνται για να δηλώσουν το ίδιο «στοιχείο». Υπάρχουν επτά καταστάσεις της ύλης από τις οποίες τρεις είναι γενικά γνωστές, η στερεή, η υγρή και η αέρια. Είναι απαραίτητο να θεωρήσουμε κάθε τι κοσμικό και γήινο ως υπάρχον σε παραλλαγές αυτών των επτά καταστάσεων. Αλλά είναι αδύνατο για μένα να μιλώ με όρους οι οποίοι είναι άγνωστοι σε σας, και συνεπώς αδυνατείτε να τους κατανοήσετε. Έτσι το «νερό», η «θερμή και μεσαιωνική αρχή» των φιλοσόφων, χρησιμοποιείται για να υποδηλώσει αυτό το οποίο δεν είναι ακόμη στερεή ύλη, ή μάλλον αυτό το οποίο ακόμη δεν έχει καταλάβει την στερεότητα της ύλης, όπως την καταλαβαίνουμε. Αυτό περιγράφεται μάλλον πιο δύσκολα με την χρήση του όρου «νερό» ως ένα διαδοχικό «στοιχείο» στην σειρά του αιθέρα, του πυρός και του αέρα. Αλλά ο αιθέρας περιέχει στον εαυτό του όλα τα άλλα και τις ιδιότητές τους, και είναι αυτός, ο αιθέρας, το υποθετικό μέσον, ο μεσολαβητής της φυσικής επιστήμης – πέρα από αυτό είναι η κατώτερη μορφή του Ακασά, το ένα μέσον και παγκόσμιο στοιχείο. Έτσι το νερό χρησιμοποιείται εδώ για να δηλώσει την ύλη στην προ-κοσμική της κατάσταση.

Ερ.: Τι σχέση έχουν τα στοιχεία με τα Στοιχειακά;

Απ.: Την ίδια σχέση που έχει η γη με τον άνθρωπο. Όπως φυσικός άνθρωπος είναι η πεμπτουσία της Γης, ακολούθως για τον Αέρα ή το Πυρ, ένα Στοιχειακό (που ονομάζεται Σουλφίδα, Σαλαμάνδρα, νύμφη κ.α.) είναι η πεμπτουσία του ιδιαίτερου του στοιχείου. Κάθε διαφοροποίηση της ουσίας και της ύλης, αναπτύσσει ένα είδος νοήμονος Δύναμης, και είναι αυτές, τις οποίες οι Ροδόσταυροι τις ονομάζουν Στοιχειακά ή Φυσικά πνεύματα. Ο καθένας μας μπορεί να πιστεύει στα Στοιχειακά τα οποία μπορούμε να τα δημιουργήσουμε για τους εαυτούς μας. Αλλά αυτή η τελευταία τάξη των στοιχειακών δημιουργιών δεν έχει ύπαρξη έξω από την φαντασία μας. Θα μπορεί να είναι μία διάνοια, μία Δύναμη, καλή ή κακή, αλλά η μορφή και τα γνωρίσματά τους,

θα είναι δικά μας δημιουργήματα, ενώ ταυτόχρονα αυτά θα έχουν μία ευφύια που προέρχεται επίσης από εμάς.

Ερ.: Είναι το «Παρθένο Αυγό» και το «Αιώνιο Αυγό» το ίδιο πράγμα, ή είναι διαφορετικά στάδια της διαφοροποίησης;

Απ.: Το αιώνιο αυγό είναι μία προ-διαφοροποίηση σε μία λάγια ή μηδενική κατάσταση, έτσι, πριν την διαφοροποίηση αυτό δεν μπορεί να έχει ούτε χαρακτηριστικά ούτε ποιότητες. Το «παρθένο αυγό» είναι ήδη τροποποιημένο και συνεπώς διαφοροποιημένο, αν και στην ουσία του είναι το ίδιο. Κανένα πράγμα δεν μπορεί να αποχωριστεί από ένα άλλο πράγμα, στην αφηρημένη του ουσιώδη φύση. Αλλά στον κόσμο της πλάνης, στον κόσμο των μορφών, της διαφοροποίησης, κάθε τι, συμπεριλαμβανομένου του εαυτού μας, φαίνεται να είναι τόσο χωριστό.

ΕΒΔΟΜΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ

21 Φεβρουαρίου 1889

Sloka (2) Ο ΚΡΑΔΑΣΜΟΣ ΓΛΙΣΤΡΑΕΙ, ΑΓΓΙΖΟΝΤΑΣ ΜΕ ΤΗΝ ΓΟΡΓΗ ΦΤΕΡΟΥΓΑ ΤΟΥ ΟΛΟΚΛΗΡΟ ΤΟ ΣΥΜΠΑΝ ΚΑΙ ΤΟ ΣΠΕΡΜΑ ΠΟΥ ΚΑΤΟΙΚΕΙ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ: ΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ ΠΟΥ ΑΝΑΠΝΕΕΙ ΠΑΝΩ ΣΤΑ ΚΟΙΜΙΣΜΕΝΑ ΥΔΑΤΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ.

Ερ.: Πώς μπορούμε να κατανοήσουμε την έκφραση ότι ο κραδασμός αγγίζει ολόκληρο το σύμπαν και επίσης το σπέρμα;

Απ.: Πρώτα από όλα οι όροι που χρησιμοποιούνται πρέπει αποσαφηνιστούν και να προσδιοριστούν όσο γίνεται καλύτερα, διότι η γλώσσα που χρησιμοποιείται είναι καθαρά μεταφορική. Το Σύμπαν δεν σημαίνει τον Κόσμο ή τον κόσμο των μορφών αλλά το άμορφο διάστημα, το μελλοντικό όχημα του Σύνπαντος το οποίο θα εκδηλωθεί. Αυτό το διάστημα είναι συνώνυμο με τα «ύδατα του διαστήματος», με το αιώνιο σκοτάδι, στην πραγματικότητα με το Παραμπράχμα. Εν συντομία η όλη Sloka αναφέρεται στην «περίοδο» πριν να υπάρξει οποιαδήποτε εκδήλωση. Με τον ίδιο τρόπο το Σπέρμα – το

Σπέρμα είναι αιώνιο, τα αδιαφοροποίητα άτομα της μελλοντικής ύλης – είναι ο ένας Χώρος, το ένα Διάστημα, τόσο απεριόριστο όσο και άφθαρτο, και τόσο αιώνιο όσο και ο ίδιος ο χώρος. Παρομοίως με τον «κραδασμό», ο οποίος αντιστοιχεί με το Σημείο, τον ανεκδήλωτο Λόγο.

Είναι απαραίτητο να προσθέσουμε μία σημαντική εξήγηση. Χρησιμοποιώντας μεταφορική γλώσσα, όπως έχει γίνει στην Μυστική Δοξασία, οι αναλογίες και οι συγκρίσεις είναι πολύ συχνές. Το Σκοτάδι για παράδειγμα, γενικά, εφαρμόζεται μόνο στην άγνωστη ολότητα, ή, την Απολυτότητα. Σε αντίθεση με το αιώνιο σκοτάδι ο πρώτος Λόγος είναι φυσικά Φως, και σε αντίθεση με το δεύτερο ή τον τρίτο, τους εκδηλωμένους Λόγους, ο πρώτος είναι Σκοτάδι, και οι άλλοι είναι Φως.

Sloka (3) ΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ ΑΚΤΙΝΟΒΟΛΕΙ ΦΩΣ ΚΑΙ ΤΟ ΦΩΣ ΡΙΧΝΕΙ ΜΙΑ ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΑΚΤΙΝΑ ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΥΔΑΤΑ, ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΒΑΘΟΣ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ. Η ΑΚΤΙΝΑ ΔΙΑΠΕΡΝΑΕΙ ΤΟ ΠΑΡΘΕΝΟ ΑΥΓΟ. Η ΑΚΤΙΝΑ ΚΑΝΕΙ ΤΟ ΑΙΩΝΙΟ ΑΥΓΟ ΝΑ ΚΡΑΔΑΝΘΕΙ ΚΑΙ ΡΙΧΝΕΙ ΤΟ ΜΗ ΑΙΩΝΙΟ ΣΠΕΡΜΑ, ΠΟΥ ΣΥΜΠΥΚΝΩΝΕΤΑΙ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΚΟΣΜΙΚΟ ΑΥΓΟ.

Ερ.: Γιατί λέγεται ότι το Φως ρίχνει μία μοναδική ακτίνα μέσα στα ύδατα και πώς εκφράζεται αυτή η ακτίνα σε σχέση με το Τρίγωνο;

Απ.: Εν τούτοις πολλές από τις Ακτίνες μπορεί να εμφανίζονται ότι βρίσκονται πάνω σε αυτό το πεδίο, όταν επιστρέφουν πίσω στην αρχική τους πηγή τελικά θα διαλυθούν στην μία ενότητα, όπως τα επτά πρισματικά χρώματα τα οποία όλα παράγονται από, και διαλύονται στην μία λευκή ακτίνα. Έτσι επίσης, αυτή η μία μοναδική Ακτίνα εκτείνεται στις επτά ακτίνες (και τις απειράριθμες υποδιαίρέσεις τους) μόνο στο πεδίο της πλάνης. Αυτή παριστάνεται σε σχέση με το Τρίγωνο διότι το Τρίγωνο είναι το πρώτο τέλειο γεωμετρικό σχήμα. Όπως δηλώθηκε από τον Πυθαγόρα, και επίσης στις Stanza, η Ακτίνα (η Πυθαγόρεια Μονάδα) κατερχόμενη από το «μη-χώρο» (Αλόκα), διασχίζει σαν ένα αστέρι που πέφτει διαμέσου των πεδίων της μη-ύπαρξης στο πρώτο πεδίο της ύπαρξης, και δίνει γέννηση στον Αριθμό Ένα, μετά, στρεφόμενο προς τα δεξιά, παράγει τον Αριθμό Δύο, μετά στρεφόμενο ξανά σχηματίζοντας την «γραμμή της βάσης» γεννά τον Αριθμό Τρία, κι από εκεί ανερχόμενο ξανά στον Αριθμό Ένα, τελικά εξαφανίζεται στα βασίλεια της μη-ύπαρξης όπως δείχνει ο Πυθαγόρας.

Ερ.: Γιατί οι διδασκαλίες του Πυθαγόρα βρίσκονται στις αρχαίες Ινδουιστικές φιλοσοφίες;

Απ.: Ο Πυθαγόρας παρέλαβε αυτήν την διδασκαλία από την Ινδία και στα αρχαία βιβλία βρίσκουμε να μιλάνε για αυτόν ως τον Γιαβανατσάρια ή τον Έλληνα Δάσκαλο. Έτσι βρίσκουμε ότι το Τρίγωνο είναι η πρώτη διαφοροποίηση, όντας, όμως όλες οι όψεις του, περιγραφόμενες από την μία Ακτίνα.

Ερ.: Τι εννοούμε πραγματικά με τον όρο «πεδία της μη-ύπαρξης»;

Απ.: Χρησιμοποιώντας τον όρο «πεδία της μη-ύπαρξης» είναι απαραίτητο να θυμόμαστε ότι αυτά τα πεδία είναι, μόνο για εμάς, σφαίρες της μη-ύπαρξης, αλλά είναι σφαίρες ύπαρξης και ύλης για ανώτερες διάνοιες από τους εαυτούς μας. Οι ανώτεροι Ντχιάνι-Τσόχαν του Ηλιακού Συστήματος δεν μπορούν να έχουν αντίληψη αυτών των πεδίων τα οποία βρίσκονται σε ανώτερα συστήματα, για παράδειγμα στο δεύτερο «επταδικό» Κοσμικό πεδίο, το οποίο για τα όντα, του πάντοτε αόρατου Σύμπαντος, είναι εντελώς υποκειμενικό.

Sloka (4) ΥΣΤΕΡΑ ΤΟ ΤΡΙΑ (Τρίγωνο) ΠΕΦΤΕΙ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΤΕΣΣΕΡΑ (Τετραδικό). Η ΑΚΤΙΝΟΒΟΛΑ ΟΥΣΙΑ ΓΙΝΕΤΑΙ ΕΠΤΑ ΜΕΣΑ ΚΑΙ ΕΠΤΑ ΕΞΩ. ΤΟ ΦΩΤΕΙΝΟ ΑΥΓΟ (Χιρανγκιαγκάρμπχα), ΠΟΥ ΣΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΤΟΥ ΕΙΝΑΙ ΤΡΙΑ (η τριπλή υπόσταση του Μπράχμα ή ο Βίσνου, οι τρεις Αβάσττχα), ΠΗΖΕΙ ΚΑΙ ΑΠΛΩΝΕΤΑΙ ΣΕ ΓΑΛΑΚΤΩΔΗ ΛΕΥΚΑ ΠΥΚΝΩΜΑΤΑ ΠΑΝΤΟΥ ΣΤΑ ΒΑΘΗ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ, ΤΗΣ ΡΙΖΑΣ ΠΟΥ ΦΥΤΡΩΝΕΙ ΣΤΑ ΒΑΘΗ ΤΟΥ ΩΚΕΑΝΟΥ ΤΗΣ ΖΩΗΣ.

Ερ.: Είναι η Ακτινοβόλα Ουσία η ίδια όπως το φωτεινό Αυγό; Ποια είναι η Ρίζα που φυτρώνει στον ωκεανό της ζωής;

Απ.: Η ακτινοβόλα ουσία, το φωτεινό αυγό ή Χρυσό Αυγό του Μπράχμα, ή ξανά, το Χιρανγκιαγκάρμπχα, είναι ταυτόσημα. Η Ρίζα η οποία φυτρώνει στον ωκεανό της ζωής είναι η δυνατότητα η οποία μετασχηματίζει σε αντικειμενική διαφοροποιημένη ύλη το παγκόσμιο, υποκειμενικό αλλά ομοιογενές σπέρμα, ή την αιώνια ουσία η οποία περιέχει την ισχύ της αφηρημένης φύσης. Ο Ωκεανός της Ζωής είναι, σύμφωνα με έναν όρο της φιλοσοφίας της Βεντάντα – αν δεν κάνω λάθος – η «Μία Ζωή», το Παραμάτμα, όταν εννοείται η αφηρημένη υπέρτατη Ψυχή, και το Τζιβάτμα όταν μιλάμε για την φυσική ή ζωική «πνοή της ζωής» ή, μιλώντας έτσι, η διαφοροποιημένη ψυχή, αυτή η ζωή εν συντομία, η οποία δίνει ύπαρξη στο άτομο και στο σύμπαν, το μόριο και τον άνθρωπο, το ζώο, το φυτό, και το ορυκτό.

«Η Ακτινοβόλα Ουσία πήζει και απλώνεται μέσα στα βάθη του Διαστήματος». Από μία αστρονομική όψη αυτό είναι εύκολο να εξηγηθεί: είναι ο γαλαξίας, το παγκόσμιο υλικό, ή αρχέγονη ύλη στην πρώτη της μορφή.

Ερ.: Είναι η Ακτινοβόλα Ουσία, ο Γαλαξίας, ή το παγκόσμιο υλικό, ευδιάλυτο σε άτομα, ή είναι μη-ατομικά;

Απ.: Στην προ-κοσμική τους κατάσταση είναι φυσικά μη-ατομικά, αν με τα άτομα εννοείς τα χημικά μόρια, διότι το υποθετικό άτομο, ένα καθαρό μαθηματικό σημείο, δεν είναι υλικό ή εφαρμόσιμο στην ύλη, ούτε ακόμη και στην ουσία. Το πραγματικό άτομο δεν υπάρχει στο υλικό πεδίο. Ο ορισμός του σημείου ως αυτό που έχει θέση, δεν πρέπει, στον Αποκρυφισμό, να παίρνεται με την κοινή έννοια της θέσης, καθώς το πραγματικό άτομο είναι πέρα από τον χρόνο και τον χώρο. Η λέξη μοριακό είναι πράγματι εφαρμόσιμη στην σφαίρα μας και στο πεδίο μας, μόνο: πάντα εσωτερικά αυτής της σφαίρας, ακόμη και πάνω στις άλλες σφαίρες της πλανητικής μας αλυσίδας, η ύλη είναι σε εντελώς άλλη κατάσταση, και μη-μοριακή. Το άτομο είναι στην αιώνια του κατάσταση, αόρατο ακόμη και για το μάτι ενός Αρχαγγέλου και γίνεται ορατό σε αυτόν

μόνο περιοδικά, κατά την διάρκεια του κύκλου της ζωής. Το σωματίδιο, ή μόριο, δεν είναι, αλλά υπάρχει περιοδικά, και συνεπώς θεωρείται ως πλάνη.

Το παγκόσμιο υλικό φέρει σε πληρότητα τον εαυτό του διαμέσου διαφόρων πεδίων και δεν μπορεί να ειπωθεί ότι αναλύεται σε αστέρια ή ότι έχει γίνει μοριακό μέχρι να φτάσει στο πεδίο της ύπαρξης του ορατού ή αντικειμενικού Σύμπαντος.

Ερ.: Μπορεί να ειπωθεί στον Αποκρυφισμό ότι ο αιθέρας είναι μοριακός;

Απ.: Αυτό εξαρτάται τελείως από το τί εννοούμε με αυτόν τον όρο. Στο τελευταίο του στρώμα, όπου συγχωνεύεται με το αστρικό φως, μπορεί να ονομαστεί μοριακός πάνω στο δικό του πεδίο, αλλά όχι για εμάς. Αλλά ο αιθέρας του οποίου η επιστήμη έχει μία υποψία, είναι η έβδομη αρχή του αστρικού φωτός, και τρεις βαθμούς ανώτερη από την «ακτινοβόλα ύλη». Όταν διαπερνά, ή μορφοποιεί κάτι, μπορεί να είναι μοριακός διότι προσλαμβάνει την μορφή του τελευταίου, και τα άτομά του μορφοποιούν τα σωματίδια αυτού του «κάτι». Μπορούμε, ίσως, να αποκαλέσουμε την ύλη, «κρυσταλλοποιημένο αιθέρα».

Ερ.: Αλλά τί είναι ένα άτομο, πραγματικά;

Απ.: Ένα άτομο μπορεί να συγκριθεί (κι αυτό ισχύει για τους Αποκρυφιστές) με την έβδομη αρχή ενός σώματος ή μάλλον του μορίου. Το φυσικό ή χημικό μόριο συντίθεται από μία απειρία μικρότερων μορίων κι αυτά με την σειρά τους από απειράριθμα και ακόμη λεπτότερα μόρια. Πάρτε για παράδειγμα ένα μόριο σιδήρου και ακολουθώντας διαλύστε το ώστε να γίνει μη-μοριακό, τότε αμέσως μεταμορφώνεται σε μία από τις επτά αρχές του συγκεκριμένα το αστρικό του σώμα, το έβδομο από αυτά είναι το άτομο. Η αναλογία ανάμεσα σε ένα μόριο σιδήρου πριν αυτό διασπαστεί και σε αυτό το μόριο μετά την διάλυσή του, είναι η ίδια όπως μεταξύ ενός φυσικού σώματος πριν και μετά τον θάνατο. Οι αρχές παραμένουν πλην του σώματος. Φυσικά αυτή είναι η απόκρυφη αληθεία, όχι η σύγχρονη χημεία.

Ερ.: Ποια είναι η σημασία των αλληγορικών εκφράσεων «δοχείο του ωκεανού» και «αγελάδα της αφθονίας» των Ινδουιστών, και ποια αντιστοιχία υπάρχει μεταξύ αυτών και του «πόλεμου στον ουρανό»;

Απ.: Μια διαδικασία που ξεκινάει στην κατάσταση της «μη-ύπαρξης», και τελειώνει με το κλείσιμο της Μάχα-Πραλάγια, δύσκολα μπορεί να δοθεί με λίγες λέξεις ή ακόμη και με τόμους. Είναι απλά μία αλληγορική αναπαράσταση για τις αθέατες κι άγνωστες πρωταρχικές διάνοιες, τα άτομα της απόκρυφης επιστήμης, τον ίδιο το Μπράχμα όντας αποκαλούμενος ο Ανού ή το Άτομο, διαμορφώνοντας και διαφοροποιώντας τον χωρίς ακτές ωκεανό της πρωταρχικής ακτινοβολούσας ουσίας. Η σχέση και αντιστοιχία μεταξύ του «δοχείου του ωκεανού» και του πολέμου στον ουρανό» είναι πολύ μεγάλο και δυσνόητο θέμα για να το χειριστούμε. Για να το δώσουμε στην κατώτερή του συμβολική όψη αυτός ο «πόλεμος στον ουρανό» συνεχίζεται στην αιωνιότητα. Η Διαφοροποίηση είναι αντίθεση, η ισορροπία των αντιθέτων: και για όσο υπάρχει θα ισχύει ο «πόλεμος» ή η μάχη. Υπάρχουν φυσικά διαφορετικά στάδια και όψεις αυτού

του πολέμου: όπως για παράδειγμα ο αστρονομικός και ο φυσικός. Για οποιονδήποτε και ο,τιδήποτε που γεννήθηκε σε μία Μανβαντάρια, υπάρχει «πόλεμος στον ουρανό» και επίσης στην γη: για του δεκατέσσερις Ριζικούς και Σπερματικούς Μάνου που διαμένουν στον Μανβανταρικό μας κύκλο, και για τις απειράριθμες Δυνάμεις, ανθρώπινες ή διαφορετικές, που προέρχονται από αυτούς. Υπάρχει μια αέναη προσπάθεια ρύθμισης, για ο,τιδήποτε έχει την ροπή να εναρμονιστεί και να ισορροπήσει, πραγματικά αυτό πρέπει να γίνει πριν να μπορέσει να προσλάβει κάποια μορφή. Τα στοιχεία από τα οποία έχουμε σχηματιστεί, τα σωματίδια των σωμάτων μας, βρίσκονται σε συνεχή πόλεμο, το ένα σπρώχνοντας το άλλο και αλλάζοντας την κάθε στιγμή. Στο «δοχείο του ωκεανού» από τους θεούς, κάποιοι Ναγκά ήρθαν και έκλεψαν το Αμρίτα – το νερό της αθανασίας – κι από εκεί ξεκίνησε ένας πόλεμος μεταξύ των θεών και των Άσουρα, «οι μη-θεοί», και, τέλος, νίκησαν οι θεοί. Αυτό αναφέρεται στον σχηματισμό του Σύμπαντος και την διαφοροποίηση της πρωταρχικής αρχέγονης ύλης. Αλλά πρέπει να θυμάστε, ότι αυτή είναι μόνο μία κοσμολογική όψη – μία από τις επτά ερμηνείες. Ο πόλεμος στον ουρανό είχε επίσης άμεση αναφορά στην εξέλιξη της διανοητικής αρχής στην ανθρωπότητα. Αυτό είναι το μεταφυσικό κλειδί.

Ερ.: Γιατί οι αριθμοί χρησιμοποιούνται τόσο πολύ στις Stanza και ποιο είναι πραγματικά το μυστικό της ύπαρξής τους χρησιμοποιούμενοι συνέχεια στις παγκόσμιες ιερές μυθολογίες – στην Βίβλο και στις Πουρανά, από τον Πυθαγόρα και από τους Αρίους Σοφούς;

Απ.: Ο Balzac, ο ασυνείδητος αποκρυφιστής της Γαλλικής λογοτεχνίας, λέει κάπου, ότι ο Αριθμός είναι για το Νου το ίδιο που είναι και για την ύλη, «ένας ακατανόητος πράκτορας». Αλλά εγώ θα απαντούσα – ότι αυτό ισχύει ίσως περισσότερο στον βέβηλο, αλλά ποτέ στον μυημένο νου. Ο Αριθμός είναι, όπως ένας μεγάλος συγγραφέας σκέψης, μία Οντότητα, και την ίδια στιγμή, μία Πνοή που πηγάζει από αυτό που αυτός αποκαλεί Θεό και εμείς αποκαλούμε το ΟΛΟ, η πνοή η οποία μόνη οργανώνει τον φυσικό Κόσμο, «όπου η μηδαμινότητα λαμβάνει την μορφή της αλλά διαμέσου της Θεότητας, η οποία είναι ένα αποτέλεσμα του Αριθμού». «Ο Θεός γεωμετρει» λέει ο Πλάτωνας.

Ερ.: Με ποια έννοια μπορούν οι αριθμοί να αποκαλούνται Οντότητες;

Απ.: Όταν εννοούνται οι νοήμονες Οντότητες.. Όταν αυτοί αναγνωρίζονται απλά ως ψηφία δεν είναι, φυσικά, οντότητες αλλά απλά συμβολικά σημεία.

Ερ.: Γιατί η ακτινοβόλα ουσία λέγεται ότι γίνεται επτά μέσα και επτά έξω;

Απ.: Διότι έχει επτά αρχές πάνω στο πεδίο της εκδήλωσης και επτά πάνω στο πεδίο του ανεκδήλωτου. Πάντα συζητούμε μέσω αναλογίας και εφαρμόζουμε το αρχαίο αποκρυφιστικό αξίωμα «Όπως επάνω έτσι και κάτω».

Ερ.: Μα είναι τα πεδία της «μη-ύπαρξης» επίσης επταδικότητα;

Απ.: Αναμφισβήτητα. Αυτό που στην Μυστική Δοξασία αναφέρεται ως τα ανεκδήλωτα πεδία, είναι ανεκδήλωτα ή πεδία της μη-ύπαρξης μόνο από το σημείο που τα παρατηρεί

η περιορισμένη διάνοια, για τις ανώτερες διάνοιες αυτά θα είναι εκδηλωμένα πεδία ακολούθως πάνω στο άπειρο, κρατώντας πάντα πιστά την αναλογία.

ΟΓΔΟΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ

28 Φεβρουαρίου 1889

Sloka (5) Η ΡΙΖΑ ΠΑΡΑΜΕΝΕΙ, ΤΟ ΦΩΣ ΠΑΡΑΜΕΝΕΙ, ΤΑ ΠΥΚΝΩΜΑΤΑ ΠΑΡΑΜΕΝΟΥΝ ΚΑΙ ΟΜΩΣ Ο ΟΕΑΟΧΟΟ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑΣ.

Ερ.: Τι εννοείται λέγοντας ότι αυτά παραμένουν;

Απ.: Εννοείται απλά ότι όσο κι αν μπορεί να υπάρχει η πληθώρα της διαφοροποίησης, ακόμη αυτό είναι όλο ένα. Με άλλα λόγια αυτά όλα είναι διαφορετικές όψεις του ενός στοιχείου. Δεν εννοείται ότι αυτοί παραμένουν χωρίς διαφοροποίηση.

«Τα πυκνώματα είναι η πρώτη διαφοροποίηση, και πιθανώς αναφέρονται επίσης σε αυτήν την κοσμική ύλη ή οποία υποθέτουν ότι είναι η πηγή του Γαλαξία – την ύλη που γνωρίζουμε. Αυτή η «ύλη», η οποία, σύμφωνα με την αποκάλυψη που δεχθήκαμε από τους πρωταρχικούς Ντχιάνι-Μπούντχα, κατά την διάρκεια του περιοδικού ύπνου του Σύμπαντος, έχει την έσχατη λεπτότητα, αντιληπτή μόνο στο μάτι του τέλειου Μποντχισάτβα – αυτή η ύλη, θεμελιώδης και δροσερή, , κατά την επαναφύπνιση της κοσμικής κίνησης, διασκορπίζεται διαμέσου του Χώρου, εμφανιζόμενη, όπως φαίνεται από την Γη, σε συμπλέγματα και βόλους, όπως στα πυκνώματα μέσα στο αραιό γάλα. Αυτοί είναι οι σπόροι των μελλοντικών κόσμων, η «Αστρική Ύλη». (Μ.Δ. Ι., 69).

Ερ.: Υποθέτουμε ότι ο Γαλαξίας συντίθεται από ύλη σε κατάσταση διαφοροποίησης διαφορετική από αυτήν που γνωρίζουμε;

Απ.: Πιστεύω πλήρως ότι αυτό ισχύει. Είναι η αποθήκη των υλικών από την οποία παράγονται τα αστέρια, οι πλανήτες και τα άλλα ουράνια σώματα. Η ύλη σε αυτήν την κατάσταση δεν υπάρχει στην γη. Αλλά αυτή η οποία είναι ήδη διαφοροποιημένη και βρίσκεται πάνω στην γη βρίσκεται επίσης και πάνω στους άλλους πλανήτες κι αντιστρόφως. Αλλά, όπως εγώ καταλαβαίνω, πριν να φτάσει στους πλανήτες από την κατάσταση της στον Γαλαξία έχει πρώτα να περάσει διαμέσου πολλών καταστάσεων διαφοροποίησης. Η ύλη, για παράδειγμα, μέσα στο Ηλιακό σύστημα είναι σε μία εντελώς διαφορετική κατάσταση από αυτήν η οποία είναι έξω ή πέρα από το σύστημα.

Ερ.: Υπάρχει διαφορά μεταξύ του νεφελώματος και του Γαλαξία;

Απ.: Η ίδια, θα έλεγα, που υπάρχει μεταξύ μιας εθνικής οδού και των πετρωμάτων και της λάσπης επάνω σε αυτόν τον δρόμο. Υπάρχει, φυσικά μία διαφορά μεταξύ της ύλης του Γαλαξία κι αυτήν των διαφόρων νεφελωμάτων, και αυτοί πρέπει, ξανά, να διαφέρουν μεταξύ τους. Αλλά σε όλους τους επιστημονικούς σας υπολογισμούς και τις μετρήσεις είναι απαραίτητο να θεωρήσετε ότι το φως με το οποίο φαίνονται τα αντικείμενα είναι ένα αντανακλώμενο φως, και η οπτική ψευδαίσθηση που προκαλείται από την ατμόσφαιρα της γης καθιστά αδύνατους τους υπολογισμούς της απόστασης κ.α., που θα έπρεπε να ήταν απόλυτα σωστοί, προσθέτοντας το γεγονός ότι αυτό μεταβάλλει εντελώς τις παρατηρήσεις της ύλης από την οποία συντίθενται τα ουράνια σώματα, καθώς έχει την προδιάθεση να επιβάλλει επάνω σε εμάς μία δομή παρόμοια με αυτήν της γης. Αυτό είναι πάντως που μας διδάσκουν οι ΔΑΣΚΑΛΟΙ.

Sloka (6) Η ΡΙΖΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΒΡΙΣΚΟΤΑΝ ΣΕ ΚΑΘΕ ΣΤΑΓΟΝΑ ΤΟΥ ΩΚΕΑΝΟΥ ΤΗΣ ΑΘΑΝΑΣΙΑΣ ΚΑΙ Ο ΩΚΕΑΝΟΣ ΗΤΑΝ ΑΚΤΙΝΟΒΟΛΟ ΦΩΣ, ΠΟΥ ΗΤΑΝ ΠΥΡ ΚΑΙ ΘΕΡΜΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΗ. ΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ ΕΞΑΦΑΝΙΣΤΗΚΕ ΚΑΙ ΔΕΝ ΥΠΗΡΧΕ ΠΙΑ. ΕΞΑΦΑΝΙΣΤΗΚΕ ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΙΔΙΑ ΤΗΝ ΟΥΣΙΑ ΤΟΥ, ΤΟ ΣΩΜΑ ΤΟΥ ΠΥΡΟΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΥΔΑΤΟΣ Ή ΤΟΥ ΠΑΤΕΡΑ ΚΑΙ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ.

Ερ.: Ποια είναι τα διάφορα νοήματα του όρου «πυρ» στα διαφορετικά πεδία του Κόσμου;

Απ.: Η φωτιά (πυρ) είναι το πιο μυστικό από όλα τα πέντε στοιχεία, καθώς επίσης και το πιο θείο. Συνεπώς για να δώσουμε μία εξήγηση των διαφόρων νοημάτων του στο δικό μας πεδίο μόνο, αφήνοντας όλα τα άλλα πεδία εντελώς έξω από την αναζήτησή μας, θα ήταν πάρα πολύ εξαντλητικό, με την προσθήκη ότι είναι εντελώς ακατανόητη για την μεγάλη πλειονότητα. Το Πυρ είναι ο πατέρας του Φωτός, το φως ο γονέας της θερμότητας και του αέρα (του ζωτικού αέρα). Αν η απόλυτη θεότητα μπορεί να αναφέρεται ως Σκοτάδι ή Σκοτεινό Πυρ, το φως, ο πρώτος του απόγονος, είναι αληθινά ο πρώτος αυτοσυνείδητος Θεός. Γιατί, τί είναι το φως στην πρωταρχική του βάση παρά η θειότητα που δίνει το φως και την ζωή στον κόσμο; Το φως είναι αυτό, το οποίο από μία αφηρημένη έννοια έχει γίνει μία πραγματικότητα. Κανένας δεν έχει δει ποτέ πραγματική ή πρωταρχική ύλη. Ότι έχουμε δει είναι μόνο οι αποσυνδεδεμένες ακτίνες της ή αντανακλάσεις, οι οποίες γίνονται πιο πυκνές και λιγότερο φωτεινές καθώς κατέρχονται μέσα στην μορφή και στην ύλη. Το Πυρ είναι συνεπώς ένας όρος που αντιστοιχεί στο ΟΛΟ. Το Πυρ είναι η αόρατη θεότητα, ο «Πατέρας» και το εκδηλωμένο φως είναι ο Θεός, ο «Γιος», κι επίσης ο Ήλιος. Το Πυρ – με την αποκρυφιστική σημασία – είναι ο αιθέρας, κι ο αιθέρας γεννιέται από την κίνηση, και η κίνηση είναι το αιώνιο σκοτάδι, αόρατο Πυρ. Το φως θέτει σε κίνηση κι ελέγχει τα πάντα στην φύση, από αυτόν τον ανώτατο πρωταρχικό αιθέρα μέχρι κάτω στο πιο λεπτεπίλεπτο μόριο στο Διάστημα. Η ΚΙΝΗΣΗ είναι αιώνια καθεαυτή, και στον εκδηλωμένο Κόσμο είναι το Άλφα και το Ωμέγα από αυτό που καλούμε ηλεκτρισμό, γαλβανισμό, μαγνητισμό, αίσθηση – θνητή και φυσική – σκέψη, κι ακόμη και ζωή, πάνω σε αυτό το πεδίο. Έτσι το Πυρ, στο πεδίο μας, είναι απλά η εκδήλωση της κίνησης, η Ζωή.

Όλα τα κοσμικά φαινόμενα αναφέρονται από τους Ροδόσταυρους ως «ζωντανή γεωμετρία». Κάθε πολιτική λειτουργία είναι μόνο μία επανάληψη της πρωταρχικής πολικότητας, λένε οι φιλόσοφοι του Πυρός. Διότι η κίνηση προκαλεί θερμότητα, κι ο

αιθέρας σε κίνηση είναι θερμότητα. Όταν επιβραδύνει την κίνησή του γεννιέται το ψυχρό, γιατί «το ψυχρό είναι αιθέρας σε μία λανθάνουσα κατάσταση». Έτσι οι αρχικές καταστάσεις της φύσης είναι τρεις θετικές και τρεις αρνητικές, συντιθέμενες από το πρωταρχικό φως. Οι τρεις αρνητικές καταστάσεις είναι (1) σκοτάδι, (2) ψυχρό, (3) κενό. Οι τρεις θετικές είναι (1) φως (στο πεδίο μας), (2) θερμότητα, (3) όλη η φύση. Έτσι το Πυρ μπορεί να αποκληθεί η ενότητα του Σύμπαντος. Το καθαρό κοσμικό Πυρ είναι Θεότητα στην παγκοσμιότητά της. Διότι το κοσμικό πυρ, ή η θερμότητα την οποία βγάζει προς τα έξω, υπάρχει σε κάθε άτομο της ύλης στην εκδηλωμένη φύση. Δεν υπάρχει κάτι στο Σύμπαν που να μην περιέχει μέσα του λανθάνον πυρ.

Ερ.: Το πυρ τότε μπορεί να θεωρηθεί ως το πρώτο Στοιχείο;

Απ.: Όταν λέμε ότι το Πυρ είναι το πρώτο από τα Στοιχεία, είναι το πρώτο μόνο στο ορατό σύμπαν, το Πυρ που, κοινώς, γνωρίζουμε. Ακόμη και πάνω στο ανώτατο πεδίο στο σύμπαν μας, το πεδίο της σφαίρας («Μπαλόνι») Α ή Ζ, το Πυρ είναι από μία άποψη μόνο το τέταρτο. Διότι οι Αποκρυφιστές, οι Ροδόσταυροι του Μεσαίωνα, κι ακόμη οι μεσαιωνικοί Καμπαλιστές, είπαν ότι για την ανθρώπινη κατανόηση και ακόμη για τους ανώτατους «αγγέλους», η παγκόσμια Θεότητα είναι σκοτάδι, κι από αυτό το Σκοτάδι απορρέει ο Λόγος με τις ακόλουθες όψεις, (1) βαρύτητα (Χάος το οποίο γίνεται αιθέρας στην πρωταρχική του κατάσταση, (2) φως, (3) θερμότητα, (4) πυρ.

Ερ.: Σε ποια σχέση βρίσκεται ο Ήλιος, η ανώτατη μορφή του Πυρός που μπορούμε να αναγνωρίσουμε, με το Πυρ όπως το έχεις εξηγήσει;

Απ.: Ο Ήλιος, όπως είναι στο πεδίο μας, δεν είναι ακόμα «Ηλιακό» πυρ. Ο Ήλιος, που βλέπουμε, δεν δίνει τίποτε από τον εαυτό του, διότι είναι μία αντανάκλαση, μία δέσμη από ηλεκτρομαγνητικές δυνάμεις, ένας από τους αναρίθμητους «Κόμπους του Φοχάτ». Ο Φοχάτ αποκαλείται «Νήμα του πρωταρχικού Φωτός», «ο Μίτος της Αριάδνης», πράγματι, σε αυτόν τον λαβύρινθο της χαστικής ύλης. Αυτό το νήμα διατρέχει τα επτά πεδία δημιουργώντας κόμπους από τον εαυτό του. Σε κάθε πεδίο όντας επταδικό, υπάρχουν έτσι σαρανταεννέα μυστικές και φυσικές δυνάμεις, οι μεγαλύτεροι κόμποι δημιουργούν αστέρια, ήλιους και συστήματα, οι μικρότεροι δημιουργούν πλανήτες κ.ο.κ.

Ερ.: Από ποια άποψη, ο Ήλιος, είναι μία ψευδαισθήση;

Απ.: Ο ηλεκτρομαγνητικός κόμπος του Ήλιου μας δεν είναι ούτε αντιληπτός ούτε έχει διαστάσεις, ούτε ακόμη ως μοριακός όπως ο ηλεκτρισμός που γνωρίζουμε. Ο Ήλιος «απορροφάει την ψυχή», και «βαμπιρίζει» τα υποκείμενά του τα οποία είναι μέσα στο σύστημά του. Πέραν αυτού δεν δίνει τίποτε από τον εαυτό του. Είναι παραλογισμός, συνεπώς, να πούμε ότι οι ηλιακές φωτιές είναι ύπαρξη που καταναλώνεται και βαθμιαία σβήνει. Ο Ήλιος δεν έχει παρά μία ξεχωριστή λειτουργία, δίνει την ώθηση της ζωής σε όλα αυτά που αναπνέουν και ζουν κάτω από το φως του. Ο Ήλιος είναι η παλλόμενη καρδιά του συστήματος, κάθε παλμός όντας μία ώθηση. Αλλά αυτή η καρδιά είναι αόρατη, κανένας αστρονόμος δεν θα την δει ποτέ. Εκείνο το οποίο κρύβεται σε αυτή την καρδιά κι αυτό το οποίο αισθανόμαστε και βλέπουμε, η φαινομενική του φλόγα και οι

φωτιές, για να χρησιμοποιήσουμε μία παρομοίωση, είναι τα νεύρα που κυβερνούν τους μύες του ηλιακού συστήματος, και νεύρα που υπάρχουν, επί πλέον, έξω από το σώμα. Αυτή η ώθηση δεν είναι μηχανική αλλά μία καθαρά πνευματική, νευρική ώθηση.

Ερ.: Ποια σχέση έχει το «βάρος», όπως το χρησιμοποιήσες, με την βαρύτητα;

Αλ.: Με το βάρος, εννοούμε την βαρύτητα με την αποκρυσταλλική της σημασία της έλξης και άπωσης. Είναι ένα από τα χαρακτηριστικά της διαφοροποίησης, και είναι μία παγκόσμια ιδιότητα. Με την έλξη και άπωση μεταξύ της ύλης στις διάφορες καταστάσεις είναι δυνατό, στις περισσότερες περιπτώσεις να εξηγήσετε (ενώ ο «νόμος της βαρύτητας» είναι ανεπαρκής να το κάνει έτσι) την σχέση την οποία έχουν οι ουρές των κομητών όταν πλησιάζουν τον ήλιο, παρατηρώντας ότι αυτοί δρουν αντίθετα με τις υποθέσεις της θεωρίας.

Ερ.: Ποιο είναι το νόημα του νερού σε αυτήν την σχέση;

Αλ.: Το Νερό, που σύμφωνα με το ατομικό του βάρος, συντίθεται από το ένα ένατο του Υδρογόνου (ένα πολύ εύφλεκτο αέριο, όπως γνωρίζετε, και το οποίο είναι αναγκαίο για κάθε σώμα), και από τα οκτώ ένατα του Οξυγόνου (το οποίο προκαλεί την καύση όταν πολύ γρήγορα συνδέεται με οποιοδήποτε σώμα), τί θα μπορούσε να είναι παρά μία από τις μορφές της πρωταρχικής δύναμης ή πυρ, σε μία ψυχρή ή λανθάνουσα και ρευστή μορφή; Το Πυρ έχει την ίδια σχέση με το Νερό όπως το Πνεύμα με την Ύλη.

Sloka (7) ΚΟΙΤΑΞΕ Ω ΛΑΝΟΥ! ΤΟ ΑΚΤΙΝΟΒΟΛΟ ΠΑΙΔΙ ΤΩΝ ΔΥΟ, ΤΗΝ ΑΠΑΡΑΜΙΛΛΗ ΛΑΜΠΡΗ ΔΟΞΑ, ΤΟ ΦΩΤΕΙΝΟ ΔΙΑΣΤΗΜΑ, ΓΙΟ ΤΟΥ ΣΚΟΤΕΙΝΟΥ ΔΙΑΣΤΗΜΑΤΟΣ, ΠΟΥ ΑΝΑΔΥΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΑ ΒΑΘΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΣΚΟΤΕΙΝΩΝ ΥΔΑΤΩΝ. ΕΙΝΑΙ Ο ΘΕΑΟΧΟΟ Ο ΝΕΩΤΕΡΟΣ, Ο *** (γνωστότερος τώρα ως Κβαν-Σάι-Γιν). ΛΑΜΠΕΙ ΣΑΝ ΤΟΝ ΗΛΙΟ, ΕΙΝΑΙ Ο ΦΛΟΓΟΒΟΛΟΣ ΘΕΙΟΣ ΔΡΑΚΟΝΤΑΣ ΤΗΣ ΣΟΦΙΑΣ, ΤΟ ΕΝΑ ΕΙΝΑΙ ΤΕΣΣΕΡΑ ΚΑΙ ΤΟ ΤΕΣΣΕΡΑ ΠΑΙΡΝΕΙ ΣΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΤΟΥ ΤΡΙΑ, ΚΑΙ Η ΕΝΩΣΗ ΠΑΡΑΓΕΙ ΤΟ ΣΑΠΤΑ, ΣΤΟΝ ΟΠΟΙΟ ΒΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΟΙ ΕΠΤΑ ΠΟΥ ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΟΙ ΤΡΙΝΤΑΣΑ (Ή ΟΙ ΣΤΡΑΤΙΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΠΛΗΘΗ). ΚΟΙΤΑΞΕ ΤΟΝ ΝΑ ΑΝΑΣΗΚΩΝΕΙ ΤΟ ΠΕΠΛΟ ΚΑΙ ΝΑ ΤΟ ΞΕΔΙΠΛΩΝΕΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΝΑΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΔΥΣΗ. ΑΠΟΚΛΕΙΕΙ ΤΟ ΕΠΑΝΩ ΚΑΙ ΑΦΗΝΕΙ ΤΟ ΚΑΤΩ ΝΑ ΦΑΙΝΕΤΑΙ ΣΑΝ Η ΜΕΓΑΛΗ ΠΛΑΝΗ. ΣΗΜΕΙΩΝΕΙ ΤΙΣ ΘΕΣΕΙΣ ΤΩΝ ΦΩΤΕΙΝΩΝ ΜΟΝΑΔΩΝ ΚΑΙ ΜΕΤΑΤΡΕΠΕΙ ΤΟ ΕΠΑΝΩ ΔΙΑΣΤΗΜΑ ΣΕ ΜΙΑ ΑΤΕΛΕΙΩΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ ΦΩΤΙΑΣ ΚΑΙ ΤΟ ΕΝΑ ΕΚΔΗΛΩΜΕΝΟ ΣΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΥΔΑΤΑ.

Οι Κβαν-Σάι-Γιν και Κβαν-Γιν είναι συνώνυμοι με το πυρ και το νερό. Οι δύο θεότητες στην πρωταρχική τους εκδήλωση είναι ο δυαδικός ή διπλός θεός, ερμαφρόδιτη φύση, Πούρουσα και Πρακρίτι.

Ερ.: Ποιοι είναι οι όροι που αντιστοιχούν στους τρεις Λόγους ανάμεσα στις λέξεις Θεαοχόο, ο νεώτερος, Κβαν-Σάι-Γιν, Κβαν-Γιν, Πατέρας-Μητέρα, Πυρ και Νερό, Ακτινοβόλο Διάστημα και Σκοτεινό Διάστημα;

Απ.: Ο καθένας πρέπει να το επεξεργαστεί για τον εαυτό του. Ο Κβαν-Σάι-Γιν σημειώνει τις θέσεις των φωτεινών μονάδων, τα άστρα, και μετατρέπει το επάνω διάστημα σε έναν χωρίς ακτή ωκεανό πυρός, και το ένα εκδηλωμένο μέσα στα «Μεγάλα Ύδατα». Σκεφτείτε καλά πάνω σε αυτό. Το Πυρ εδώ συμβολίζει το κρυμμένο Πνεύμα, το Νερό είναι ο απόγονός του, ή η υγρασία, ή τα δημιουργικά στοιχεία εδώ πάνω στη γη, η εξωτερική κρούστα, και οι εξελισσόμενες ή δημιουργικές αρχές εντός του, ή οι ενδότερες αρχές.

Ερ.: Ποιο είναι το πέπλο το οποίο ο Θεοσκόπος, ο νεότερος, το ανασηκώνει από την Ανατολή προς την Δύση;

Απ.: Το πέπλο της πραγματικότητας. Είναι η κουρτίνα η οποία εξαφανίζεται για να δείξει στον θεατή τις πλάνες στο πεδίο της Ύπαρξης, το σκηνικό και τους ηθοποιούς, σε συντομία, το σύμπαν της ΜΑΓΙΑ.

Ερ.: Ποιο είναι το «επάνω διάστημα» και η «ατέλειωτη θάλασσα πυρός»;

Απ.: Το «επάνω διάστημα» είναι το διάστημα «εντός», ωστόσο μπορεί να φαίνεται ως παραδοξολογία, διότι δεν υπάρχει ούτε πάνω, όπως ούτε και κάτω, στην απεραιτοσύνη, αλλά τα πεδία ακολουθούν το ένα το άλλο και στερεοποιούνται από μέσα προς τα έξω. Είναι πραγματικά, το σύμπαν όπως εμφανίζεται αρχικά από την λάγια ή «μηδενική» του κατάσταση, μία ατελείωτη έκταση πνεύματος, ή «θάλασσα πυρός».

Ερ.: Είναι τα «Μεγάλα Ύδατα» τα ίδια όπως εκείνα πάνω στο οποία κινείται το Σκοτάδι;

Απ.: Είναι λάθος σε αυτήν την περίπτωση, να λέμε ότι το Σκοτάδι κινείται. Το Απόλυτο Σκοτάδι, ή το Αιώνιο Άγνωστο δεν μπορεί να είναι δραστήριο, και η κίνηση είναι δράση. Ακόμη και στην Γένεση δηλώθηκε ότι το Σκοτάδι ήταν επάνω από την επιφάνεια της αβύσσου, αλλά αυτό το οποίο μετακινούνταν πάνω στην επιφάνεια των υδάτων ήταν το «Πνεύμα του Θεού». Αυτό σημαίνει εσωτερικά ότι στην αρχή, όταν η απεραιτοσύνη ήταν χωρίς μορφή, και το Χάος, ή το επάνω Διάστημα, ήταν ακόμη κενό, το Σκοτάδι (Καλαχάνσα Παραμπράχμα) υπήρχε μόνο. Τότε στην πρώτη αχτίδα της Αυγής, το «Πνεύμα του Θεού» (αφού ο Πρώτος και Δεύτερος Λόγος ακτινοβολήθηκαν, ο Τρίτος Λόγος, ή Ναραγιανά) άρχισε να κινείται επάνω στην επιφάνεια των Μεγάλων Υδάτων της «Αβύσσου». Συνεπώς η ερώτηση για να είναι σωστή θα ήταν «Είναι τα Μεγάλα Ύδατα το ίδιο όπως το Σκοτάδι που είπαμε;». Η απάντηση τότε θα ήταν καταφατική. Το Καλαχάνσα έχει διπλό νόημα. Εξωτερικά είναι ο Μπράχμα ο οποίος είναι ο Κύκνος, το «Μεγάλο Πτηνό», το όχημα στο οποίο το Σκοτάδι εκδηλώνει τον εαυτό του στην ανθρώπινη κατανόηση ως φως, κι αυτό το Σύμπαν. Αλλά εσωτερικά, είναι το ίδιο το Σκοτάδι, το άγνωστο Απόλυτο το οποίο είναι η Πηγή, πρώτα της ακτινοβολία που αποκαλείται Πρώτος Λόγος, μετά της αντανάκλασής του, την Αυγή, ή τον Δεύτερο Λόγο, και τελικά του Μπράχμα, το εκδηλωμένο Φως, ή τον Τρίτο Λόγο. Ας θυμηθούμε, ότι κάτω από την πλάνη της εκδήλωσης, την οποία βλέπουμε και αισθανόμαστε, και την οποία, όπως φανταζόμαστε, εμπίπτει στις αισθητήριες αντιλήψεις, είναι απλά, στην

πραγματικότητα, αυτό που ποτέ δεν ακούμε, δεν βλέπουμε, δεν αισθανόμαστε ούτε αγγίζουμε καθόλου. Είναι μία χονδροειδής ψευδαισθηση και τίποτε άλλο.

Ερ.: Για να επιστρέψουμε σε μία προηγούμενη ερώτηση, με ποια έννοια μπορεί να αποκληθεί, ο ηλεκτρισμός, «οντότητα»;

Απ.: Μόνο όταν αναφερόμαστε σε αυτόν ως Φοχάτ, η πρωταρχική του Δύναμη. Στην πραγματικότητα υπάρχει μόνο μία δύναμη, η οποία πάνω στο εκδηλωμένο πεδίο εμφανίζεται σε μας με εκατομμύρια μορφές. Όπως ειπώθηκε, όλα παράγονται από το ένα παγκόσμιο πρωταρχικό πυρ, κι ο ηλεκτρισμός είναι, πάνω στο πεδίο μας, μία από τις πιο νοήμονες όψεις αυτού του πυρός. Όλα περιέχουν, και είναι, ηλεκτρισμός, από την τσουκνίδα που μας τσούζει έως τον κεραυνό που σκοτώνει, από την σπίθα που βγαίνει από το χαλίκι έως το αίμα στο σώμα. Αλλά ο ηλεκτρισμός ο οποίος φαίνεται, για παράδειγμα, σε μία ηλεκτρική λάμπα, είναι εντελώς διαφορετικός από τον Φοχάτ. Ο ηλεκτρισμός είναι η αιτία της μοριακής κίνησης στο φυσικό σύμπαν, και λόγω αυτού επίσης εδώ, πάνω στη γη. Είναι μία από τις «αρχές» της ύλης, διότι καθώς βρίσκεται γεννημένος σε κάθε διαταραχή της ισορροπίας, γίνεται, ας το πούμε έτσι, το Καμικό στοιχείο του αντικειμένου στο οποίο λαμβάνει χώρα η διαταραχή. Έτσι ο Φοχάτ, η πρωταρχική αιτία αυτής της δύναμης στις χιλιάδες της όψεις, και ως το συνολικό άθροισμα του παγκόσμιου κοσμικού ηλεκτρισμού, είναι μία «οντότητα».

Ερ.: Αλλά τί εννοείς με αυτόν τον όρο; Δεν είναι ο ηλεκτρισμός μία οντότητα επίσης;

Απ.: Εγώ δεν θα τον αποκαλούσα έτσι. Η λέξη Οντότητα προέρχεται από την Λατινική ρίζα *ent*, «ον», από το *esse*, «το να είσαι», συνεπώς κάθε τι ανεξάρτητο από οποιοδήποτε άλλο πράγμα, είναι μία οντότητα, από ένα κόκκο άμμου μέχρι τον Θεό. Αλλά στην περίπτωσή μας μόνο ο Φοχάτ είναι μία οντότητα, έχοντας ο ηλεκτρισμός μόνο μία σχετική σπουδαιότητα, αν τον λάβουμε με την συνήθη επιστημονική έννοια.

Ερ.: Δεν είναι ο κοσμικός ηλεκτρισμός ένας γιος του Φοχάτ, και δεν είναι οι «Επτά Γιοι» του Οντότητες;

Απ.: Φοβάμαι πως όχι. Μιλώντας για τον Ήλιο, μπορούμε να τον αποκαλέσουμε Οντότητα αλλά δύσκολα θα αποκαλούσαμε μία ηλιαχτίδα που θαμπώνει τα μάτια μας, επίσης, μία Οντότητα. Οι «Γιοι του Φοχάτ» είναι οι διάφορες Δυνάμεις που έχουν φοχατική, ή κοσμική ηλεκτρική ζωή στην ουσία τους ή στην ύπαρξή τους και στις διάφορες ενέργειές τους. Ένα παράδειγμα: τρίψτε ένα κεχριμπάρι – μία Φοχατική Οντότητα – και θα δώσετε γέννηση σε έναν «Γιο» ο οποίος θα έλξει άχυρο: ένα φαινομενικά άψυχο και ανόργανο αντικείμενο, συμπερασματικά, εκδηλωμένη ζωή! Αλλά τρίψτε μία τσουκνίδα ανάμεσα στον αντίχειρα και το δάχτυλό σας και επίσης θα γεννήσετε έναν Γιο της Φοχάτ, στην μορφή μιας φουσκάλας. Σε αυτές τις περιπτώσεις, η φουσκάλα είναι μία Οντότητα, αλλά η έλξη η οποία τραβάει το άχυρο δύσκολα είναι τέτοια.

Ερ.: Τότε ο Φοχάτ είναι κοσμικός ηλεκτρισμός και ο «Γιος» είναι επίσης ηλεκτρισμός;

Αλ.: Ο ηλεκτρισμός είναι το έργο του Φοχάτ, αλλά όπως μόλις έχω πει, ο Φοχάτ δεν είναι ηλεκτρισμός. Από μια απόκρυφη άποψη, τα ηλεκτρικά φαινόμενα παράγονται πολύ συχνά από την ανώμαλη κατάσταση των μορίων ενός αντικειμένου ή των σωμάτων στο χώρο: ο ηλεκτρισμός είναι ζωή και είναι και θάνατος: το πρώτο όντας παραγόμενο από την αρμονία και το δεύτερο από την δυσαρμονία. Ο Ζωτικός ηλεκτρισμός βρίσκεται κάτω από τους ίδιους νόμους όπως ο Κοσμικός ηλεκτρισμός. Ο συνδυασμός των μορίων σε νέες μορφές, και η επίδραση των νέων συσχετίσεων και διαταραχών της μοριακής ισορροπίας είναι, γενικά, το έργο και το αποτέλεσμα γεννήσεων από τον Φοχάτ. Η συνθετική αρχή, ή η εκπόρευση των επτά κοσμικών Λόγων είναι αγαθοεργή μόνο όπου επικρατεί η αρμονία.

Sloka (8) ΠΟΥ ΗΤΑΝ ΤΟ ΣΠΕΡΜΑ ΚΑΙ ΠΟΥ ΗΤΑΝ ΤΩΡΑ ΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ; ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ ΠΟΥ ΚΑΙΕΙ ΣΤΗ ΛΥΧΝΙΑ ΣΟΥ, Ω ΛΑΝΟΥ; ΤΟ ΣΠΕΡΜΑ ΕΙΝΑΙ ΕΚΕΙΝΟ, ΚΑΙ ΕΚΕΙΝΟ ΕΙΝΑΙ ΦΩΣ, Ο ΛΕΥΚΟΣ ΑΚΤΙΝΟΒΟΛΟΣ ΓΙΟΣ ΤΟΥ ΣΚΟΤΕΙΝΟΥ ΚΡΥΜΜΕΝΟΥ ΠΑΤΕΡΑ.

Ερ.: Είναι το πνεύμα του πυρός που καίει στη λυχνία του καθενός μας, ο Ουράνιος Πατέρας μας, ή ο Ανώτερος μας Εαυτός;

Αλ.: Ούτε το ένα ούτε το άλλο, η πρόταση παρατίθεται μερικώς ως αναλογία και αναφέρεται σε μία πραγματική λάμπα την οποία ο μαθητής υποτίθεται ότι μπορεί να χρησιμοποιεί.

Ερ.: Είναι τα στοιχεία τα σώματα των Ντχιάνι-Τσόχαν, και είναι το Υδρογόνο, το Οξυγόνο, το Όζον και το Άζωτο, τα πρωταρχικά στοιχεία σε αυτό το πεδίο της ύλης;

Αλ.: Η απάντηση στο πρώτο μέρος της ερώτησης θα βρεθεί με την μελέτη του συμβολισμού στην Μυστική Δοξασία.

Όσον αφορά τα τέσσερα στοιχεία που αναφέραμε αυτό είναι γεγονός. Αλλά θυμηθείτε ότι σε ένα ανώτερο πεδίο ακόμα και ο πτητικός αιθέρας θα εμφανιζόταν να είναι τόσο χοντροκομμένος όσο ο πηλός. Κάθε πεδίο έχει την δική του πυκνότητα της ουσίας ή της ύλης, τα δικά του χρώματα, ήχους, διαστάσεις του χώρου κ.α. τα οποία είναι εντελώς άγνωστα σε εμάς πάνω σε αυτό το πεδίο, και όπως έχουμε πάνω στη γη ενδιάμεσα όντα, το μυρμήγκι για παράδειγμα, ένα είδος μεταβατικού όντος ανάμεσα σε δύο πεδία, έτσι επίσης και στο πεδίο πάνω από εμάς υπάρχουν δημιουργήματα προικισμένα με αισθήσεις και ικανότητες άγνωστες στους κατοίκους αυτού του πλανήτη.

Υπάρχει μία αξιόλογη εικόνα του Elihu Vedder στα Τετράστιχα του Ομάρ Καγιάμ, ο οποίος υπαινίσσεται την ιδέα των Κόμπων του Φοχάτ. Είναι μία συνηθισμένη Ιαπωνική αναπαράσταση από σύννεφα και χωριστές γραμμές που δημιουργούν κόμπους ζωγραφισμένα ως κομποτεχνήματα. Αυτός είναι ο Φοχάτ «αυτός που δημιουργεί τους κόμπους», και από μία άποψη είναι η «παγκόσμια ύλη».

Ερ.: Αν ο Γαλαξίας είναι μία εκδήλωση αυτής της «Παγκόσμιας Ύλης» πώς γίνεται και δεν φαίνεται πάνω σε ολόκληρο τον ουρανό;

Απ.: Αυτή μορφοποιείται σε «κόμπους» και διέρχεται το ηλιακό στάδιο, τα κομητικά και τα πλανητικά στάδια, μέχρις ότου τελικά γίνεται ένα νεκρό σώμα, ή μία σελήνη. Υπάρχουν επίσης διάφορα είδη ήλιων. Ο ήλιος του πλανητικού συστήματος είναι μία αντανάκλαση. Στο τέλος του ηλιακού Μανβαντάρα, θα ξεκινήσει να γίνεται όλο και λιγότερο ακτινοβόλος, δίνοντας όλο και λιγότερη θερμότητα λόγω της αλλαγής στον πραγματικό ήλιο, του οποίου ο ορατός ήλιος είναι η αντανάκλαση. Μετά την ηλιακή Πραλάγια, ο παρών ήλιος θα γίνει, σε μία μελλοντική Μανβαντάρα, ένα κομητικό σώμα, αλλά φυσικά όχι κατά την διάρκεια της ζωής σε αυτήν την πλανητική αλυσίδα. Το επιχείρημα που πηγάζει από την φασματική ανάλυση των αστεριών δεν είναι ακλόνητο, διότι δεν έχουμε περιγραφή του περάσματος του φωτός διαμέσου της κοσμικής σκόνης. Αυτό δεν σημαίνει ότι λέμε ότι δεν υπάρχει πραγματική διαφορά στο φάσμα των αστεριών, αλλά ότι η βεβαιωμένη παρουσία του σιδήρου ή του νατρίου σε κάθε ιδιαίτερο αστέρι μπορεί να υπάρχει εξαιτίας της τροποποίησης των ακτινών του κάθε τέτοιου αστεριού από την κοσμική σκόνη από την οποία περιβάλλεται η γη.

Ερ.: Δεν βασίζεται η αισθητήρια δύναμη του μυρμηγκιού – για παράδειγμα, ο τρόπος που διαφέρουν η αισθητήριες ικανότητες του από τις δικές μας σε σχέση με την αντίληψη του χρώματος – απλά επάνω στις φυσιολογικές συνθήκες;

Απ.: Το μυρμήγκι μπορεί βεβαίως να αντιληφθεί τους ήχους που κάνουμε, και μπορεί επίσης να αντιληφθεί και ήχους που δεν μπορούμε ποτέ να ακούσουμε, συνεπώς προφανώς, η φυσιολογία δεν έχει να κάνει σε τίποτε με την ύλη. Το μυρμήγκι και ο εαυτός μας κατέχουν διαφορετικούς βαθμούς αντίληψης. Είμαστε πάνω σε μία διαφορετική κλίμακα της εξέλιξης από ότι το μυρμήγκι, αλλά, μιλώντας συγκριτικά, είμαστε τα μυρμήγκια σε σχέση με το ανώτερο πεδίο.

Ερ.: Όταν ο ηλεκτρισμός διεγείρεται από το τριμμένο ήλεκτρο, υπάρχει ο,τιδήποτε αντίστοιχο προς μία εκπόρευση από το ήλεκτρο;

Απ.: Υπάρχει: ο ηλεκτρισμός ο οποίος είναι λανθάνων στο ήλεκτρο, υπάρχει παντού, και μπορεί να βρεθεί αν προκαλέσουμε τις απαραίτητες συνθήκες για την απελευθέρωσή του. Υπάρχει ένα λάθος το οποίο είναι πολύ συνηθισμένο, ένα λάθος που είναι το μεγαλύτερο για τις απόψεις ενός αποκρυφιστή. Μία υποδιαίρεση γίνεται ανάμεσα σε αυτά που αποκαλούμε έμβια και άβια αντικείμενα, σα να μπορούσε να υπάρχει στη γη ένα τέτοιο αντικείμενο τόσο τέλεια άβιο!

Στην πραγματικότητα, ακόμη κι εκείνον που αποκαλούμε νεκρό άνθρωπο είναι περισσότερο ζωντανός από ποτέ. Από μία άποψη, ένα σημείο διάκρισης ανάμεσα σε αυτό που αποκαλούμε οργανικό και ανόργανο είναι η λειτουργία της διατροφής, αλλά αν δεν υπήρχε διατροφή πώς θα μπορούσαν αυτά τα σώματα που αποκαλούνται ανόργανα να υποβάλλονται σε αλλαγή; Ακόμη και τα κρύσταλλα υποβάλλονται σε μία διαδικασία αύξησης, για τα οποία αυτή η διαδικασία απαντά στην λειτουργία της διατροφής. Στην πραγματικότητα, όπως μας διδάσκει η Απόκρυφη φιλοσοφία, κάθε τι το οποίο αλλάζει είναι οργανικό, έχει την αρχή της ζωής μέσα του, και έχει όλες τις δυνατότητες των ανωτέρων ζώων. Αν, όπως λέμε, όλα στην φύση είναι μία όψη ενός στοιχείου, και η ζωή είναι παγκόσμια, πώς μπορεί να υπάρχει κάτι τέτοιο όπως ένα ανόργανο άτομο!

ΕΝΑΤΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ

7 Μαρτίου 1889

Sloka (10) Ο ΠΑΤΕΡΑΣ-ΜΗΤΕΡΑ ΠΛΕΚΕΙ ΕΝΑΝ ΙΣΤΟ, ΠΟΥ ΤΟ ΠΑΝΩ ΑΚΡΟ ΤΟΥ ΕΙΝΑΙ ΣΤΕΡΕΩΜΕΝΟ ΣΤΟ ΠΝΕΥΜΑ – ΤΟ ΦΩΣ ΤΟΥ ΕΝΟΣ ΣΚΟΤΑΔΙΟΥ – ΚΑΙ ΤΟ ΚΑΤΩ ΑΚΡΟ ΤΟΥ ΣΤΟ ΣΚΙΩΔΕΣ ΤΕΡΜΑ ΤΟΥ, ΤΗΝ ΥΛΗ. ΑΥΤΟΣ Ο ΙΣΤΟΣ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΣΥΜΠΑΝ ΠΛΕΓΜΕΝΟ ΑΠΟ ΔΥΟ ΟΥΣΙΕΣ ΠΟΥ ΕΧΟΥΝ ΓΙΝΕΙ ΜΙΑ, ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ Ο ΣΒΑΜΠΧΑΒΑΤ.

Ερ.: Πνεύμα και ύλη είναι τα αντίθετα άκρα του ίδιου ιστού. Φως και σκοτάδι, ζέστη και ψύχρα, κενό ή χώρος και πληρότητα όλα αυτά είναι ζευγάρια αντιθέτων. Με ποια λογική συνδέονται αυτά τα τρία ζευγάρια των αντιθέτων με το Πνεύμα και την Ύλη;

Απ.: Με την λογική στην οποία κάθε τι στο σύμπαν συνδέεται είτε με το Πνεύμα είτε με την Ύλη, ένα από αυτά θεωρούμενο το μόνιμο στοιχείο ή και τα δύο. Καθαρή Ύλη είναι καθαρό Πνεύμα και δεν μπορεί να γίνει αυτό αποδεκτό από τις περιορισμένες μας διάνοιες. Ούτε το φως ούτε το σκοτάδι ως οπτικά αποτελέσματα, είναι ύλη, ούτε πνεύμα, αλλά είναι ποιότητες της ύλης.

Ερ.: Σε ποια σχέση βρίσκεται ο Αιθέρας με το Πνεύμα και την Ύλη;

Απ.: Υπάρχει διαφορά μεταξύ του ΑΙΘΕΡΑ (AETHER) και του Αιθέρα (Ether), ο πρώτος όντας θείος, ο δεύτερος φυσικός. Ο Αιθέρας είναι η κατώτατη αρχή από την επταπλή διαίρεση του Ακασά-Πραντχάνα, την πρωταρχική Πύρινη Ουσία. Ο ΑΙΘΕΡΑΣ-Ακασά είναι μαζί η πέμπτη και έκτη αρχή του σώματος του Κόσμου – αντιστοιχώντας έτσι στο Μπούντχι-Μάνας, στον Άνθρωπο. Ο Αιθέρας είναι το Κοσμικό του ίζημα ανακατεμένο με το ανώτατο επίπεδο του Αστρικού Φωτός. Ξεκινώντας με την πέμπτη ρίζα-φυλή, θα αναπτυχθεί τελείως μόνο στο ξεκίνημα του πέμπτου γύρου. Ο ΑΙΘΕΡΑΣ είναι η Ακασά στην ανώτερη του όψη, και ο Αιθέρας, η Ακασά στην χαμηλότερη του όψη. Στο ένα η έννοια είναι το ισοδύναμο του Πατέρα-Δημιουργού, ο Ζευσ, Πατέρας ΑΙΘΕΡΑΣ, στο άλλο η έννοια είναι το ισοδύναμο με το Όφι-Πειρασμό, το Αστρικό Φως των Καμπαλιστών. Στην τελευταία περίπτωση είναι πλήρως διαφοροποιημένη ύλη, στην προηγούμενη μόνο στοιχειωδώς διαφοροποιημένη. Με άλλα λόγια, το Πνεύμα γίνεται αντικειμενική ύλη, και η αντικειμενική ύλη ξαναγίνεται υποκειμενικό Πνεύμα. Ο ΑΙΘΕΡΑΣ έχει την ίδια σχέση με τον Κόσμο και με την μικρή μας Γη, όπως το Μάνας προς την Μονάδα και το σώμα. Συνεπώς, ο Αιθέρας δεν έχει να κάνει σε τίποτε με το Πνεύμα, αλλά έχει μία πολύ καλή σχέση με την υποκειμενική ύλη και την Γη μας.

Ερ.: «Ο Μπράχμα ως το σπέρμα του άγνωστου Σκοταδίου είναι το υλικό από το οποίο όλα αναπτύσσονται και εξελίσσονται». Αυτό είναι ένα από τα αξιώματα της λογικής που είναι αδύνατο για το νου να πιστέψει οτιδήποτε από αυτό του οποίου δεν κατανοεί τίποτε. Τώρα αν αυτό το «υλικό» που είναι ο Μπράχμα, είναι άμορφο, τότε καμία ιδέα δεν μπορεί να μορφοποιηθεί από το νου γιατί ο νους δεν μπορεί να κατανοήσει οτιδήποτε το οποίο δεν έχει μορφή. Είναι το ένδυμα ή η εκδήλωση στην μορφή του «Θεού» την οποία μπορούμε να κατανοήσουμε, και είναι από αυτό και μόνο από αυτό που δεν μπορούμε να γνωρίζουμε τίποτε για αυτόν. Ποια είναι συνεπώς η πρώτη μορφή αυτού του υλικού την οποία μπορεί ο ανθρώπινη συνείδηση να αναγνωρίσει;

Απ.: Τα αξιώματά σου της λογικής μπορούν να εφαρμοστούν μόνο στο κατώτερο Μάνας και είναι μόνο από τις αντιλήψεις του Κάμα Μάνας που αμφιβάλλεις. Αλλά ο Αποκρυφισμός μας διδάσκει μόνο εκείνο το οποίο προέρχεται από την γνώση του Ανωτέρου Εγώ ή το Μπούντχι Μάνας. Αλλά θα προσπαθήσω να σου απαντήσω με πιο οικείο τρόπο σκέψης. Η πρώτη και μοναδική μορφή από την πρωταρχική ύλη που η εγκεφαλική μας συνείδηση μπορεί να γνωρίσει, είναι ένας κύκλος. Εξασκήστε την σκέψη σας πρώτα από όλα σε μία πλήρη γνωριμία με έναν περιορισμένο κύκλο, και επεκτείνετε τον βαθμιαία. Σύντομα θα φτάσετε στο σημείο όταν χωρίς να παύει να είναι κύκλος για την σκέψη μας, αυτός εν τούτοις γίνεται άπειρος και απεριόριστος ακόμη και στις εσωτερικές μας αντιλήψεις. Αυτός είναι ο κύκλος που ονομάζουμε Μπράχμα, το σπέρμα, άτομο ή Ανού: ένα λανθάνον άτομο αγκαλιάζοντας την άπειρη και απεριόριστη Αιωνιότητα κατά την διάρκεια της Πραλάγια, ένα ενεργό άτομο κατά την διάρκεια των κύκλων της ζωής, αλλά κάποιος ο οποίος δεν έχει ούτε περιφέρεια ούτε επίπεδο, μόνο απεριόριστη επέκταση. Συνεπώς ο Κύκλος είναι το πρώτο γεωμετρικό σχήμα και σύμβολο στον υποκειμενικό κόσμο, και γίνεται ένα Τρίγωνο στον αντικειμενικό. Το Τρίγωνο είναι το επόμενο σχήμα μετά τον Κύκλο. Το πρώτο σχήμα, ο Κύκλος με το Σημείο, δεν είναι πραγματικά σχήμα, είναι απλά ένα πρωταρχικό σπέρμα, το πρώτο πράγμα που μπορείτε να φανταστείτε στο ξεκίνημα της διαφοροποίησης, το Τρίγωνο πρέπει να κατανοηθεί ως κάτι που η ύλη του έχει περάσει την μηδενική κατάσταση ,ή Λάγια. Ο Μπράχμα αποκαλείται ένα άτομο, διότι πρέπει να τον φανταστούμε ως ένα μαθηματικό σημείο, το οποίο, όμως μπορεί να είναι εκτεταμένο μέσα στην αιωνιότητα. Σημειώστε προσεκτικά, αυτό είναι το θείο σπέρμα κι όχι το άτομο των Χημικών. Αλλά προφυλαχτείτε από τη πλάνη της μορφής. Άπαξ και τραβήξετε κάτω την Θεότητά σας, μέσα στην ανθρώπινη μορφή, την περιορίζετε και την κάνετε σχετική, και προσέχετε, διότι τότε έχετε δημιουργήσει ένα ανθρωπομορφικό θεό.

Sloka (11) ΔΙΑΣΤΕΛΛΕΤΑΙ ΟΤΑΝ Η ΠΙΝΟΗ ΤΟΥ ΠΥΡΟΣ (ο Πατέρας) ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ ΠΑΝΩ ΤΟΥ. ΣΥΣΤΕΛΛΕΤΑΙ ΟΤΑΝ Η ΠΙΝΟΗ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ (η Ρίζα της Ύλης) ΤΟΝ ΑΓΓΙΖΕΙ. ΤΟΤΕ ΟΙ ΓΙΟΙ (τα Στοιχεία με τις αντίστοιχές τους Δυνάμεις ή Διάνοιες) ΑΠΟΣΠΩΝΤΑΙ ΚΑΙ ΔΙΑΣΚΟΡΠΙΖΟΝΤΑΙ, ΓΙΑ ΝΑ ΕΠΙΣΤΡΕΨΟΥΝ ΣΤΟ ΣΤΗΘΟΣ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ ΤΟΥΣ ΣΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ «ΜΕΓΑΛΗΣ ΜΕΡΑΣ» ΚΑΙ ΝΑ ΞΑΝΑΓΙΝΟΥΝ ΕΝΑ ΜΑΖΙ ΤΗΣ. ΟΤΑΝ (το Δίχτυ) ΨΥΧΕΤΑΙ, ΓΙΝΕΤΑΙ ΑΚΤΙΝΟΒΟΛΟ ΚΑΙ ΟΙ ΓΙΟΙ ΤΟΥ ΔΙΑΣΤΕΛΛΟΝΤΑΙ ΚΑΙ ΣΥΣΤΕΛΛΟΝΤΑΙ ΜΕΣΩ ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ ΤΟΥ ΕΑΥΤΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ ΤΟΥΣ. ΑΓΚΑΛΙΑΖΟΥΝ ΤΟ ΑΠΕΙΡΟ.

Ερ.: Χρησιμοποιείται εδώ η λέξη «διαστέλλονται» με την έννοια της διαφοροποίησης ή της εξέλιξης, και «συστέλλονται» με εκείνη της ενέλιξης, ή αναφέρονται αυτοί οι όροι

στην Μανβαντάρα και την Πραλάγια, ή ξανά σε μία σταθερή δονούμενη κίνηση της παγκόσμιας ύλης;

Είναι αυτή η διαστολή και συστολή ταυτόχρονες ή διαδοχικές;

Απ.: Το Δίχτυ είναι η πάντοτε υπάρχουσα πρωταρχική ουσία – καθαρό πνεύμα στις αντιλήψεις μας – το υλικό από το οποίο εξελίσσονται το αντικειμενικό σύμπαν ή τα σύμπαντα. Όταν η πνοή της Φωτιάς (Πυρ) ή ο Πατέρας, είναι πάνω του, αυτό διαστέλλεται, με άλλα λόγια, ως υποκειμενικό υλικό είναι απεριόριστο, αιώνιο, ακατάλυτο. Όταν η πνοή της Μητέρας το αγγίζει, που είναι όταν η ώρα της εκδήλωσης φτάνει και πρέπει να έρθει μέσα στην αντικειμενικότητα της μορφής, αυτό συστέλλεται, διότι δεν υπάρχει κάποιο τέτοιο πράγμα όπως μία υποκειμενική υλική μορφή η οποία να είναι απεριόριστη. Αν και οι πρόταση του Newton ότι κάθε σωματίο ύλης έχει την ιδιότητα της έλξης για κάθε άλλο σωματίο, είναι εξ ολοκλήρου ορθή, κι αν και η πρόταση του Leibnitz ότι κάθε άτομο είναι ένα σύμπαν καθεαυτό, και δρα διαμέσου της δικής του ενυπάρχουσας δύναμης, είναι επίσης αληθής, εν τούτοις και οι δύο είναι ελλιπείς. Διότι ο άνθρωπος είναι επίσης ένα άτομο, κατέχοντας έλξη και απώθηση, και είναι ο Μικρόκοσμος του Μακρόκοσμου. Αλλά θα ήταν επίσης αληθές να πούμε ότι εξαιτίας της δύναμης και της διάνοιας μέσα του, αυτός κινείται ανεξάρτητα από κάθε άλλη ανθρώπινη μονάδα, ή θα μπορούσε να δρα και να κινείται, εκτός αν υπήρχε μία μεγαλύτερη δύναμη και διάνοια από την δική του να του επιτρέπει να ζει και να κινείται σε εκείνο το ανώτερο στοιχείο της Δύναμης και της Διάνοιας;

Ένα από τα αντικείμενα της Μυστικής Δοξασίας είναι να αποδείξει ότι οι πλανητικές κινήσεις δεν μπορούν να υπολογιστούν ικανοποιητικά από την θεωρία της βαρύτητας, μόνο. Εκτός της δύναμης που δρα μέσα στην ύλη υπάρχει επίσης η δύναμη που δρα επάνω στην ύλη.

Όταν μιλάμε για τις τροποποιημένες συνθήκες του Πνεύματος-Ύλης (το οποίο είναι στην πραγματικότητα Δύναμη), και τις αποκαλούμε με διάφορα ονόματα όπως θερμότητα, ψυχός, φως και σκοτάδι, έλξη κι απώθηση, ηλεκτρισμός και μαγνητισμός κ.α., στους Αποκρυφιστές είναι απλά ονόματα, εκφράσεις της διαφοράς των εκδηλώσεων της μιας και ίδιας Δύναμης (πάντοτε διπλής στην διαφοροποίηση), αλλά όχι οποιαδήποτε ιδιαίτερη διαφορά των δυνάμεων. Γιατί όλες αυτές οι διαφορές στον αντικειμενικό κόσμο απορρέουν μόνο από τις ιδιαιτερότητες της διαφοροποίησης της ύλης πάνω στην οποία δρα η μία ελεύθερη δύναμη, βοηθούμενη σε αυτό από εκείνο το τμήμα της ουσίας του, το οποίο αποκαλούμε φυλακισμένη δύναμη, ή υλικά μόρια. Ο εργάτης μέσα του, η έμφυτη δύναμη, πάντα τείνει να ενωθεί με την γονική του ουσία εξωτερικά, κι έτσι, δρώντας η Μητέρα εσωτερικά, προκαλεί τον Ιστό να συσταλθεί, κι ο Πατέρας δρώντας εξωτερικά, να διασταλεί. Η επιστήμη το αποκαλεί αυτό βαρύτητα, οι Αποκρυφιστές το αποκαλούν έργο της Παγκόσμιας Ζωντανής Δύναμης, η οποία ακτινοβολεί από εκείνη την Απόλυτη κι Άγνωστη ΔΥΝΑΜΗ που είναι έξω από τον Χώρο και τον Χρόνο. Αυτό είναι το έργο της Αιώνιας εξέλιξης κι ενέλιξης, ή διαστολή και συστολή.

Ερ.: Ποιο είναι το νόημα της φράσης «ο Ιστός ψυχραμένος» και ποτέ αυτό λαμβάνει χώρα;

Απ.: Συμπερασματικά είναι ο ίδιος ο εαυτός του που ψυχραίνεται, κι όχι οτιδήποτε έξω από τον εαυτό του. Πότε; Είπαμε ότι αυτό ξεκινάει όταν η φυλακισμένη δύναμη και διάνοια έμφυτη σε κάθε άτομο της διαφοροποιημένης όπως επίσης και της ομοιογενούς ύλης φτάνει σε ένα σημείο όταν και τα δύο μαζί γίνονται οι σκλάβοι της ανώτερης νοήμονος Δύναμης της οποίας η αποστολή είναι να την οδηγεί και να την διαπλάθει. Είναι η Δύναμη την οποία αποκαλούμε θεία Ελεύθερη Θέληση, αναπαριστάμενη από τους Ντχιάνι-Μπούντχα. Όταν οι κεντρομόλες και φυγόκεντρες δυνάμεις της ζωής και της ύπαρξης είναι υπόδουλες από την μία ανώνυμη Δύναμη η οποία φέρνει τάξη στην αταξία, κι εγκαθιστά αρμονία στο Χάος – τότε ξεκινά να κρυώνει. Είναι αδύνατο να δώσεις τον ακριβή χρόνο σε μία διαδικασία της οποίας η διάρκεια είναι άγνωστη.

Ερ.: Είναι η μορφή το αποτέλεσμα της αλληλεπίδρασης των φυγόκεντρων και κεντρομόλων δυνάμεων στην ύλη και την φύση;

Απ.: Κάθε μορφή, είπαμε, είναι χτισμένη σε συμφωνία με το μοντέλο σχεδιαζόμενο γι' αυτό μέσα στην Αιωνιότητα και αντανακλώμενο στον ΘΕΙΟ ΝΟΥ. Υπάρχουν ιεραρχίες των «Δομητών της μορφής» και σειρές από μορφές και βαθμούς, από τις ανώτατες μέχρι τις κατώτατες. Ενώ οι πρώτες είναι σχεδιασμένες κάτω από την οδηγία των «Δομητών», τους θεούς «Κοσμοκράτορες», οι δεύτερες είναι σχεδιασμένες από τα Στοιχειακά ή τα Πνεύματα της Φύσης. Ως ένα παράδειγμα γι' αυτό, κοιτάξτε στα παράξενα έντομα και σε μερικά ερπετά και ασπόνδυλα πλάσματα, τα οποία τόσο πολύ μιμούνται, όχι μόνο στο χρώμα τους αλλά και στο εξωτερικό τους σχήμα, φύλλα, λουλούδια, κλαδιά καλυπτόμενα από βρύα και τα άλλα υποτιθέμενα «άψυχα πράγματα». Θα παίρναμε την «φυσική επιλογή» και τις εξηγήσεις των Δαρβινιστών ως εξήγηση; Εγώ δεν το πιστεύω. Η θεωρία της φυσικής επιλογής δεν είναι μόνο εντελώς ανεπαρκής να εξηγήσει αυτήν την μυστήρια ικανότητα της μίμησης στο βασίλειο της ύπαρξης, αλλά δίνει επίσης μία εντελώς λανθασμένη κατανόηση της σπουδαιότητας αυτής της ικανότητας της μίμησης, ως ένα «λανθάνον όπλο στον αγώνα για ζωή». Κι αν αυτή η ικανότητα μίμησης κάποτε αποδειχθεί – όπως εύκολα μπορεί να γίνει – ένα παράταιρο στοιχείο στο πλαίσιο της Δαρβινικής θεωρίας, για παράδειγμα αν η υποτιθέμενη του χρήση, σε σύνδεση με την υποτιθέμενη «επιβίωση του πιο προσαρμοσμένου» θα αποκαλυπτόταν ότι είναι ένας συλλογισμός ο οποίος δεν αντέχει σε μία πιο αυστηρή λογική, σε ποιο γεγονός τότε μπορεί αυτή η ικανότητα να αποδοθεί; Όλοι όσοι από εσάς έχετε δει έντομα τα οποία αντιγράφουν με μια σχεδόν σαν καθρέπτη ακρίβεια το χρώμα κι ακόμη την εξωτερική μορφή των φυτών, φύλλων, λουλουδιών, κομματιών από ξερά κλαδάκια κ.α. Κι ούτε αυτός είναι ένας νόμος αλλά μάλλον μία συχνή εξαίρεση. Τι μπορεί τότε παρά μία αόρατη διάνοια έξω από το έντομο να αντιγράψει με τέτοια ακρίβεια, από μεγαλύτερα πρωτότυπα;

Ερ.: Αλλά δεν δείχνει ο κύριος Wallace ότι τέτοια μίμηση έχει τον σκοπό της στην φύση; Ότι είναι αυτό ακριβώς που μας αποδεικνύει την «φυσική επιλογή», και το έμφυτο ένστικτο στα πιο αδύναμα πλάσματα που αναζητούν σιγουριά πίσω από την δανεισμένη εμφάνιση των πιο σίγουρων αντικειμένων; Τα εντομοφάγα τα οποία δεν τρώνε φύλλα και φυτά, θα αφήσουν έτσι τα έντομα που μιμούνται τα φύλλα ή τα βρύα ασφαλή από επίθεση. Αυτό μοιάζει πολύ εύλογο.

Απ.: Πολύ εύλογο, πράγματι, αν, εκτός από αρνητικά γεγονότα, δεν θα υπήρχαν πολύ θετικά στοιχεία να δείξουν την αδυναμία της θεωρίας της φυσικής επιλογής να ερμηνεύσει τα φαινόμενα της μίμησης. Ένα γεγονός για να ισχύει, πρέπει να δείχτει ότι εφαρμόζεται αν όχι παγκόσμια, τότε οπωσδήποτε κάτω από τις ίδιες συνθήκες – η αντιστοιχία και η ταυτοσημία του χρώματος μεταξύ των ζώων της μίας και ίδιας περιοχής και το έδαφος αυτής της περιοχής θα ήταν μία γενική εκδήλωση. Αλλά τότε τί θα έλεγε για την καμήλα της ερήμου με την γούνα της από το ίδιο «προστατευτικό» χρώμα όπως οι πεδιάδες στις οποίες ζει, και η ζέβρα της οποίας οι ζωηρές σκούρες ρίγες δεν μπορούν να την προστατέψουν όπως παραδέχτηκε ο ίδιος ο Δαρβίνος. Είμαστε πεπεισμένοι από την Επιστήμη ότι αυτή η μίμηση του χρώματος του εδάφους βρίσκεται σταθερά στα πιο αδύναμα ζώα, αλλά βρίσκουμε και το λιοντάρι – το οποίο δεν χρειάζεται να φοβάται κανένα δυνατότερο ζώο από τον εαυτό του στην έρημο – με μία γούνα η οποία πολύ δύσκολα μπορεί να διακριθεί από τους βράχους και τις αμμώδεις πεδιάδες στις οποίες κατοικεί! Εμείς αναζητήσαμε να πιστέψουμε ότι αυτή η «μίμηση των προστατευτικών χρωμάτων προκαλείται με την χρήση και το όφελος αυτό διατίθεται στον μιμητή», ως ένα «λανθάνον όπλο στον αγώνα για ζωή», αλλά όμως η καθημερινή εμπειρία μας δείχνει το αντίθετο. Έτσι, αυτό οδηγεί στο συμπέρασμα ότι οι περισσότερες γνωστές μιμητικές μορφές που χρησιμοποιούν τα ζώα είναι εντελώς άχρηστες ή, χειρότερα από αυτό, ολέθριες και συχνά αυτοκαταστροφικές. Πόσο καλή, ρωτώ, είναι η μίμηση της ανθρώπινης ομιλίας στην καρακάξα και στον παπαγάλο – εκτός του να τα οδηγεί να φυλακιστούν σε ένα κλουβί; Γιατί χρησιμοποιεί η μαϊμού την ικανότητά της, της μίμησης, η οποία φέρνει σε τόσες πολλές από αυτές την δυστυχία και ενίοτε προκαλεί μεγάλες σωματικές βλάβες και αυτοκαταστροφή, ή στην αγέλη των ηλίθιων προβάτων, που στα τυφλά ακολουθούν τον επικεφαλής τους, αν αυτός τύχει να κατακυλήσει σε έναν γκρεμό; Αυτός ο ακατάσχετος πόθος, επίσης (της μίμησης των αρχηγών) έχει οδηγήσει περισσότερους από έναν άτυχους Δαρβινιστές, ενόσω αναζητούν να αποδείξουν το αγαπημένο τους χόμπι, στις πιο παράλογες κι αντιφατικές δηλώσεις. Έτσι, ο Grand Allen, στην εργασία του επάνω στο, υπό συζήτηση, θέμα, μιλάει για συγκεκριμένες Ινδικές σαύρες που έχουν τρία μεγάλα παράσιτα από διαφορετικά είδη. Το καθένα από αυτά τα τρία μιμείται τέλεια το χρώμα από τα λέπια των μερών του σώματος που κατοικούν. Το παράσιτο πάνω στο στομάχι της σαύρας είναι κίτρινο όπως το στομάχι, το δεύτερο παράσιτο έχοντας επιλέξει να διαμένει στην πλάτη είναι ποικιλόχρωμο όπως τα ραχιαία λέπια, ενώ το τρίο έχοντας επιλέξει το ερημητήριο του πάνω στο καφέ κεφάλι της σαύρας, είναι σχεδόν από αυτό στο χρώμα. Αυτή η προσεκτική αντιγραφή των σχετικών χρωμάτων, μας είπε ο Grand Allen, έχει σκοπό την διατήρηση των παρασίτων από την ίδια την σαύρα. Αλλά βεβαίως αυτός ο γενναίος προασπιστής της φυσικής επιλογής δεν σκοπεύει να πει στο κοινό του πως η σαύρα μπορεί να δει το παράσιτο *πάνω στο ίδιο της το κεφάλι!* Τελικά, ποια είναι η χρησιμότητα του φωτεινού κόκκινου χρώματος στο ψάρι ανάμεσα στους κοραλλιογενείς υφάλους, ή στο χαριτωμένο Παραδείσιο Πουλί, το Κολίμπρι, με τα χρώματα του ουράνιου τόξου στο φτέρωμά του μιμούμενο όλα τα ακτινοβόλα χρώματα της τροπικής χλωρίδας και πανίδας – εκτός του ότι τα κάνει πιο αξιοπρόσεκτα;

Ερ.: Σε ποιες αιτίες αποδίδει ο Αποκρυφισμός αυτό το χαρακτηριστικό της μίμησης;

Απ.: Σε διάφορα πράγματα. Στην περίπτωση αυτών των σπανίων τροπικών πουλιών και των εντόμων με την εμφάνιση των φύλλων, σε πρώιμους ενδιάμεσους κρίκους, στην

προηγούμενη περίπτωση, ανάμεσα στο ερπετό και στο κολίμπρι, και στην δεύτερη ανάμεσα στην ιδιαίτερη βλάστηση και στο είδος των εντόμων. Υπήρχε κάποια στιγμή, πριν από εκατομμύρια χρόνια όταν τέτοιοι «χαμένοι κρίκοι» ήταν πολυάριθμοι, και πάνω σε κάθε σημείο της σφαίρας όπου υπήρχε ζωή. Αλλά τώρα γίνονται σε κάθε κύκλο και γενιά όλο και πιο σπάνιοι. Βρίσκονται προς το παρόν μόνο σε περιορισμένο αριθμό περιοχών, καθώς όλοι αυτοί οι κρίκοι είναι κατάλοιπα του παρελθόντος.

Ερ.: Θα μας δώσεις κάποια εξήγηση από την αποκρυφιστική όψη του αποκαλούμενου ως «Νόμος της Έλξης της Βαρύτητας»;

Απ.: Η επιστήμη επιμένει ότι έλξη ανάμεσα στα σώματα είναι ανάλογη της μάζας τους και αντιστρόφως ανάλογη του τετραγώνου της απόστασής τους. Οι Αποκρυφιστές όμως, αμφιβάλουν εάν αυτός ο νόμος αληθεύει όσον αφορά ολόκληρη την πλανητική περιστροφή. Πάρτε τον πρώτο και τον δεύτερο νόμο του Kepler που συμπεριλαμβάνονται στον νόμο του Newton όπως δίνεται από τον Herschel. «Κάτω από την επίδραση τέτοιων ελκτικών δυνάμεων που ωθούν αμοιβαία δύο σφαιρικά σώματα το ένα προς το άλλο, το καθένα από αυτά, όταν κινείται στην περιοχή του άλλου, θα παρεκκλίνουν προς μία κοίλη τροχιά του ενός προς το άλλο, και περιγράφουν, το κάθε ένα σχετικά με το άλλο, θεωρούμενα ως ακίνητα, ή και τα δύο γύρω από το κοινό κέντρο βαρύτητάς τους, καμπύλες των οποίων οι μορφές είναι περιορισμένες όπως αυτών των σχημάτων που είναι γνωστά στην γεωμετρία με το γενικό όνομα Κωνικές Τομές. Θα εξαρτηθεί από τις συγκεκριμένες περιστάσεις ή την ταχύτητα, την απόσταση και την διεύθυνση, ποιες από αυτές τις καμπύλες θα περιγραφούν, έλλειψη, κύκλος, παραβολή, ή υπερβολή, αλλά η μία ή η άλλη θα πρέπει να είναι .... κ.α.

Η επιστήμη λέει ότι τα φαινόμενα της πλανητικής κίνησης είναι αποτέλεσμα της δράσης δύο δυνάμεων, μία κεντρομόλος και η άλλη φυγόκεντρος, και ότι ένα σώμα πέφτοντας στο έδαφος σε μία κάθετη διεύθυνση και ακόμη και το νερό κάνει το ίδιο κάτω από το νόμο της βαρύτητας ή τη κεντρομόλου δύναμης. Μεταξύ των άλλων, εισάγοντας τα ακόλουθα θέματα από τον μορφωμένο αποκρυφιστή, πρέπει να δηλωθεί.

(1) Ότι η τροχιά του κύκλου είναι αδύνατη για την πλανητική κίνηση.

(2) Ότι η συζήτηση στον τρίτο νόμο του Kepler, δηλαδή ότι «τα τετράγωνα των περιοδικών χρόνων από οποιοδήποτε από τους δύο πλανήτες είναι το καθένα προς το άλλο, σε ίδια αναλογία όπως οι κύβοι των μέσων αποστάσεών τους από τον Ήλιο» δίνει αφορμή για το περίεργο αποτέλεσμα μιας επιδεχόμενης φαινόμενης ταλάντωσης στις εκκεντρικότητες των πλανητών. Όμως επειδή οι προαναφερθείσες δυνάμεις παραμένουν αμετάβλητες στην φύση τους, αυτό μπορεί μόνο να εξηγηθεί, όπως αυτός λέει, «από την παρεμβολή μίας εξωτερικής αιτίας».

(3) Ότι το φαινόμενο της βαρύτητας ή της «πτώσης» δεν υπάρχει, εκτός ως αποτέλεσμα μια σύγκρουσης των δυνάμεων. Μπορεί να θεωρηθεί ως μία απομονωμένη δύναμη μόνο για τον σκοπό μίας διανοητικής ανάλυσης ή διαχωρισμού. Αυτός βεβαιώνει, πολύ περισσότερο, ότι οι πλανήτες, τα άτομα, ή τα σωματίδια της ύλης δεν έλκονται το καθένα προς το άλλο σε ευθείες διευθύνσεις συνδεόμενες με τα κέντρα τους, αλλά το

καθένα προς το άλλο σε καμπύλες από σπείρες πλησιάζοντας επί των κέντρων του καθενός με το άλλο. Επίσης ότι το παλιρροιακό κύμα δεν είναι το αποτέλεσμα της έλξης. Όλο αυτό, όπως δείχνει, είναι αποτέλεσμα της σύγκρουσης των φυλακισμένων και των ελεύθερων δυνάμεων, δείχνοντας φαινομενικά ανταγωνισμό, αλλά πραγματικά συγγένεια και αρμονία.

«Ο Φοχάτ, συλλέγοντας λίγα από τα πυκνώματα της Κοσμικής ύλης (νεφελώματα), δίνοντάς τα μία ώθηση, θα τα θέσει σε κίνηση εκ νέου, αναπτύσσοντας την απαιτούμενη θερμότητα, και μετά τα αφήνει να ακολουθήσουν την δική τους νέα ανάπτυξη» (Μ.Δ. Ι, 84).

Ερ.: Μπορεί να κατανοηθεί ο Φοχάτ ως συνώνυμος με την δύναμη, ή με αυτό που προκαλεί την μεταβαλλόμενη εκδήλωση της ύλης; Αν είναι έτσι, πως μπορεί να ειπωθεί για τον Φοχάτ ότι «τα αφήνει να ακολουθήσουν την δική τους νέα ανάπτυξη», όταν όλη η ανάπτυξη εξαρτάται από την ενσωματωμένη δύναμη;

Απ.: Όλη η ανάπτυξη εξαρτάται από την ενσωματωμένη δύναμη, διότι πάνω στο δικό μας πεδίο είναι αυτή η μόνη δύναμη η οποία δρα συνειδητά. Η παγκόσμια δύναμη δεν μπορεί να θεωρηθεί ως μία συνειδητή δύναμη όπως κατανοούμε την λέξη συνείδηση, διότι θα γινόταν αμέσως ένας προσωπικός θεός. Είναι μόνο αυτό το οποίο είναι εσώκλειστο σε μορφή, ένας περιορισμός της ύλης, το οποίο είναι συνειδητό του εαυτού του πάνω σε αυτό το πεδίο. Αυτή η Ελεύθερη Δύναμη ή Θέληση, η οποία είναι απεριόριστη και απόλυτη, δεν μπορεί να ειπωθεί ότι ενεργεί με κατανόηση, αλλά ότι είναι ο ένας και μοναδικός αμετάβλητος Νόμος της Ζωής και της Ύπαρξης.

Ο Φοχάτ, συνεπώς, περιγράφεται ως μία συνθετική κινητήρια ισχύς όλων των φυλακισμένων ζωντανών δυνάμεων και το διάμεσο μεταξύ της απόλυτης και σχετικής Δύναμης. Είναι ένας κρίκος, όπως ακριβώς το Μάνας είναι ο συνδετικός κρίκος ανάμεσα στην χονδροειδή ύλη του φυσικού σώματος και της θείας Μονάδας η οποία το εμψυχώνει, αλλά είναι ανίσχυρος να δράσει επάνω στο σώμα απευθείας.

Ερ.: Αν η Δύναμη είναι μία ενότητα ή Ένα, εκδηλωμένη σε μία απεριόριστη ποικιλία τρόπων, είναι δύσκολο να κατανοήσουμε την δήλωση στα Σχόλια που λέει: «Υπάρχει θερμότητα εσωτερικά κι εξωτερικά σε κάθε άτομο» δηλαδή λανθάνουσα και ενεργητική θερμότητα ή δυναμική και κινητική θερμότητα. Η θερμότητα είναι το φαινόμενο μιας αντίληψης της ύλης ενεργοποιημένης από μία δύναμη με έναν ασυνήθιστο τρόπο. Η θερμότητα, συνεπώς, πάνω στο φυσικό πεδίο είναι απλά ύλη σε κίνηση. Αν υπάρχει θερμότητα με μία πιο εσωτερική κι απόκρυφη έννοια από την φυσική θερμότητα, θα πρέπει να είναι αντιληπτή από κάποιες ανώτερες και πιο εσωτερικές αισθήσεις με το αποτέλεσμα των δράσεών της πάνω σε οποιοδήποτε πεδίο εκδηλώνεται. Για αυτήν την αντίληψη είναι αναγκαίες τρεις συνθήκες, μία ενεργητική δύναμη, μία μορφή που ενεργοποιείται και εκείνο που αντιλαμβάνεται την μορφή σε κίνηση. Οι όροι «λανθάνουσα», «δυναμική», ή «δυναμική» θερμότητα είναι λανθασμένες, διότι η θερμότητα, είτε πάνω στο πρώτο είτε στο έβδομο πεδίο της συνείδησης, είναι η αντίληψη της ύλης ή ουσία σε κίνηση.

Είναι φαινομενική ή πραγματική, η ασυμφωνία ανάμεσα στην παραπάνω δήλωση και στην διδασκαλία της «Μυστικής Δοξασίας»;

Απ.: Γιατί θα ήταν η θερμότητα σε κάθε άλλο πεδίο από το δικό μας η αντίληψη της ύλης ή ουσία σε κίνηση; Γιατί θα αποδεχόταν ένας αποκρυφιστής την συνθήκη (1) της ενεργητικής δύναμης, (2) της μορφής που ενεργοποιείται, (3) εκείνο που αντιλαμβάνεται την μορφή σε κίνηση, όσον αφορά την θερμότητα;

Όπως με κάθε ανερχόμενο επίπεδο η ετερογένεια τείνει όλο και περισσότερο στην ομοιογένεια, έτσι και στο έβδομο πεδίο η μορφή θα εξαφανιστεί, δεν θα υπάρχει τίποτε να ενεργοποιηθεί, η ενεργητική Δύναμη θα παραμένει σε απομονωμένο μεγαλείο, να αντιλαμβάνεται τον εαυτό της, ή με την φρασεολογία του Spenser, θα έχει γίνει μαζί το «υποκείμενο και το αντικείμενο», ο παρατηρητής και το παρατηρούμενο». Οι όροι που χρησιμοποιούνται δεν είναι αντιφατικοί, αλλά σύμβολα δανεισμένα από την φυσική επιστήμη για να αποδώσουν την απόκρυφη δράση και τις διαδικασίες, πιο καθαρά στο νου αυτών οι οποίοι είναι εξασκημένοι σε αυτήν την επιστήμη. Πραγματικά, κάθε ένας από αυτούς τους όρους της θερμότητας και της δύναμης αντιστοιχούν σε μία από τις αρχές στον άνθρωπο.

Τα «κέντρα θερμότητας» από την φυσική άποψη, θα ήταν τα μηδενικά σημεία, διότι αυτά είναι πνευματικά.

Η λέξη «παρατηρούμενη» είναι κάπως λανθασμένη, θα ήταν μάλλον «αισθητή». Ο Φοχάτ είναι ο πράκτορας του νόμου, ο αντιπρόσωπος του, ο αντιπρόσωπος των Μανασαπούτρα, των οποίων η συλλογικότητα είναι ο αιώνιος νους.

Ερ.: Στο πέρασμα μιας σφαίρας («Μπαλόνη») στην Πραλάγια, παραμένει αυτή στην αρχική θέση, π.χ. ως μορφικό μέρος της πλανητικής αλυσίδας και διατηρώντας την ιδιαίτερη θέση σε σχέση με τις άλλες σφαίρες; Παιζει οποιοδήποτε ρόλο ο διαχωρισμός των εννοιών της θερμότητας στο πέρασμα μιας σφαίρας στην Πραλάγια;

Απ.: Αυτό εξηγείται στον «Εσωτερικό Βουδισμό». Όταν μία σφαίρα μιας πλανητικής αλυσίδας μπαίνει σε «συσκότιση» κάθε ποιότητα, συμπεριλαμβανομένης της θερμότητας, αποσύρεται από αυτήν και παραμένει στην κατεστημένη κατάσταση, όπως η «κοιμωμένη βασιλοπούλα», έως ότου ο Φοχάτ, ο Πρίγκιπας, την ξυπνάει με ένα φιλί.

Ερ.: Οι γιοι, ειπώθηκε, ότι είναι αποσπασμένοι και διασκορπισμένοι. Αυτό εμφανίζεται να είναι αντίθετο με την δράση της επιστροφής στο «στήθος της μητέρας τους» στο τέλος της «Μεγάλης Ημέρας». Αναφέρονται η απόσπαση και ο διασκορπισμός στην μορφοποίηση της σφαίρας από την παγκόσμια διαχεόμενη κοσμική ύλη, με άλλα λόγια στην ανάδυσή της από την Πραλάγια;

Απ.: Η απόσπαση και ο διασκορπισμός αναφέρονται στην Νίτγια Πραλάγια. Αυτή είναι μία αιώνια και διαρκής Πραλάγια η οποία λαμβάνει χώρα από τότε που υπήρχαν σφαίρες και διαφοροποιημένη ύλη. Είναι απλά ατομική αλλαγή.

Ερ.: Τι εννοούμε με την έκφραση «διαστέλλονται και συστέλλονται μέσω του ίδιου του εαυτού τους και της καρδιάς τους» και πως συσχετίζεται με την τελευταία γραμμή της Sloka «αγκαλιάζουν το Άπειρο»;

Απ.: Αυτό έχει ήδη εξηγηθεί. Διαμέσου της δικής τους έμφυτης και φυλακισμένης δύναμης αντιμάχονται συλλογικά να ενώσουν την μία παγκόσμια ή ελεύθερη δύναμη, με άλλα λόγια αγκαλιάζουν το Άπειρο, αυτή η ελεύθερη δύναμη όντας άπειρη.

Ερ.: Ποια είναι η σχέση ανάμεσα στον ηλεκτρισμό και τον φυσικό ή ζωώδη μαγνητισμό και τον υπνωτισμό;

Απ.: Αν με τον ηλεκτρισμό εννοείς την επιστήμη που ξεδιπλώνεται σε αυτό το πεδίο, και κάτω από μία ντουζίνα διάφορες τροποποιήσεις τα φαινόμενα και τους νόμους του ηλεκτρικού ρευστού – τότε απαντώ τίποτε από όλα αυτά. Αλλά αν αναφέρεσαι στον ηλεκτρισμό που αποκαλούμε Φοχατικό ή ενδοκοσμικό, τότε θα σου πω ότι όλες αυτές οι μορφές ή τα φαινόμενα είναι βασισμένα πάνω σε αυτόν.

ΔΕΚΑΤΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ

14 Μαρτίου 1889

STANZA IV

Sloka (1) ΑΚΟΥΣΤΕ ΕΣΕΙΣ ΓΙΟΙ ΤΗΣ ΓΗΣ, ΤΟΥΣ ΟΔΗΓΟΥΣ ΣΑΣ: ΤΟΥΣ ΓΙΟΥΣ ΤΟΥ ΠΥΡΟΣ. ΜΑΘΕΤΕ, ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΠΡΩΤΟ ΟΥΤΕ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ, ΓΙΑΤΙ ΟΛΑ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑΣ ΑΡΙΘΜΟΣ, ΠΟΥ ΒΓΑΙΝΕΙ ΑΠΟ ΤΟ ΜΗ-ΑΡΙΘΜΟ.

Ερ.: Είναι οι γιοι του Πυρός, οι Ακτίνες του Τρίτου Λόγου;

Απ.: Οι «Ακτίνες» είναι οι «Γιοι της Πύρινης Ομίχλης» που παράγονται από την Τρίτη Δημιουργία ή τον Λόγο. Οι παρόντες «Γιοι του Πυρός» της Πέμπτης Φυλής και των υποφυλών αποκαλούνται έτσι απλά διότι αυτοί ανήκουν με την σοφία τους, και

προσεγγίζουν, την ιεραρχία των θείων «Γιων της Πύρινης Ομίχλης» τους ανώτατους από τους πλανητικούς Τσόχαν ή Αγγέλους. Αλλά οι Γιοι του Πυρός, για τους οποίους μιλάμε εδώ, που απευθύνονται στους Γιους της Γης είναι, σε αυτήν την περίπτωση, οι Βασιλείς-Εκπαιδευτές οι οποίοι ενσαρκώθηκαν σε αυτήν την Γη για να διδάξουν την αναπτυσσόμενη Ανθρωπότητα. Ως «Βασιλείς» ανήκουν στις θείες δυναστείες των οποίων κάθε έθνος, Ινδοί, Χαλδαίοι, Αιγύπτιοι, Έλληνες κ.α. έχουν διατηρήσει μία παράδοση ή μνήμη, για κάποιους από αυτούς. Το όνομα «Γιοι της Πύρινης Ομίχλης» δινόταν επίσης και στους αρχαίους Ιεροφάντες. Αυτοί είναι φυσικά υποδιαιρέσεις του Τρίτου Λόγου. Αυτοί είναι οι Πύρινοι Τσόχαν ή Άγγελοι, οι Αιθέριοι Άγγελοι, οι Αέρινοι, οι Υδάτινοι και οι Άγγελοι της Γης. Τα επτά κατώτερα Σεφινόθ είναι η γήινοι Άγγελοι κι αντιστοιχούν στις επτά ιεραρχίες των επτά στοιχείων, πέντε από τα οποία είναι γνωστά και δύο άγνωστα.

Ερ.: Αντιστοιχούν, τότε αυτοί στις Φυλές;

Απ.: Ναι, αλλιώς πού θα βρισκόταν οι νοήμονες Φυλές με εγκεφάλους και σκέψη αν δεν υπήρχαν αυτές οι ιεραρχίες που ενσαρκώθηκαν σε αυτές τις Φυλές;

Ερ.: Ποια διάκριση υπάρχει ανάμεσα στις διάφορες Ιεραρχίες;

Απ.: Στην πραγματικότητα αυτές οι φωτιές δεν είναι χωριστές, περισσότερο από ότι είναι οι ψυχές ή οι μονάδες σε αυτόν ο οποίος βλέπει πέρα από το πέπλο της ύλης ή της πλάνης.

Αυτός που είναι αποκρυφιστής δεν πρέπει να διαχωρίζει ούτε τον εαυτό του ούτε οτιδήποτε άλλο από την υπόλοιπη δημιουργία ή μη-δημιουργία. Γιατί, την στιγμή που ξεχωρίζει τον εαυτό του από ακόμη και από ένα σκεύος αμαρτίας, δεν θα είναι ικανός να εντάξει τον εαυτό του σε οποιοδήποτε σκεύος τιμής. Πρέπει να σκέφτεται για τον εαυτό του ως ένα απειροελάχιστο κάτι, όχι ακόμη κι ως ένα ξεχωριστό άτομο, αλλά ως ένα μέρος των παγκοσμίων ατόμων ως όλον, ή γίνεται μία πλάνη, ένα τίποτε, κι εξαφανίζεται σαν μία πνοή που δεν αφήνει κανένα ίχνος πίσω της. Ως πλάνες, είμαστε ξεχωριστά σώματα, ζώντας μέσα σε μάσκες που μας προμηθεύει η Μαγιά. Μπορούμε να διεκδικήσουμε ένα μοναδικό άτομο στο σώμα μας ως ξεχωριστά από εμάς; Κάθε τι, από το πνεύμα έως το πιο μικροσκοπικό κομμάτι, είναι ένα μέρος του όλου, πιο καλά ένας κρίκος.

Σπάστε ένα απλό κρίκο και όλα περνούν στην εκμηδένιση, αλλά αυτό είναι αδύνατο. Υπάρχει μία σειρά από οχήματα γινόμενα όλο και περισσότερο χονδροειδή, από το πνεύμα ως την κατώτατη ύλη, έτσι ώστε με κάθε βήμα προς τα κάτω και προς τα έξω αποκτούμε όλο και περισσότερο την αίσθηση της χωριστικότητας αναπτυγμένη σε εμάς. Εν τούτοις αυτή είναι μία ψευδαίσθηση, γιατί αν υπήρχε ένας πραγματικός και πλήρης διαχωρισμός ανάμεσα σε δύο ανθρώπινα πλάσματα, δεν θα μπορούσαν να επικοινωνήσουν μεταξύ τους ή να καταλάβει ο ένας τον άλλον με οποιοδήποτε τρόπο.

Έτσι με αυτές τις ιεραρχίες. Για ποιο λόγο θα έπρεπε να διαχωρίζουμε τις τάξεις τους στο νου μας, εκτός για τους σκοπούς της διάκρισης στον πρακτικό Αποκρυφισμό, ο

οποίος δεν είναι παρά η κατώτατη μορφή της εφαρμοσμένης Μεταφυσικής. Αλλά αν αναζητάτε να τις διαχωρίσετε σε αυτό το πεδίο της πλάνης, τότε το μόνο που μπορώ να πω είναι ότι υπάρχει μεταξύ αυτών των Ιεραρχιών η ίδια άβυσσος της διάκρισης όπως μεταξύ των «αρχών» του Σύμπαντος ή αυτών του ανθρώπου, αν το προτιμάτε, και των ίδιων «αρχών» σε έναν βάκιλο.

«Υπάρχει ένα εδάφιο στην Μπαγκαβάτ Γκιτά όπου ο Κρίσνα, μιλώντας συμβολικά κι εσωτερικά, λέει: Εγώ θα αναφέρω τις εποχές (συνθήκες)... κατά τις οποίες οι λάτρες αναχωρώντας (από αυτήν την ζωή) να μην επιστρέψουν ποτέ (να μη ξαναγεννηθούν), ή να μην επιστρέψουν (στην ενσάρκωση ξανά). Το Πυρ, η Φλόγα, η μέρα, τις λαμπρές (τυχερές) δύο εβδομάδες, τους έξι μήνες του Βόρειου ηλιοστασίου, αναχωρώντας (πεθαίνοντας) σε αυτά, εκείνοι που γνωρίζουν το Μπραχμάν (Γιόγκι) πηγαίνουν στο Μπραχμάν. Καπνός, νύχτα, τις σκοτεινές (άτυχες) δύο εβδομάδες, τους έξι μήνες του Νοτίου ηλιοστασίου, (πεθαίνοντας) σε αυτά, ο λάτρης πηγαίνει στο σεληνιακό φως (ή στην έδρα του αστρικού φωτός επίσης) κι επιστρέφει στην επαναγέννηση.» (Κεφ. I, 86)

Ερ.: Ποια είναι η ερμηνεία αυτού του εδαφίου;

Απ.: Αυτό σημαίνει ότι οι λάτρες χωρίζονται σε δύο τάξεις, αυτοί που φτάνουν στην Νιρβάνα στην Γη, και είτε την αποδέχονται είτε την αρνούνται (αν και δεν ξαναγεννιούνται, σε αυτήν την Μαχακάλα, ή ζωή του Μπράχμα), κι αυτοί που δεν φτάνουν σε αυτήν την κατάσταση της ευδαιμονίας όπως ο έκαναν Μπούντχα και άλλοι.

«Το Πυρ, η Φλόγα, η μέρα, το οι φωτεινές δύο εβδομάδες της σελήνης», είναι όλα σύμβολα της ανώτατης απόλυτης θεότητας. Εκείνοι που πεθαίνουν σε μία τέτοια κατάσταση απόλυτης αγνότητας πηγαίνουν στο Μπραχμάν, έχουν δικαίωμα στο Μόκσχα ή Νιρβάνα. Από την άλλη «Ο καπνός, η νύχτα, οι δυο σκοτεινές εβδομάδες κ.α. είναι όλα σύμβολα της ύλης, το σκοτάδι της άγνοιας. Εκείνοι που πεθαίνουν σε μία τέτοια κατάσταση ελλιπούς εξαγνισμού, πρέπει φυσικά να ξαναγεννηθούν. Μόνο το ομοιογενές, το απόλυτα εξαγνισμένο πνεύμα μπορεί να επανενωθεί με την Θεότητα ή να πάει στο Μπράχμα.

Sloka (2) ΜΑΘΕΤΕ ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΕΜΕΙΣ ΕΧΟΥΜΕ ΜΑΘΕΙ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΠΑΤΕΡΕΣ ΜΑΣ, ΕΜΕΙΣ ΠΟΥ ΚΑΤΕΒΗΚΑΜΕ ΑΠΟ ΤΟ ΠΡΩΤΑΡΧΙΚΟ ΕΠΤΑ, ΕΜΕΙΣ ΠΟΥ ΓΕΝΝΗΘΗΚΑΜΕ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΡΩΤΑΡΧΙΚΗ ΦΛΟΓΑ.

«Οι πρώτοι «Πρωταρχικοί» είναι τα ανώτατα Όντα στην Κλίμακα της Ύπαρξης. Οι «Πρωταρχικοί» προβάλλουν από τον «Πατέρα-Μητέρα» (Κεφ. I, 88)

Ερ.: Είναι ο Πατέρας-Μητέρα εδώ συνώνυμος με τον Τρίτο Λόγο;

Απ.: Οι πρώτοι πρωταρχικοί επτά γεννιούνται από τον Τρίτο Λόγο. Αυτό είναι πριν διαφοροποιηθεί μέσα στην Μητέρα, όταν γίνεται καθαρή πρωταρχική ύλη στην πρώτη της αρχέγονη ουσία, εν δυνάμει Πατέρας-Μητέρα. Η Μητέρα γίνεται η αγνή μητέρα μόνο όταν η διαφοροποίηση του πνεύματος και της ύλης είναι πλήρης. Αλλιώς δεν θα υπήρχε κανένα τέτοιο ποιοτικό χαρακτηριστικό. Κανένας δεν θα μιλούσε για καθαρό

πνεύμα ως αγνό, γιατί αυτό δεν μπορεί να είναι αλλιώς. Η μητέρα είναι, συνεπώς, η αγνή ύλη πριν διαφοροποιηθεί κάτω από την πνοή του προ-κοσμικού Φοχάτ, όταν γίνεται η «αγνή, άωμη μητέρα» του «Γιου» ή το εκδηλωμένο Σύμπαν σε μορφή. Είναι το τελευταίο το οποίο ξεκινάει την ιεραρχία που θα τελειώσει με την ανθρωπότητα ή τον άνθρωπο.

Sloka (3) ΑΠΟ ΤΗ ΛΑΜΠΡΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΦΩΤΟΣ – ΤΗΝ ΑΚΤΙΝΑ ΤΟΥ ΠΑΝΤΟΤΙΝΟΥ ΣΚΟΤΑΔΙΟΥ – ΞΕΠΗΔΗΣΑΝ ΣΤΟ ΔΙΑΣΤΗΜΑ ΟΙ ΕΠΑΝΑΦΥΠΝΙΣΜΕΝΕΣ ΕΝΕΡΓΕΙΕΣ (Ντχιάνι-Τσόχαν): ΤΟ ΕΝΑ ΑΠΟ ΤΟ ΑΥΓΟ, ΤΟ ΕΞΙ ΚΑΙ ΤΟ ΠΕΝΤΕ. ΥΣΤΕΡΑ ΤΟ ΤΡΙΑ, ΤΟ ΕΝΑ, ΤΟ ΤΕΣΣΕΡΑ, ΤΟ ΕΝΑ, ΤΟ ΠΕΝΤΕ, ΤΟ ΔΥΟ ΦΟΡΕΣ ΕΠΤΑ, ΤΟ ΣΥΝΟΛΙΚΟ ΑΘΡΟΙΣΜΑ. ΚΑΙ ΑΥΤΑ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΟΥΣΙΕΣ, ΟΙ ΦΛΟΓΕΣ, ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ, ΟΙ ΔΟΜΗΤΕΣ, ΟΙ ΑΡΙΘΜΟΙ, ΟΙ ΑΡΟΥΠΙΑ, ΟΙ ΡΟΥΠΙΑ ΚΑΙ Η ΔΥΝΑΜΗ ΤΟΥ ΘΕΙΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ: ΤΟ ΣΥΝΟΛΙΚΟ ΑΘΡΟΙΣΜΑ. ΚΑΙ ΑΠΟ ΤΟ ΘΕΙΟ ΑΝΘΡΩΠΟ ΕΚΠΟΡΕΥΤΗΚΑΝ ΟΙ ΜΟΡΦΕΣ, ΟΙ ΣΠΙΝΘΗΡΕΣ, ΤΑ ΙΕΡΑ ΖΩΑ ΚΑΙ ΟΙ ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΙ ΤΩΝ ΙΕΡΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ (οι Πιτρί) ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΑΓΙΟ ΤΕΣΣΕΡΑ.

Ερ.: Μπορείς να μας εξηγήσεις αυτούς τους αριθμούς και να μας δώσεις την σημασία τους;

Απ.: Όπως ειπώθηκε στα Σχόλια, δεν μας αφορά προς το παρόν αυτή η διαδικασία, με άλλα λόγια, δεν μπορεί να δημοσιοποιηθεί προς το παρόν. Μπορούμε όμως να κάνουμε μερικούς υπαινιγμούς. Οι Ραβίνοι αποκαλούν τον Κύκλο (ή όπως μερικοί λένε, το πρώτο Σημείο μέσα σε αυτόν) Echod, το Ένα, ή Άιν-Σοφ. Πάνω σε ένα κατώτερο επίπεδο, το τέταρτο, γίνεται Αδάμ Κάδμον, το εκδηλωμένο επτά και το ανεκδήλωτο δέκα, ή το πλήρες Σεφίροθικό Δένδρο. Τα Σεφίροθ, είναι συνεπώς τα ίδια με τους Ελοχίμ. Τώρα το όνομα των τελευταίων γράφεται στα Εβραϊκά Alhim, συντίθεται από πέντε γράμματα, κι αυτά τα γράμματα στην λεξαριθμητική τους αξία, τοποθετούμενοι γύρω από έναν κύκλο μπορούν να μετασχηματιστούν κατά βούληση. Ο κύκλος είναι ατελείωτος, με άλλα λόγια, δεν έχει ούτε αρχή ούτε τέλος. Τώρα η αληθινή Καμπάλα διαιρείται σε τρεις μεθόδους, η τρίτη από τις οποίες αποκαλείται Τεμουρά η αντιμετάθεση. Σύμφωνα με καθορισμένους κανόνες ένα γράμμα ή αριθμός είναι υποκατάστατο για άλλο. Το Καμπαλιστικό αλφάβητο διαιρείται σε δύο ισοδύναμα μέρη, το καθένα γράμμα ή αριθμός του ενός μέρους αντιστοιχεί σε ένα παρόμοιο αριθμό ή γράμμα στο άλλο μέρος. Με την αλλαγή των γραμμάτων εναλλακτικά, παράγονται είκοσι δύο αντιμεταθέσεις ή συνδυασμοί, η οποία διαδικασία ονομάζεται Τζιρούφ. Η υποσημείωση στις σελίδες 90 και 91 (Κεφ. Ι, Μυστική Δοξασία), κάνει την εξήγησή μου εντελώς ξεκάθαρη.

Sloka (4) ΑΥΤΗ ΗΤΑΝ Η ΣΤΡΑΤΙΑ ΤΗΣ ΦΩΝΗΣ, Η ΘΕΙΑ ΜΗΤΕΡΑ ΤΩΝ ΕΠΤΑ. ΟΙ ΣΠΙΝΘΗΡΕΣ ΤΩΝ ΕΠΤΑ ΕΙΝΑΙ ΥΠΗΚΟΟΙ ΚΑΙ ΥΠΗΡΕΤΕΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ, ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ, ΤΟΥ ΤΡΙΤΟΥ, ΤΟΥ ΤΕΤΑΡΤΟΥ, ΤΟΥ ΠΕΜΠΤΟΥ, ΤΟΥ ΕΚΤΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΒΔΟΜΟΥ ΤΩΝ ΕΠΤΑ. ΑΥΤΟΙ ΟΙ «ΣΠΙΝΘΗΡΕΣ» ΟΝΟΜΑΖΟΝΤΑΙ ΣΦΑΙΡΕΣ, ΤΡΙΓΩΝΑ, ΚΥΒΟΙ, ΓΡΑΜΜΕΣ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΑΣΤΕΣ, ΓΙΑΤΙ ΕΤΣΙ ΔΙΑΡΚΕΙ ΤΟ ΑΙΩΝΙΟ ΝΙΝΤΑΝΑ: Ο ΟΕΑΟΧΟΟ.

Ερ.: Ποιοι είναι οι «Ζωτικοί Άνεμοι» στα σχόλια (σελίδα 96);

Απ.: Οι Ζωτικοί Άνεμοι είναι οι διάφοροι ρυθμοί της εκπνοής και της εισπνοής, αλλάζοντας με αυτόν τον τρόπο την πολικότητα του σώματος και τις καταστάσεις της συνείδησης. Είναι μία πρακτική της Γιόγκα, αλλά προσέξτε να μην πάρετε τα εξωτερικά έργα της Γιόγκα κυριολεκτικά. Όλα απαιτούν ένα κλειδί.

Ερ.: Ποιο είναι το νόημα της πρότασης που αρχίζει με «Οι Σπινθήρες, κ.α.» (βλέπε άνω);

Απ.: Οι σπινθήρες σημαίνουν τις Ακτίνες ως επίσης και τις κατώτερες διάνοιες, τους ανθρώπινους σπινθήρες ή τις Μονάδες. Αυτό αναφέρεται στον κύκλο και τους αριθμούς, και είναι ισοδύναμο με το να πούμε ότι οι συμβολικοί αριθμοί 31415 όπως δίνονται στις σελίδες 90,91, είναι όλα υπόθεση της περιφέρειας και της διαμέτρου του κύκλου.

Ερ.: Γιατί η Σαρασβάτι (η θεά του λόγου) επίσης αποκαλείται η θεά της εσωτερικής σοφίας; Αν η εξήγηση βρίσκεται στο νόημα της λέξης Λόγος, γιατί υπάρχει διάκριση μεταξύ του ακίνητου νου και του κινούμενου λόγου; Είναι ο Νους ισοδύναμος με το Μαχάτ, ή με το Ανώτερο και το Κατώτερο Μάνας;

Απ.: Η ερώτηση είναι μάλλον περίπλοκη. Η Σαρασβάτι, η Ινδή θεά, είναι η ίδια όπως η Βατς, της οποίας το όνομα σημαίνει Λόγος (Speech) και η οποία είναι ο θηλυκός λόγος εσωτερικά. Η δεύτερη ερώτηση φαίνεται μάλλον σύνθετη. Πιστεύω ότι αυτό γίνεται εξαιτίας του ότι ο Λόγος ή η Λέξη αποκαλείται η ενσάρκωμένη σοφία, «Φως που λάμπει στο σκοτάδι». Η διαφορά βρίσκεται ανάμεσα στο ακίνητο και αιώνιο ΟΛΟ, και τον κινούμενο Λόγο, τον περιοδικό και εκδηλωμένο. Αυτός μπορεί να συσχετιστεί με τον Παγκόσμιο και τον ατομικό νου, με το Μαχάτ, ή με το Ανώτερο Μάνας, ή ακόμη και με το κατώτερο, το Κάμα Μάνας ή τον εγκεφαλικό νου. Διότι αυτό το οποίο είναι επιθυμία, ενστικτώδης εντύπωση στο κατώτερο, γίνεται σκέψη στο Ανώτερο. Το προηγούμενο βρίσκει έκφραση στις πράξεις, το τελευταίο στις λέξεις. Εσωτερικά, η σκέψη είναι πιο υπεύθυνη κι αξιόποινη από ότι η πράξη. Αλλά εξωτερικά είναι το αντίθετο. Συνεπώς, στον κοινό ανθρώπινο νόμο, μία επίθεση τιμωρείται περισσότερο αυστηρά από ότι η σκέψη ή η πρόθεση, για παράδειγμα η απειλή, ενώ Καρμικά ισχύει το αντίθετο.

Ερ.: «Ο Θεός γεωμετρεί» λέει ο Πλάτωνας, αλλά βλέποντας ότι δεν υπάρχει προσωπικός Θεός, πώς γίνεται αυτή διαδικασία της μορφοποίησης με τα Σημεία, τις Γραμμές, τα Τρίγωνα, τους Κύβοι, τους Κύκλοι, και τελικά τις Σφαίρες; Και πώς, όταν η σφαίρα αφήνει την στατική κατάσταση, η έμφυτη δύναμη της Πνοής, την θέτει σε περιστροφή;

Απ.: Ο όρος «Θεός» – εκτός κι αν αναφέρεται στην Άγνωστη Θεότητα ή το Απόλυτο, το οποίο δύσκολα μπορεί να υποτεθεί ότι δρα με οποιοδήποτε τρόπο – έχει και το νόημα στις αρχαίες φιλοσοφίες των συλλογικών εργαζομένων και νοημόνων Δυνάμεων στην φύση. Η λέξη «Δάσος» είναι απλή, αλλά εν τούτοις είναι ο όρος που εκφράζει την ιδέα χιλιάδων ή ακόμα κι εκατομμυρίων δένδρων διαφόρων ειδών. Οι Υλιστές έχουν το δικαίωμα του να λένε «Φύση», ή ακόμη καλύτερα – «Ο Νόμος γεωμετρεί» αν έτσι το προτιμούν. Αλλά στις μέρες του Πλάτωνα, ο μέσος αναγνώστης δύσκολα θα είχε

κατανοήσει την μεταφυσική διάκριση και το πραγματικό νόημα. Η αλήθεια, όμως, για την Φύση που πάντοτε «γεωμετρει» εύκολα μπορεί να εξακριβωθεί. Να ένα παράδειγμα: Η θερμότητα είναι η τροποποίηση των κινήσεων ή των σωματιδίων της ύλης. Τώρα, είναι ένας φυσικός και μηχανικός νόμος ότι τα σωματίδια ή τα σώματα στην κίνησή τους, προσλαμβάνουν μία σφαιρική μορφή – αυτό, από ένα σφαιρικό πλανήτη έως κάτω στην σταγόνα της βροχής. Παρατηρήστε τις νιφάδες του χιονιού, οι οποίες μαζί με τους κρυστάλλους, σας παρουσιάζουν όλες τις γεωμετρικές μορφές που υπάρχουν στην φύση. Αμέσως μόλις παύει κίνηση, η σφαιροειδής μορφή μεταβάλλεται, ή όπως ο Tyndall μας λέει, γίνεται μία επίπεδη σταγόνα, τότε η σταγόνα σχηματίζει ένα ισόπλευρο τρίγωνο, ένα εξάγωνο κ.ο.κ. Στην παρατήρηση της θραύσης των κομματιών πάγου με μία μεγάλη μάζα, διαμέσου των οποίων, αυτός πέρασε θερμικές ακτίνες, παρατήρησε ότι η πρώτη μορφή που προσλαμβάνουν τα κομμάτια, ήταν τριγωνικά ή πυραμιδικά, μετά κυβικά και τελικά εξαγωνικά κ.α.. Έτσι, ακόμη και η σύγχρονη φυσική επιστήμη, επιβεβαιώνει τον Πλάτωνα και δικαιώνει την θέση του.

Ερ.: Όταν ο Tyndall πήρε ένα μεγάλο κομμάτι πάγου και έριξε ισχυρές ακτίνες πάνω του, φαινόταν πάνω στην οθόνη μορφές από φτέρες και φυτά. Ποιος είναι ο λόγος γι' αυτό;

Απ.: Η ερώτηση θα έπρεπε να γίνει στον Καθηγητή Tyndall πρώτα, ο οποίος θα έδινε μία επιστημονική εξήγηση γι' αυτό – και ίσως το έχει ήδη κάνει. Αλλά ο Αποκρυφισμός θα το εξηγούσε λέγοντας ότι, είτε η ακτίνα βοήθησε να φανούν οι αστρικές μορφές οι οποίες ήταν προετοιμασμένες να σχηματίσουν μελλοντικές φτέρες και φυτά, ή ότι ο πάγος είχε διατηρήσει την αντανάκλαση των πραγματικών φτερών και φυτών τα οποία είχαν καθρεπτιστεί σε αυτόν. Ο πάγος είναι ένας μεγάλος μάγος, του οποίου οι απόκρυφες ιδιότητες είναι τόσο λίγο γνωστές όσο και του Αιθέρα. Είναι απόκρυφα συνδεδεμένος με το αστρικό φως και, ίσως υπό κάποιες συνθήκες, αντανακλά κάποιες εικόνες από την αόρατη αστρική περιοχή, ακριβώς όπως το φως και η ευαίσθητη πλάκα μπορεί να κάνει να αντανακλώνται αστέρια που δεν μπορούν να γίνουν αντιληπτά ακόμη και με το τηλεσκόπιο. Αυτό είναι καλά γνωστό στους μορφωμένους Γιόγκι που διαμένουν στον αιώνιο πάγο των Μποντρινάθ και των Ιμαλαίων. Πάντως, ο πάγος έχει φυσικά την ιδιότητα της διατήρησης εικόνων από πράγματα που αντανακλώνται πάνω στην επιφάνειά του υπό ορισμένες συνθήκες φωτός, εικόνες που αυτός τις διατηρεί αόρατες έως ότου λιώσει. Το επεξεργασμένο ατσάλι έχει την ίδια ιδιότητα, αν και είναι μίας κατώτερης απόκρυφης φύσης. Παρατηρήστε τον πάγο πάνω στην επιφάνειά του, αυτές οι μορφές δεν θα εμφανιστούν. Αλλά άπαξ και διαλυθεί ο πάγος με θερμότητα, εσείς θα έχετε να κάνετε με τις δυνάμεις και τα πράγματα που εντυπώθηκαν πάνω του, τότε βρίσκετε ότι αυτός απελευθερώνει αυτές τις εικόνες και οι μορφές εμφανίζονται. Δεν είναι παρά ένας κρίκος που οδηγεί σε έναν άλλο. Όλα αυτά δεν είναι, φυσικά, σύγχρονη επιστήμη, αλλά είναι πραγματικά και αληθινά.

Ερ.: Αναπαριστούν, στην ανθρώπινη συνείδηση, οι αριθμοί και τα γεωμετρικά σχήματα, τους νόμους της δράσης στον Θείο Νου;

Απ.: Αυτό το κάνουν, περισσότερο από σίγουρα. Δεν υπάρχει καμία τυχαία εξέλιξη ή μορφοποίηση, ούτε οποιαδήποτε ανώμαλη εμφάνιση ή κοσμικό φαινόμενο λόγω τυχαίων περιστάσεων.

Sloka (5) «ΣΚΟΤΑΔΙ», ΤΟ ΑΠΕΡΙΟΡΙΣΤΟ, Ή Ο ΜΗ-ΑΡΙΘΜΟΣ, ΑΝΤΙ-NINTANA ΣΒΑΜΠΧΑΒΑΤ.

I. Ο ΑΝΤΙ-ΣΑΝΑΤ, Ο ΑΡΙΘΜΟΣ, ΓΙΑΤΙ ΑΥΤΟΣ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑ.

II. Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΣΒΑΜΠΧΑΒΑΤ, ΟΙ ΑΡΙΘΜΟΙ, ΓΙΑΤΙ ΑΥΤΟΣ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑ ΚΑΙ ΕΝΝΙΑ.

III. ΤΟ «ΑΜΟΡΦΟ ΤΕΤΡΑΓΩΝΟ».

ΚΑΙ ΑΥΤΑ ΤΑ ΤΡΙΑ , ΚΛΕΙΣΜΕΝΑ ΜΕΣΑ ΣΤΟΝ ΚΥΚΛΟ, ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΙΕΡΟ ΤΕΣΣΕΡΑ ΚΑΙ ΤΟ ΔΕΚΑ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΑΡΟΥΠΙΑ ΣΥΜΠΛΑΝ. ΥΣΤΕΡΑ ΕΡΧΟΝΤΑΙ ΟΙ «ΓΙΟΙ», ΟΙ ΕΠΤΑ ΜΑΧΗΤΕΣ, Ο ΕΝΑΣ, Ο ΟΓΔΟΟΣ ΕΓΚΑΤΑΛΕΙΦΘΗΚΕ ΚΑΙ Η ΠΙΝΟΗ ΤΟΥ ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ Ο ΦΩΤΟΔΟΤΗΣ.

Ερ.: Ο «Ένας Απορριφθείς» είναι ο ήλιος του συστήματός μας, Αστρονομικά υπάρχει οποιαδήποτε εξήγηση για την απόρριψη του Μαρταντά;

Απ.: Ο ήλιος είναι ο αρχαιότερος από οποιονδήποτε από τους πλανήτες του – αν και νεώτερος από την σελήνη. Η «απόρριψη» σημαίνει ότι όταν τα σώματα ή πλανήτες ξεκίνησαν να σχηματίζονται, βοηθούμενοι από τις ακτίνες του, με την μαγνητική ακτινοβολία ή θερμότητα, και ειδικά με την μαγνητική του έλξη, έπρεπε να σταματήσει, ειδάλλως θα τους καταβρόχθιζε όπως ο Κρόνος, στη μυθολογία, έχει καταβροχθίσει τους απογόνους του. Αυτό δεν σημαίνει ότι όλοι οι πλανήτες εκπέμφθηκαν από τον ήλιο, όπως η σύγχρονη επιστήμη μας λέει, αλλά απλώς ότι κάτω από τις Ακτίνες του ηλίου αυτοί αναπτύχθηκαν. Η Άντιτι είναι η πάντοτε εξισορροπούσα μητέρα-φύση πάνω στο καθαρά πνευματικό και υποκειμενικό πεδίο. Αυτή είναι η Σάκτι, η θηλυκή δύναμη ή η ισχύς του γόνιμου πνεύματος, και είναι δικό της έργο να ρυθμίζει την συμπεριφορά των γιων γεννημένων στο στήθος της. Η Βεντική αλληγορία είναι πολύ ενδεικτική.

Ερ.: Ήταν όλοι οι πλανήτες του ηλιακού μας συστήματος πρώτα κομήτες και μετά ήλιοι;

Απ.: Δεν ήταν ήλιοι στο δικό μας , ή στα παρόντα τους ηλιακά συστήματα, αλλά κομήτες στο διάστημα. Όλοι ξεκίνησαν την ζωή τους περιπλανώμενοι πάνω στην επιφάνεια του άπειρου Κόσμου. Αυτοί ξεχώρισαν τους εαυτούς τους από την κοινή αποθήκη της ήδη έτοιμης ύλης, το Γαλαξία (ο οποίος δεν είναι τίποτε περισσότερο ή λιγότερο από το τελείως ανεπτυγμένο παγκόσμιο υλικό, όλα τα υπόλοιπα στο διάστημα όντας η ακατέργαστη ύλη, μέχρι τώρα αόρατη σε εμάς), τότε, ξεκινώντας στο μακρύ τους ταξίδι πρώτα σταθεροποιούνταν στην ζωή όπου οι συνθήκες είχαν προετοιμαστεί για αυτούς από τον Φοχάτ, και βαθμιαία έγιναν ήλιοι. Τότε, κάθε ήλιος, όταν έφτασε η Πραλάγια, ήταν διαλυμένος σε εκατομμύρια, εκατομμυρίων κομμάτια. Κάθε τέτοιο κομμάτι μετακινήθηκε μέσα στο διάστημα συλλέγοντας νέα υλικά, καθώς κατρακυλούσε σαν μία χιονοστιβάδα, μέχρις ότου σταμάτησε, λόγω των νόμων της έλξης και της απόθησης, κι έγινε ένας πλανήτης από τους δικούς μας, όπως και σε άλλα συστήματα, πέρα από τα τηλεσκοπία μας. Τα κομμάτια του ήλιου θα γίνουν ακριβώς τέτοιοι πλανήτες μετά την Ηλιακή Πραλάγια. Ο ήλιος μας ήταν κομήτης κάποτε, στο ξεκίνημα της Ζωής του

Μπράχμα. Τότε ήρθε στην παρούσα θέση του, από όπου θα εκραγεί σε κομμάτια, και τα άτομά του θα στροβιλίζονται στο διάστημα για αιώνες κι αιώνες σαν όλους τους άλλους κομήτες και τους μετεωρίτες, έως ότου καθένας, οδηγούμενος από το Κάρμα, πιάνεται στον στρόβιλο των δύο δυνάμεων, και σταθεροποιείται σε κάποιο ανώτερο και καλύτερο σύστημα.

Έτσι ο Ήλιος θα ζήσει μέσα στα παιδιά του όπως ένα τμήμα των γονέων ζει στους απογόνους τους. Όταν έρθει αυτή η ημέρα, η όψη ή η εικόνα του Ηλίου η οποία βλέπουμε, πρώτη θα πέσει σαν πέπλο από την επιφάνεια του αληθινού Ήλιου. Κανένας θνητός δεν θα το δει διότι κανέναν θνητό μάτι δεν θα μπορούσε να δεχτεί την ακτινοβολία του. Άραξ και αφαιρεθεί αυτό το πέπλο ακόμη και για ένα δευτερόλεπτο, όλοι οι πλανήτες του συστήματός του θα γινόταν, αστραπιαία, στάχτες, όπως οι εξήντα χιλιάδες Γιοι του Βασιλιά Σαγκάρα καταστράφηκαν από ένα βλέμμα του Καπίλα.

Sloka (6) ΕΠΕΙΤΑ ΟΙ ΔΕΥΤΕΡΟΙ ΕΠΤΑ, ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΛΙΠΙΚΑ, ΠΑΡΑΧΘΗΚΑΝ ΑΠΟ ΤΑ ΤΡΙΑ. Ο ΑΠΟΡΡΙΦΘΕΙΣ ΓΙΟΣ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑΣ. ΟΙ «ΓΙΟΙ-ΗΛΙΟΙ» ΕΙΝΑΙ ΑΝΑΡΙΘΜΗΤΟΙ.

Ερ.: Ποια είναι η σχέση των Λίπικα, «οι Δεύτεροι Επτά» με τους «Πρωταρχικούς Επτά» και με το πρώτο «Άγιο Τέσσερα»;

Απ.: Αν πιστεύετε ότι οποιοσδήποτε, εξαιρώντας τους ανώτατους Μυημένους, μπορεί να σας το εξηγήσει αυτό ικανοποιητικά κάνετε μεγάλο λάθος. Η σχέση μπορεί καλύτερα να κατανοηθεί, ή μάλλον, να γίνουν όλα τα πιο πάνω κατανοητά, πρώτα μελετώντας τα Γνωστικά συστήματα των πρώτων χρόνων του Χριστιανισμού, από εκείνο του Σίμωνα του Μάγου μέχρι το ανώτερο και το ευγενέστερο από αυτά, το αποκαλούμενο ΠΙΣΤΗ-ΣΟΦΙΑ. Όλα αυτά τα συστήματα προήλθαν από την Ανατολή. Εκείνα που αποκαλούμε «οι Πρωταρχικοί Επτά» και «οι Δεύτεροι Επτά» αποκαλούνται από τον Σίμωνα τον Μάγο, Αιώνες, η πρωταρχική, η δεύτερη και η τρίτη σειρά των Συζυγιών. Αυτές είναι οι βαθμιαίες εκπορεύσεις, πάντοτε κατερχόμενες όλο και χαμηλότερα μέσα στην ύλη, από αυτήν την πρώτη αρχή που αυτός ονομάζει Πυρ, κι εμείς Σβαμπχάβατ. Πίσω από αυτό το Πυρ, η εκδηλωμένη αλλά σιωπηλή Θεότητα, συντάσσεται, σύμφωνα με αυτόν όπως και σύμφωνα με εμάς, εκείνο «το οποίο είναι, ήταν και θα είναι». Ας συγκρίνουμε το σύστημά του με το δικό μας.

Σε ένα εδάφιο από τις εργασίες του που παρατίθεται από τον συγγραφέα του «Φιλοσοφούμενα» διαβάζουμε: «Από αυτήν την μόνιμη Σταθερότητα και Αθανασία αυτού του πρωταρχικού στοιχείου, του «Πυρός» (ο τρίτος Λόγος) η οποία αθανασία δεν αποκλείει την δραστηριότητα, καθώς το δεύτερο είναι προικισμένο, από αυτό το στοιχείο, με νοημοσύνη και κρίση (Μαχάτ), αυτό (το Πυρ) πέρασε από την δυνατότητα της δράσης στην ίδια την δράση καθεαυτή. Από αυτές τις σειρές των εξελίξεων σχηματίστηκαν έξι όντα, ή η εκπόρευση από την άπειρη δυναμικότητα, αυτά πήραν μορφή σε Συζυγίες, δηλαδή ακτινοβολήθηκαν έξω από την φλόγα δύο, δύο, το ένα όντας δραστήριο και το άλλο όντας η παθητική αρχή.» Αυτά τα ονομάζει ο Σίμωνας ο Μάγος, «Νους και Επίνοια» δηλαδή Πνεύμα και Σκέψη, Φωνή και Όνομα, «Λογισμός και Ενθύμηση» δηλαδή Συλλογισμός και Εικόνα.

Και ξανά: «Σε κάθε ένα από αυτά τα πρωταρχικά Όντα, η Άπειρη Δυναμικότητα υπήρχε σε όλο της το σύνολο, αλλά υπήρχε εκεί εν δυνάμει και όχι εν δράσει. Έπρεπε να εγκατασταθεί σε εκείνο το σημείο μέσω μιας εικόνας (εκείνη του παραδείγματος), έτσι ώστε να εμφανιζόταν σε όλη της την ουσία, αρετή, μεγαλείο και αποτελέσματα, διότι μόνο τότε θα μπορούσε να γίνει όμοια ως προς την Πατρική Δυναμικότητα, άπειρη και αιώνια. Αν, αντιθέτως, δεν συμμορφωνόταν με την, ή διαμέσου της, Εικόνας, εκείνη η Δυνατότητα δεν θα μπορούσε να γίνει ποτέ Δυναμικότητα ή να περάσει σε δράση, αλλά θα ήταν άχρηστη για εμάς, όπως συμβαίνει σε έναν άνθρωπο ο οποίος, έχοντας ένα χάρισμα για την γραμματική ή την γεωμετρία, δεν το εξασκεί, θα είναι χαμένο για αυτόν σαν να μην το είχε ποτέ» (Φιλοσοφούμενα, σελ. 250).

Αυτός δείχνει ότι είτε αυτοί οι Αιώνες ανήκουν στον ανώτερο, ή στον μέσο είτε στον κατώτερο κόσμο, είναι όλοι ένα, εκτός στην υλική πυκνότητα, η οποία καθορίζει τις εξωτερικές τους εκδηλώσεις και τα αποτελέσματα που παράγονται, όχι την πραγματική τους ουσία η οποία είναι μία, ή τις αμοιβαίες τους σχέσεις οι οποίες, όπως υποστηρίζει, έχουν εγκαθιδρυθεί από την αιωνιότητα με αμετάβλητους νόμους.

Τώρα οι πρώτοι, οι δεύτεροι, οι τρίτοι ή πρωταρχικοί επτά ή οι Λίπικα, είναι όλοι ένα. Όταν αυτοί εκπορεύονται από ένα πεδίο στο άλλο είναι μία επανάληψη του «όπως επάνω έτσι και κάτω». Είναι όλοι διαφοροποιημένοι στην υλική πυκνότητα, όχι στις ποιότητες, οι ίδιες ποιότητες κατέρχονται πάνω στο τελευταίο πεδίο, το δικό μας, όπου ο άνθρωπος είναι προικισμένος με την ίδια δυναμικότητα, εάν και δεν ξέρει πως να την αναπτύξει, όπως το κάνουν οι ανώτατοι Ντχιάνι-Τσόχαν.

Στις ιεραρχίες των Αιώνων, ο Σίμωνας δίνει τρία ζευγάρια αιώνων, ο έβδομος όντας ο τέταρτος ο οποίος κατέρχεται από το ένα πεδίο στο άλλο.

Οι Λίπικα παράγονται από το Μαχάτ και αποκαλούνται στην Καμπάλα οι τέσσερις Καταγραφείς Άγγελοι, στην Ινδία οι τέσσερις Μαχαράτζα, αυτοί που καταγράφουν κάθε σκέψη και πράξη. Αυτοί αποκαλούνται από τον Άγιο Ιωάννη, στην Αποκάλυψη, το Βιβλίο της Ζωής. Είναι άμεσα συνδεδεμένοι με το Κάρμα και με ό,τι οι Χριστιανοί καλούν Ημέρα της Κρίσης, που στην Ανατολή αποκαλείται η Ημέρα μετά την Μαχα-Μανβαντάρα, ή η «Ημέρα Έσο Μεθ' ημών». Τότε κάθε τι γίνεται ένα, όλες οι ατομικότητες συγχωνευμένες σε μία, αλλά εν τούτοις γνωρίζοντας τον εαυτό τους, μία μυστήρια διδασκαλία, πράγματι. Αλλά τότε, εκείνο το οποίο για εμάς είναι μη-συνείδηση ή το ασυνείδητο, θα είναι τότε απόλυτη συνειδητότητα.

Ερ.: Ποια σχέση έχουν οι Λίπικα με το Μαχάτ;

Αλ.: Αυτοί είναι μία υποδιαίρεση, τέσσερις αποσπώμενοι από μία από τις Επταδικότητες η οποία εκπορεύεται από το Μαχάτ. Το Μαχάτ αντιστοιχεί με το Πυρ του Σίμωνα του Μάγου, η μυστική και εκδηλωμένη Θεία Ιδεοπλασία, κατασκευασμένο να παρατηρεί τον εαυτό του σε αυτό το αντικειμενικό Σύμπαν μέσω των νοημόνων μορφών που βλέπουμε γύρω μας, σε αυτό που ονομάζεται δημιουργία. Όπως όλες οι άλλες εκπορεύσεις, αυτοί είναι «Τροχοί μέσα σε Τροχούς». Οι Λίπικα είναι πάνω στο πεδίο που αντιστοιχεί στο ανώτατο πεδίο της αλυσίδας μας των «Μπαλονιών».

Ερ.: Ποια είναι η διαφορά μεταξύ του Πνεύματος, της Φωνής και της Λέξης;

Απ.: Η ίδια όπως μεταξύ του Άτμα, του Μπούνχτι και του Μάνας, κατά μία έννοια. Το Πνεύμα εκπορεύεται από το άγνωστο Σκοτάδι, το μυστήριο μέσα στο οποίο κανένας μας δεν μπορεί να διεισδύσει. Εκείνο το Πνεύμα – ονομάστε το, το «Πνεύμα του Θεού» ή η Πρωταρχική Υπόσταση – αντανακλά το εαυτό του στα Ύδατα του Διαστήματος – ή την ακόμη αδιαφοροποίητη ύλη του μελλοντικού Σύμπαντος – και παράγει έτσι το πρώτο σκίρτημα της διαφοροποίησης στην ομοιογένεια ή πρωταρχική ύλη. Αυτό είναι η Φωνή, πρωτοπόρος της «Λέξης» ή η πρώτη εκδήλωση, και από αυτήν την Φωνή εκπορεύεται η Λέξη ή Λόγος, σα να λέμε, η ορισμένη και αντικειμενική έκφραση από αυτό το οποίο παρέμενε μέχρι τώρα στα βάθη της Κρυμμένης Σκέψης. Εκείνο το οποίο αντανακλά τον εαυτό του στο Διάστημα είναι ο Τρίτος Λόγος. Μπορούμε να εκφράσουμε αυτήν την Τριαδικότητα επίσης με τους όρους Χρώμα, Ήχος, και Αριθμοί.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΓΙΑ ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ

[Το παρακάτω είναι η Περίληψη από τις διδασκαλίες κατά την διάρκεια διαφόρων συναντήσεων οι οποίες προηγήθηκαν από τα Πρακτικά σύσκεψης της «Στοάς Μπλαβάτσκι της Θεοσοφικής Εταιρίας», όταν οι εξηγήσεις των stanzas από την «Μυστική Δοξασία» ενσωματώνονταν σε μια μεθοδική σειρά από οδηγίες].

Ερ.: Ποιες είναι οι «αρχές» οι οποίες είναι ενεργές κατά την διάρκεια των ονείρων;

Απ.: Οι «αρχές» που ενεργούν κατά την διάρκεια των συνηθισμένων ονείρων – τα οποία οφείλουν να διακριθούν από τα πραγματικά όνειρα, και ονομάζονται επιπόλαια οράματα – είναι το Κάμα, η έδρα του προσωπικού Εγώ και της επιθυμίας αφυπνισμένης σε μια χαοτική δραστηριότητα από τις ληθαργικές αναμνήσεις του κατώτερου Μάνας.

Ερ.: Τί είναι το «κατώτερο Μάνας»;

Απ.: Αυτό συνήθως αποκαλείται η ζωική ψυχή (το Νεφές των Εβραίων Καμπαλιστών). Είναι η ακτίνα η οποία εκπορεύεται από το ανώτερο Μάνας ή το μόνιμο Εγώ, και είναι αυτή η «αρχή» η οποία μορφοποιεί τον ανθρώπινο νου – και στα ζώα, το ένστικτο, γιατί τα ζώα επίσης ονειρεύονται. Η λέξη ονειρεύομαι σημαίνει πραγματικά «να μισοκοιμάμαι» – αυτή η λειτουργία ονομάζεται στα Ρώσικα «dreamatj»). Η συνδυασμένη δράση του Κάμα και της «ζωικής ψυχής», όμως, είναι καθαρά μηχανική. Είναι το ένστικτο, όχι η αιτία και ο λόγος, που είναι δραστήριο σε αυτά. Κατά τον ύπνο του σώματος, αυτά δέχονται και στέλνουν έξω μηχανικά ηλεκτρικά σοκ προς, και από, τα διάφορα κέντρα του νευρικού συστήματος. Ο εγκέφαλος δύσκολα επηρεάζεται από αυτά, και η μνήμη τα αποθηκεύει, φυσικά, χωρίς τάξη και ακολουθία. Στην αφύπνιση, αυτές οι εντυπώσεις εξαφανίζονται βαθμιαία, όπως κάνει κάθε προσωρινή σκιά που δεν έχει καμία βασική ή ουσιώδη πραγματικότητα που να την υποστηρίζει. Η ισχυρή

ικανότητα συγκράτησης του εγκεφάλου, όμως, μπορεί να εγκαταστήσει και να διατηρήσει αυτές, μόνο αν έχουν εντυπωθεί αρκετά ισχυρά. Αλλά, γενικά, η μνήμη μας εγκαθιστά μόνο τις φευγαλέες και διεστραμμένες εντυπώσεις τις οποίες έχει ο εγκέφαλος την στιγμή της αφύπνισης. Αυτή η «όψη» των ονείρων όμως, έχει επαρκώς σχολιαστεί και περιγραφεί αρκετά σωστά στις σύγχρονες φυσιολογικές και βιολογικές εργασίες, καθώς τέτοια ανθρώπινα όνειρα δεν διαφέρουν και πολύ από των ζώων. Αυτό που είναι εντελώς «άγνωστη έδαφος» για την Επιστήμη είναι τα πραγματικά όνειρα και οι εμπειρίες του ανωτέρου ΕΓΩ, τα οποία επίσης αποκαλούνται όνειρα, αλλά οφείλουμε να μην τα ονομάζουμε έτσι, ή αλλιώς ο όρος πρέπει να αλλάξει για τα άλλα όνειρα.

Ερ.: Πώς διαφέρουν αυτά;

Απ.: Η φύση και οι λειτουργίες των πραγματικών ονείρων δεν μπορούν να κατανοηθούν, αν δεν παραδεχτούμε την ύπαρξη ενός αθάνατου Εγώ σε έναν θνητό άνθρωπο, ανεξάρτητο από το φυσικό σώμα, διότι το ζήτημα γίνεται αρκετά ακατανόητο εάν δεν πιστεύουμε – το οποίο είναι γεγονός – ότι κατά την διάρκεια του ύπνου εκεί παραμένει μόνο μία ζωντανή μορφή πηλού, της οποίας οι δυνάμεις της ανεξάρτητης σκέψης είναι πλήρως παράλυτες.

Αλλά εάν παραδεχτούμε την ύπαρξη ενός ανωτέρου και μονίμου Εγώ σε εμάς – το οποίο Εγώ δεν πρέπει να συγχέεται με αυτό που αποκαλούμε ο «Ανώτερος Εαυτός», εμείς μπορούμε να αντιληφθούμε ότι αυτά που συχνά αναγνωρίζουμε ως όνειρα, αποδεκτά γενικά ως άσκοπες φαντασιώσεις, είναι, στ' αλήθεια, διάσπαρτες, σκόρπιες σελίδες προερχόμενες από την ζωή και τις εμπειρίες του εσωτερικού ανθρώπου, και η θολή ανάμνηση η οποία στην στιγμή της αφύπνισης διαστρέφεται περισσότερο ή λιγότερο από την φυσική μας μνήμη. Η δεύτερη συλλαμβάνει μηχανικά λίγες εντυπώσεις των σκέψεων, επιβεβαιωμένα γεγονότα, και πράξεις εκτελεσμένες από τον εσωτερικό άνθρωπο κατά την διάρκεια των ωρών της πλήρους ελευθερίας. Γιατί το Εγώ μας, ζει την δική του ξεχωριστή ζωή μέσα σε αυτή την φυλακή πηλού κάθε φορά που ελευθερώνεται από τα δεσμά της ύλης. Αυτό το Εγώ είναι αυτός ο ηθοποιός, ο πραγματικός άνθρωπος, ο αληθινός ανθρώπινος εαυτός. Αλλά ο φυσικός άνθρωπος δεν μπορεί να αισθανθεί ή να είναι συνειδητός κατά την διάρκεια των ονείρων, γιατί η προσωπικότητα, ο εξωτερικός άνθρωπος με τον εγκέφαλό του και τον μηχανισμό σκέψης του, παραλύουν, περισσότερο ή λιγότερο, τελείως.

Εμείς θα μπορούσαμε να συγκρίνουμε καλά το πραγματικό Εγώ με έναν φυλακισμένο, και την φυσική προσωπικότητα με τον δεσμοφύλακα του. Αν ο δεσμοφύλακας πέσει για ύπνο, ο φυλακισμένος δραπετεύει, ή, τουλάχιστον περνάει έξω από τους τοίχους της φυλακής του. Ο δεσμοφύλακας είναι μισοκοιμισμένος, και κοιτάζει γερμένος όλη την ώρα έξω από το παράθυρο, διαμέσου του οποίου μπορεί να συλλάβει μόνο περιστασιακές βιαστικές ματιές του φυλακισμένου του, σαν ένα είδος σκιάς κινούμενη μπροστά του. Αλλά τί μπορεί αυτός να αντιληφθεί, και τί μπορεί να γνωρίζει για τις πραγματικές δράσεις, και ειδικά τις σκέψεις, από αυτήν την επίβλεψη;

Ερ.: Δεν μπορούν οι σκέψεις από τον έναν να εντυπωθούν πάνω στον άλλον;

Απ.: Όχι κατά την διάρκεια του ύπνου, σε καμιά περίπτωση, γιατί το πραγματικό Εγώ δεν σκέφτεται όπως η μεταβατική και προσωρινή προσωπικότητα. Στην διάρκεια των ωρών της αφύπνισης, οι σκέψεις και η Φωνή του Ανωτέρου Εγώ φτάνουν ή δεν φτάνουν στον δεσμοφύλακά του – τον φυσικό άνθρωπο, γιατί είναι η Φωνή της Συνείδησής του, αλλά κατά τον ύπνο του, αυτή είναι, απόλυτα, η «Φωνή στην έρημο». Στις σκέψεις του πραγματικού ανθρώπου, ή της αθάνατης «Ατομικότητας», οι εικόνες και τα θεάματα του Παρελθόντος και του Μέλλοντος είναι όπως το Παρόν, ούτε, οι σκέψεις του, είναι όπως οι δικές μας, υποκειμενικές εικόνες στο μυαλό μας, αλλά ζωντανές δράσεις και πράξεις, παρούσες πραγματικότητες. Αυτές είναι πραγματικότητες, ακόμη και όπως ήταν όταν η ομιλία, εκφρασμένη σε ήχους, δεν υπήρχε, όταν οι σκέψεις ήταν αντικείμενα, και οι άνθρωποι δεν χρειαζόταν να εκφραστούν με ομιλίες. Γιατί αυτοί αμέσως αντιλαμβάνονταν τους εαυτούς τους σε δράση με την δύναμη της Κριγιάσάκτι, αυτή την μυστήρια δύναμη η οποία μεταμορφώνει αμέσως ιδέες σε ορατές μορφές, και υπήρχαν ως αντικειμενικές στον «άνθρωπο» της πρώιμης τρίτης Φυλής όπως είναι τα αντικείμενα της όρασης τώρα για εμάς.

Ερ.: Πώς, τότε η εσωτερική Φιλοσοφία εξηγεί την μεταβίβαση, ακόμη και ελαχίστων τμημάτων, αυτών των σκέψεων του Εγώ στην φυσική μας μνήμη, η οποία μερικές φορές τα συγκρατεί;

Απ.: Όλες αυτές είναι αντανάκλασεις στον εγκέφαλο του κοιμούμενου, όπως οι εξωτερικές σκιές στους τοίχους ενός σπιτιού, τις οποίες αντιλαμβάνεται καθώς ξυπνά. Τότε ο άνθρωπος νομίζει ότι έχει ονειρευτεί όλα αυτά, κι αισθάνεται σαν να είχε ζήσει ανάμεσα σε κάτι, αν και στην πραγματικότητα είναι οι σκέψεις – δράσεις του πραγματικού Εγώ του οποίου αυτός έχει αμυδρά αντιληφθεί. Καθώς ξυπνάει τελείως, οι αναμνήσεις του γίνονται με κάθε λεπτό περισσότερο ακαθόριστες, και αναμιγνύονται με τις εικόνες οι οποίες προβάλλονται από τον φυσικό εγκέφαλο, υπό την δράση των ερεθισμάτων τα οποία προκάλεσαν την αφύπνιση. Αυτές οι αναμνήσεις με την δύναμη των συνειρμών, θέτουν σε κίνηση διάφορες ακολουθίες ιδεών.

Ερ.: Είναι δύσκολο να αντιληφθείς πώς το Εγώ μπορεί να ξαναβλέπει κατά την διάρκεια της νύχτας πράγματα τα οποία έχουν γίνει εδώ και καιρό. Δεν είναι δηλωμένο ότι τα όνειρα δεν είναι υποκειμενικά;

Απ.: Πώς μπορούν να είναι υποκειμενικά όταν αυτή η ίδια η ονειρική κατάσταση είναι για μας, και στο δικό μας πεδίο, σε κάθε περίπτωση, υποκειμενική; Για τον ονειρευτή (το Εγώ), στο δικό του πεδίο, τα πράγματα σε αυτό το πεδίο είναι αντικειμενικά γι' αυτόν, όπως οι δράσεις μας για εμάς.

Ερ.: Ποιες είναι οι αισθήσεις οι οποίες δρουν στα όνειρα;

Απ.: Οι αισθήσεις του κοιμούμενου δέχονται τυχαία σοκ, και αφυπνίζονται σε μηχανική δράση. Οτιδήποτε ακούει και βλέπει είναι, όπως έχει ειπωθεί, μία ακαθόριστη αντανάκλαση των σκέψεων του Εγώ. Το Εγώ είναι υψηλά πνευματικό, και είναι συνδεδεμένο πολύ στενά με τις ανώτερες αρχές, Μπούντχι και Άτμα. Αυτές οι υψηλές αρχές είναι εντελώς ανενεργές στο δικό μας πεδίο και, το ανώτερο Εγώ (Μάνας),

λιγότερο ή περισσότερο, κοιμάται κατά την διάρκεια της εγρήγορσης του φυσικού ανθρώπου. Αυτή είναι ειδικά η περίπτωση των ανθρώπων με πολύ υλιστικό νου. Τόσο αδρανείς είναι οι πνευματικές ικανότητες, διότι το Εγώ είναι τόσο περιορισμένο από την ύλη, όπου πολύ δύσκολα μπορεί να δώσει όλη του την προσοχή στις δράσεις του ανθρώπου. Ακόμη ο άνθρωπος θα δεσμευόταν με τις αμαρτίες για τις οποίες αυτό το Εγώ – όταν ξαναενωνόταν με το κατώτερο Μάνας – θα πρέπει να υποφέρει στο μέλλον, λόγω αυτής της συνένωσης. Είναι, όπως είπα, οι εντυπώσεις προβαλλόμενες στον φυσικό άνθρωπο, από αυτό το Εγώ, το οποίο αποτελεί ό,τι αποκαλούμε «συνείδηση». Και κατά αναλογία, όπως η Προσωπικότητα, η κατώτερη Ψυχή (ή Μάνας), ενοποιεί τον εαυτό της στην ανώτερη συνειδητότητά της, ή το Εγώ, κάνοντας την δράση του Εγώ, πάνω στην ζωή του θνητού ανθρώπου, να γίνει πιο αξιοπρόσεκτη.

Ερ.: Αυτό το Εγώ, τότε, είναι το «Ανώτερο Εγώ»;

Απ.: Ναι, είναι το ανώτερο Μάνας φωτισμένο από το Μπούντχι, η αρχή της αυτό-συνείδησης, το «Εγώ είμαι Εγώ», εν συντομία. Είναι η «Καράνα-Σαρίρα», ο αθάνατος άνθρωπος, ο οποίος περνάει από μία ενσάρκωση σε άλλη.

Ερ.: Είναι, για την αληθινή ονειρική κατάσταση, ο «καταγραφέας» ή η «πινακίδα της μνήμης», διαφορετικά ότι της εγρήγορσης;

Απ.: Αφού τα όνειρα είναι στην πραγματικότητα οι δράσεις του Εγώ, κατά την διάρκεια του φυσικού ύπνου, αυτά, φυσικά, είναι καταγεγραμμένα πάνω στο δικό τους πεδίο και παράγουν τα κατάλληλα αποτελέσματα πάνω σε αυτό. Αλλά πρέπει να θυμόμαστε πάντα ότι τα όνειρα, γενικά, κι όπως τα ξέρουμε, είναι απλά οι συγκεχυμένες αναμνήσεις από την κατάσταση της εγρήγορσης.

Συμβαίνει, συχνά, πράγματι, ότι δεν έχουμε καθόλου αναμνήσεις των ονείρων μας, αλλά αργότερα, κατά την ημέρα, η ανάμνηση του ονείρου θα εμφανιστεί σαν αστραπή σε μας. Για αυτό υπάρχουν πολλοί λόγοι. Είναι ανάλογο με το τί μας συμβαίνει κάποιες φορές. Συχνά μία αίσθηση, μία οσμή, ακόμη κι ένας τυχαίος θόρυβος, ή ένας ήχος, φέρνουν αστραπιαία στο νου μας παλιά ξεχασμένα γεγονότα, σκηνές κι ανθρώπους. Κάποια από αυτά που έχουμε δει, κάνει, ή σκεφτεί από τον «νυχτερινό δράστη», το Εγώ, εντυπώνονται εκείνη την ώρα στον φυσικό εγκέφαλο, αλλά δεν έρχονται μέχρι την συνείδηση, την μνήμη της εγρήγορσης, εξαιτίας κάποιας φυσικής κατάστασης ή εμποδίου. Αυτή η εντύπωση είναι καταγεγραμμένη στον εγκέφαλο στα κατάλληλα κύτταρα ή νευρικά κέντρα, αλλά εξαιτίας κάποιων συμπτωματικών καταστάσεων, «αργεί να πάρει φωτιά» για να το πούμε έτσι, έως ότου κάτι του δίνει την απαραίτητη ώθηση. Τότε ο εγκέφαλος την απελευθερώνει αμέσως στην συνειδητή μνήμη του ανθρώπου, γιατί το απαιτούν άμεσα οι συνθήκες, αυτό το συγκεκριμένο κέντρο αρχίζει να μπαίνει σε δράση και κάνει το έργο που πρέπει, αλλά προς το παρόν ήταν πλήρως φραγμένο.

Ερ.: Πώς λαμβάνει χώρα αυτή η διαδικασία;

Απ.: Υπάρχει ένα είδος τηλεγραφικής επικοινωνίας, συνεχιζόμενη αδιάκοπα, μέρα και νύχτα, ανάμεσα στον φυσικό εγκέφαλο και στον εσωτερικό άνθρωπο. Ο εγκέφαλος είναι ένα τέτοιο πολύπλοκο όργανο, και φυσικά και μεταφυσικά, που μοιάζει με ένα δένδρο του οποίου τον φλοιό μπορείς να τον αφαιρέσεις στρώμα, στρώμα, κάθε στρώμα όντας διαφορετικό από όλα τα άλλα, και το καθένα έχοντας το δικό του ξεχωριστό έργο, λειτουργία και ιδιότητες.

Ερ.: Τι διαφοροποιεί την ονειρική μνήμη και την φαντασία από αυτήν την συνείδηση της εγρήγορσης;

Απ.: Κατά την διάρκεια του ύπνου η φυσική μνήμη και φαντασία είναι, φυσικά, παθητικές, γιατί ο ονειρευτής κοιμάται, ο εγκέφαλος του κοιμάται, η μνήμη του κοιμάται, όλες οι λειτουργίες του είναι αδρανείς και αναπαύονται. Είναι μόνο όταν διεγείρονται, όπως σας είπα, που ξυπνάνε. Λόγω αυτού, η συνείδηση του κοιμούμενου δεν είναι ενεργητική αλλά παθητική. Ο εσωτερικός άνθρωπος, όμως, το πραγματικό Εγώ, ενεργεί ανεξάρτητα κατά την διάρκεια του ύπνου του σώματος, αλλά είναι αμφίβολο εάν οποιοσδήποτε από εσάς – εκτός κι αν έχει εξοικειωθεί πλήρως με την φυσιολογία του αποκρυφισμού – θα μπορούσε να καταλάβει την φύση αυτής της δράσης του.

Ερ.: Τι σχέση έχει το Αστρικό Φως και η Ακασά με την μνήμη;

Απ.: Το πρώτο είναι η «πινακίδα της μνήμης» του ζωώδους ανθρώπου, το δεύτερο του πνευματικού Εγώ. Τα «όνειρα» του Εγώ, όσο και οι δράσεις του φυσικού ανθρώπου, είναι όλα καταγεγραμμένα, αφού και τα δύο είναι δράσεις βασισμένες σε αιτίες, που παράγουν αποτελέσματα. Τα «όνειρά» μας, όντας απλά η κατάσταση εγρήγορσης και οι δράσεις του πραγματικού Εαυτού, πρέπει, φυσικά, να είναι κάπου καταγεγραμμένα. Διαβάστε το άρθρο «Καρμικά θεάματα» στο Lucifer, και προσέξτε την περιγραφή του πραγματικού Εγώ, καθισμένο ως θεατής της ζωής του ήρωα, και ίσως κάτι ξυπνήσει μέσα σας.

Ερ.: Τι είναι, στην πραγματικότητα, το Αστρικό Φως;

Απ.: Όπως μας διδάσκει η Εσωτερική Φιλοσοφία, το Αστρικό Φως είναι απλώς τα κατακάθια του Ακασά ή της Παγκόσμιας Ιδεοπλασίας στην μεταφυσική της έννοια. Αν και αόρατη, είναι ακόμη, μιλώντας έτσι, η φωσφορίζουσα ακτινοβολία του τελευταίου, και είναι το μέσο ανάμεσα σε αυτό και στις ικανότητες σκέψης του ανθρώπου. Είναι οι σκέψεις οι οποίες μολύνουν το Αστρικό Φως και το κάνουν αυτό που είναι – η αποθήκη όλων των ανθρωπίνων και ειδικά των ψυχικών αμαρτιών. Στην πρωταρχική του γέννηση, το Αστρικό Φως καθώς είναι μία ακτινοβολία είναι αρκετά καθαρό. Αν και το κατώτερο βυθίζεται προσεγγίζοντας την δική μας γήινη σφαίρα, το περισσότερο διαφοροποιείται, και ως αποτέλεσμα καταλήγει ακάθαρτο στο μεγαλύτερο μέρος της φύσης του. Αλλά ο άνθρωπος βοηθάει αξιοσημείωτα σε αυτήν την μόλυνση, και επιστρέφει πίσω την ουσία της πολύ χειρότερη από όταν την παρέλαβε.

Ερ.: Μπορείτε να μας εξηγήσετε πώς αυτό σχετίζεται με τον άνθρωπο, και τις δράσεις του στην ονειρική του ζωή;

Απ.: Η διαφοροποίηση στον φυσικό κόσμο είναι άπειρη. Η Παγκόσμια ιδεοπλασία – ή το Μαχάτ αν το προτιμάτε έτσι – στέλνει την ομοιογενή της ακτινοβολία στον ετερογενή κόσμο, και αυτή φτάνει στον άνθρωπο ή στους προσωπικούς νόες διαμέσου του Αστρικού Φωτός.

Ερ.: Αλλά ο νους μας δεν δέχεται τα φώτα κατευθείαν από το ανώτερο Μάνας διαμέσου του κατώτερου Μάνας; Και δεν είναι το πρώτο η καθαρή εκπόρευση της θείας ιδεοπλασίας – οι «Μανασαπούτρα» οι οποίοι ενσαρκώνονται στους ανθρώπους;

Απ.: Οι ατομικοποιημένοι Μανασαπούτρα ή οι Κουμαρά είναι οι άμεσες ακτινοβολίες της θεϊκής Ιδεοπλασίας. – «ατομικοποιημένοι» με την έννοια της μεταγενέστερης διαφοροποίησης, εξαιτίας των αναρίθμητων ενσαρκώσεων. Στο σύνολό τους είναι το συλλογικό άθροισμα αυτής της Ιδεοπλασίας, και γίνονται στο πεδίο μας, η από την δική μας άποψη, Μαχάτ, καθώς οι Ντχιάνι-Τσόχαν είναι στο άθροισμά τους η ΔΕΞΗ ή «Λόγος», στον σχηματισμό του Κόσμου. Αν ήταν οι Προσωπικότητες (Κατώτερο Μάνας ή οι φυσικοί νόες) εμπνευσμένες και φωτισμένες μόνο από τα ανώτερα alter Egos τους θα υπήρχε λίγη αμαρτία στον κόσμο. Αλλά δεν είναι, και φτάνοντας περιπλεγμένες στα δίχτυα του Αστρικού Φωτός, αυτές ξεχωρίζουν τους εαυτούς τους όλο και περισσότερο από τα πατρικά τους Εγώ. Διαβάστε και μελετήστε τί λέει ο Ελιφάς Λεβί για το Αστρικό Φως, το οποίο αποκαλεί Σατανά και Μεγάλο Ερπετό. Το Αστρικό Φως έχει πάρει τις περισσότερες φορές το νόημα ενός είδους δευτέρου γαλάζιου ουρανού. Αυτό το φανταστικό διάστημα, όμως, πάνω στο οποίο εντυπώνονται όλες οι αναρίθμητες εικόνες όλων όσων υπήρξαν, είναι, και θα είναι επίσης, εξ άλλου, μια πολύ αξιοθρήνητη πραγματικότητα. Γίνεται μέσα στον, και για τον άνθρωπο – εάν είναι ψυχικός – και ποιος δεν είναι; – ένας δελεαστικός δαίμονας, ο «κακός άγγελός» του και ο εμπνευστής όλων των χειρότερων του πράξεων. Αυτός ενεργεί πάνω στην θέληση ακόμη και του κοιμούμενου, διαμέσου των εικόνων, εντυπωμένων επάνω στο ληθαργικό του εγκέφαλο (οι οποίες εικόνες δεν πρέπει να συγχέονται με τα «όνειρα»), κι αυτοί οι σπόροι παράγουν τους καρπούς τους, όταν αυτός ξυπνάει.

Ερ.: Ποιος είναι ο ρόλος που παίζει η Θέληση στα όνειρα;

Απ.: Η θέληση του εξωτερικού ανθρώπου, η θέλησή μας, είναι φυσικά υπνωτισμένη και αδρανής κατά την διάρκεια των ονείρων, αλλά μία σίγουρη ισχυρή ώθηση της θέλησης μπορεί να δοθεί στην κατάσταση του ύπνου κατά την διάρκεια που είναι ανενεργός. Και, επίσης, μία σίγουρη ανάπτυξη θα προκύψει, ως αποτέλεσμα της αμοιβαίας αλληλεπίδρασης – που προκαλείται σχεδόν μηχανικά – μέσω της ένωσης, σε μία, δύο ή περισσότερων «αρχών», έτσι ώστε να δρουν σε τέλεια αρμονία, χωρίς οποιαδήποτε προστριβή ή μία φάλτσα νότα, κατά την αφύπνιση. Αλλά αυτή είναι μία από τις υπεκφυγές της «μαύρης μαγείας», και όταν χρησιμοποιείται για καλούς σκοπούς ανήκει στην εκπαίδευση του Αποκρυφισμού. Κάποιος πρέπει να είναι πολύ προοδευμένος στην «ατραπό» για να έχει μία θέληση η οποία μπορεί να δρα συνειδητά κατά την διάρκεια του φυσικού ύπνου, ή να δρα πάνω στην θέληση ενός άλλου ανθρώπου, κατά την

διάρκεια του ύπνου του δευτέρου, για να ελέγξει τα όνειρά του, και έτσι να ελέγχει τις δράσεις του όταν αυτός ξυπνήσει.

Ερ.: Εμείς διδαχτήκαμε ότι ο άνθρωπος μπορεί να ενώσει όλες τις «αρχές» του σε μία – τί σημαίνει αυτό;

Απ.: Όταν ένας μύστης «Αντέπτο» καταφέρνει να το κάνει, είναι ένας «Τζιβανμούκτα»: αυτός δεν είναι πάνω στην γη ουσιαστικά, και γίνεται ένας Νιρβάνι, ο οποίος μπορεί να μπει στο Σαμάντσι, εάν το θελήσει. Οι Αντέπτο γενικά κατατάσσονται με βάση τον αριθμό των «αρχών» που έχουν κάτω από τον τέλειο έλεγχό τους, γιατί αυτό το οποίο αποκαλούμε θέληση έχει την θέση του στο ανώτερο ΕΓΩ, και το τελευταίο, όταν είναι απαλλαγμένο από την γεμάτη αμαρτίες προσωπικότητα, είναι θείο και αγνό.

Ερ.: Τί ρόλο παίζει το Κάρμα στα όνειρα; Στην Ινδία λένε ότι κάθε άνθρωπος δέχεται την ανταμοιβή ή την τιμωρία όλων των πράξεών του και στην εγρήγορση και στον ύπνο του μέσω των ονείρων του.

Απ.: Αν το λένε αυτό, είναι διότι αυτοί έχουν διατηρήσει σε όλη τους την αγνότητα και ανάμνησή τους, την παράδοση των προπατόρων τους. Γνωρίζουν ότι ο Εαυτός είναι το πραγματικό Εγώ, κι ότι δρα και ζει, αν και είναι σε διαφορετικό πεδίο. Η εξωτερική ζωή είναι ένα «όνειρο» γι' αυτό το Εγώ, ενώ η εσωτερική ζωή, ή η ζωή σε αυτό το επίπεδο που ονομάζουμε ονειρικό, είναι η πραγματική γι' αυτό. Και έτσι οι Ινδουιστές (οι βέβηλοι, φυσικά) λένε ότι το Κάρμα είναι γενναιόδωρο, και ανταμείβει τον πραγματικό άνθρωπο στα όνειρα ως επίσης και την επιπόλαιη προσωπικότητα στην φυσική ζωή.

Ερ.: Ποια είναι η διαφορά «καρμικά», ανάμεσα στα δύο;

Απ.: Ο φυσικός ζώδης άνθρωπος είναι τόσο λίγο υπεύθυνος όσο ένας σκύλος ή ένα ποντίκι. Για την σωματική μορφή όλα τελειώνουν με το θάνατο του σώματος. Αλλά ο πραγματικός ΕΑΥΤΟΣ, ο οποίος εκπόρευσε την δική του σκιά, ή την χαμηλής νοημοσύνης προσωπικότητα, που ενεργοποίησε και κίνησε τα νήματα κατά την διάρκεια της ζωής του φυσικού αυτόματου, θα πρέπει να συμπάσχει με τον «υπάλληλό» του και το alter ego του σε κάθε επόμενη του ενσάρκωση.

Ερ.: Μα, τα δύο, το ανώτερο και κατώτερο Μάνας, είναι ένα, έτσι δεν είναι;

Απ.: Είναι ένα, αλλά κι ακόμη δεν είναι ένα – κι αυτό είναι το μεγάλο μυστήριο. Το ανώτερο Μάνας ή ΕΓΩ είναι ουσιαστικά θεϊκό και συνεπώς αγνό. Καμία κηλίδα δεν μπορεί να το λερώσει, καθώς ούτε η τιμωρία μπορεί να το φτάσει καθεαυτό, πολύ περισσότερο αφού αυτό είναι αθώο, και δεν παίρνει μέρος στις εσκεμμένες συναλλαγές του Κατώτερου του Εγώ. Ακόμη όμως είναι γεγονός ότι, αν και διπλό και κατά την διάρκεια της ζωής διακριτό από το Κατώτερο, ο «Πατέρας και Γιος» είναι ένα, και εξαιτίας αυτού, στην επανένωση με το πατρικό Εγώ, η Κατώτερη Ψυχή στερεώνει κι εντυπώνει επάνω του όλες τις κακές καθώς και όλες τις καλές της πράξεις – μαζί πρέπει να υποφέρει το Ανώτερο Εγώ, αν και αθώο και χωρίς ελάττωμα πρέπει να υποφέρει την τιμωρία από τα παραπτώματα δεσμευμένο μαζί με τον κατώτερο Εαυτό του στην

μελλοντική τους ενσάρκωση. Το όλο δόγμα της εξιλέωσης είναι χτισμένο επάνω σε αυτό το παλιό εσωτερικό αξίωμα, γιατί το Ανώτερο Εγώ είναι το αντίτυπο από αυτό το οποίο είναι πάνω σε αυτή την γη ο τύπος, δηλαδή, η προσωπικότητα. Αυτό ισχύει, για αυτούς οι οποίοι το καταλαβαίνουν. Η παλιά Βεντική ιστορία του Βισβακαρμάν ακόμη μία φορά ξανά, πρακτικά, αποδεικνύεται. Ο Βισβακαρμάν, ο Πατέρας Θεός που όλα τα παρατηρεί, ο οποίος είναι πίσω από την αντίληψη των θνητών, πεθαίνει, ως γιος του Μπαχαβανά, το Άγιο Πνεύμα, με την σταύρωση του εαυτού του πάνω στον εαυτό του, για να σώσει τους κόσμους. Το μυστικό όνομα του «Ανωτέρου Εγώ» είναι, στην Ινδική φιλοσοφία Κσετραγκνιά, ή «ενσωματωμένο Πνεύμα», αυτό το οποίο γνωρίζει ή μορφοποιεί το Κσέτρα, το «σώμα». Δείτε την ετυμολογία του ονόματος και θα βρείτε σε αυτό τον όρο «aja», «πρώτη γέννηση», και επίσης ο «αμνός». Όλα αυτά είναι γεμάτα υπαινιγμούς, και τόμοι θα έπρεπε να γραφτούν για την προ-γενετική και μετά-γενετική ανάπτυξη του τύπου και του αντιτύπου – του Χριστού-Κσετραγκνιά, του «Θεανθρώπου», του πρωτογεννημένου, συμβολιζόμενος ως ο «αμνός». Η Μυστική Δοξασία δείχνει ότι οι Μανασαπούτρα, ή τα ενσαρκωμένα ΕΓΩ, έχουν οι ίδιοι αναλάβει, εθελοντικά και με γνώση τους, το βάρος όλων των μελλοντικών αμαρτιών όλων των μελλουσών προσωπικοτήτων τους. Με βάση αυτό είναι εύκολο να δούμε ότι δεν είναι ούτε ο κύριος Α. ούτε ο κύριος Β. ούτε οποιαδήποτε από τις προσωπικότητες που, περιοδικά, ντύνουν τα Αυτοθυσιαζόμενα ΕΓΩ, τα οποία είναι οι πραγματικοί Πάσχοντες, αλλά βεβαίως ο αγνός Χριστός μέσα μας. Γι' αυτό το λόγο οι μυστικοί Ινδοί λένε ότι ο Εσωτερικός Εαυτός, ή το Εγώ (το ένα στα τρία και τα τρία στο ένα), είναι ο «Αρματηλάτης» ή ο οδηγός, οι προσωπικότητες είναι προσωρινοί και μεταβατικοί ταξιδιώτες, ενώ τα άλογα είναι τα ζώδια πάθη του ανθρώπου. Είναι, τότε, αληθινό να πούμε ότι όταν εμείς παραμένουμε κουφοί στη Φωνή της Συνείδησής μας, σταυρώνουμε τον Χριστό μέσα μας.

Αλλά ας επιστρέψουμε στα όνειρα.

Ερ.: Είναι τα αποκαλούμενα προφητικά όνειρα ένα σημάδι ότι αυτός που ονειρεύεται έχει ισχυρές μαντικές ικανότητες;

Απ.: Θα μπορούσε να ειπωθεί, στην περίπτωση των ατόμων που έχουν πραγματικά αληθινά προφητικά όνειρα, ότι αυτό συμβαίνει διότι οι φυσικοί τους εγκέφαλοι και η μνήμη τους, έχουν πιο κοντινή σχέση και συμπάθεια με τα «Ανώτερα Εγώ» τους, από ότι έχουν γενικά οι υπόλοιποι άνθρωποι. Αυτό το Εγώ – Εαυτός έχει περισσότερη ευκολία να εντυπώνει πάνω στο φυσικό κέλυφος και στην μνήμη αυτό το οποίο είναι σπουδαίο, για αυτούς τους ανθρώπους από ότι συμβαίνει για την περίπτωση των άλλων, λιγότερο προικισμένων, ανθρώπων. Θυμηθείτε ότι ο μόνος Θεός, που ο άνθρωπος έρχεται σε επαφή με αυτόν, είναι ο δικός του Θεός, που ονομάζεται Πνεύμα, Ψυχή και Νους, ή Συνείδηση, και αυτά τα τρία είναι ένα.

Αλλά υπάρχουν πέπλα που πρέπει να καταστραφούν έτσι ώστε ένα πλάσμα να μεγαλώσει. Πρέπει να πεθάνουμε, είπε ο Απ. Παύλος, για να μπορούμε να ζήσουμε ξανά. Είναι μέσω της καταστροφής όπου μπορούμε να βελτιωθούμε, και οι τρεις δυνάμεις, η συντήρηση, η δημιουργία και η καταστροφή, είναι μόνο μία ομάδα όψεων των θείων σπινθήρων μέσα στον άνθρωπο.

Ερ.: Ονειρεύονται οι Αντέπτο;

Απ.: Όχι οι προχωρημένοι Αντέπτο. Ένας Αντέπτο είναι αυτός ο οποίος έχει αποκτήσει κυριαρχία επάνω στις τέσσερις κατώτερες του αρχές, συμπεριλαμβανομένου του σώματός του, και δεν αφήνει, συνεπώς, την σάρκα να κάνει αυτό που θέλει αυτή. Αυτός απλά παραλύει τον κατώτερό του εαυτό, κατά την διάρκεια του ύπνου, και γίνεται τελείως ελεύθερος. Ένα όνειρο, όπως το καταλαβαίνουμε, είναι μία ψευδαίσθηση. Θα μπορούσε ένας Αντέπτο, τότε, να ονειρεύεται όταν έχει απελευθερώσει τον εαυτό του από κάθε άλλη ψευδαίσθηση; Στον ύπνο του, αυτός απλά ζει πάνω σε ένα άλλο, πιο πραγματικό, πεδίο.

Ερ.: Υπάρχουν άνθρωποι που ποτέ δεν έχουν ονειρευτεί;

Απ.: Δεν υπάρχει τέτοιος άνθρωπος στον κόσμο από όσο γνωρίζω. Όλοι ονειρεύονται περισσότερο ή λιγότερο, μόνο που τα περισσότερα εξαφανίζονται με το ξύπνημα. Αυτό εξαρτάται από τις, περισσότερο ή λιγότερο δεκτικές, συνθήκες των εγκεφαλικών γαγγλίων. Μη πνευματικοί άνθρωποι, κι αυτοί οι οποίοι δεν εξασκούν τις ικανότητες φαντασίας τους, ή αυτοί οι οποίοι έχουν εξαντληθεί από την χειρωνακτική εργασία, έτσι ώστε τα γάγγλια να μην δρουν ακόμη και μηχανικά κατά την διάρκεια της ξεκούρασης, ονειρεύονται σπάνια, και συνήθως χωρίς ειρμό.

Ερ.: Ποια είναι η διαφορά των ονείρων ανάμεσα στους ανθρώπους και στα ζώα;

Απ.: Η κατάσταση του ονείρου δεν είναι συνηθισμένη μόνο στους ανθρώπους αλλά και στα ζώα, φυσικά, από τα ανώτερα θηλαστικά μέχρι και τα μικρότερα πτηνά, κι ακόμη και στα έντομα. Κάθε ον εφοδιασμένο με έναν φυσικό εγκέφαλο, ή όργανα που τον προσεγγίζουν, πρέπει να ονειρεύεται. Κάθε ζώο, μεγάλο ή μικρό έχει, περισσότερο ή λιγότερο, φυσικές αισθήσεις, κι αν και αυτές οι αισθήσεις είναι αδρανείς κατά την διάρκεια του ύπνου, η μνήμη ακόμη θα δρα, ας το πούμε έτσι, μηχανικά, αναπαράγοντας περασμένες αισθήσεις. Ό,τι τα σκυλιά, τα άλογα και τα βόδια, ονειρεύονται, όλοι το ξέρουμε, και επίσης το ίδιο κάνουν και τα καναρίνια, αλλά τέτοια όνειρα, νομίζω, είναι περισσότερο φυσιολογικά. Όπως οι τελευταίες στάχτες μιας φωτιάς που πεθαίνει, με τις σπασμωδικές αναλαμπές και τις σποραδικές της φλόγες, έτσι δρα κι ο εγκέφαλος όταν πέφτει για ύπνο. Τα όνειρα δεν είναι, όπως ο Dryden λέει, «διαλείμματα τα οποία κάνει η φαντασία», διότι αυτά μπορούν μόνο να αποδίδονται στα φυσιολογικά όνειρα παρακινούμενα από την δυσπεψία, ή κάποια ιδέα ή γεγονός το οποίο έχει εντυπωθεί επάνω στον ενεργό εγκέφαλο κατά την διάρκεια της εγρήγορσης.

Ερ.: Ποια είναι, τότε, η διαδικασία της καταβύθισης στον ύπνο;

Απ.: Αυτό εξηγείται μερικώς από την Φυσιολογία. Ειπώθηκε από τον Αποκρυφισμό ότι είναι η περιοδική και συντονισμένη εξάντληση των νευρικών κέντρων και ειδικά των αισθητηρίων γαγγλίων του εγκεφάλου, τα οποία αρνούνται να δράσουν για περισσότερη διάρκεια σε αυτό το επίπεδο, και, για να μην γίνουν ακατάλληλα για εργασία, είναι αναγκασμένα να ανανεώσουν την δύναμη τους πάνω σε ανώτερο πεδίο ή Ουπάντχι. Πρώτα έρχεται το Σβάπνα, ή η κατάσταση του ονείρου, κι αυτή οδηγεί σε

αυτήν του Σχουσχούπτι. Εδώ πρέπει να ξαναθυμηθούμε ότι οι αισθήσεις μας είναι όλες δυαδικές, και δρουν σύμφωνα με το πεδίο της συνείδησης πάνω στο οποίο ενεργεί η σκεπτόμενη οντότητα. Ο φυσικός ύπνος παρέχει την μεγαλύτερη ευκολία για την δράση της σκεπτόμενης οντότητας πάνω σε διάφορα πεδία, παρ' όλα αυτά είναι μία αναγκαιότητα, για το λόγο ότι οι αισθήσεις μπορούν να αναρρώσουν και να εξασφαλίσουν μία παράταση ζωής για το Τζαγκράτα, ή την κατάσταση της εγρήγορσης, από το Σβάπτα και το Σχουσχούπτι σύμφωνα με την Ράτζα Γιόγκα. Το Τουρύα είναι η ανώτερη κατάσταση. Καθώς ο άνθρωπος εξαντλείται από την μία κατάσταση του ζωτικού ρευστού αναζητά άλλη, όπως για παράδειγμα όταν εξαντλείται από τον ζεστό αέρα αυτός ανανεώνει τον εαυτό του με το κρύο νερό, έτσι ο ύπνος είναι η σκιερή πλαγιά στην ηλιόλουστη κοιλάδα της ζωής. Ο ύπνος είναι ένα σημάδι ότι η ζωή της εγρήγορσης έχει γίνει πολύ έντονη για τον φυσικό οργανισμό, και ότι η δύναμη της ζωτικής ροής πρέπει να διακόπτεται με την αλλαγή από την κατάσταση εγρήγορσης στην κατάσταση του ύπνου. Ρωτήστε έναν καλό διορατικό να περιγράψει την αύρα ενός ανθρώπου που μόλις ανανεώθηκε με τον ύπνο, κι ενός ανθρώπου λίγο πριν πάει για ύπνο. Ο πρώτος θα βρίσκεται λουσμένος μέσα σε ρυθμικές δονήσεις του ζωτικού ρευστού – χρυσές, γαλάζιες και ρόδινες, αυτά είναι τα ηλεκτρικά κύματα της Ζωής. Ο δεύτερος βρίσκεται σε μία ομίχλη από έντονες χρυσό-πορτοκαλιές ανταύγειες, συντιθέμενες από άτομα στροβιλιζόμενα, με μία σχεδόν απίστευτη σπασμωδική ταχύτητα, δείχνοντας ότι το άτομο αρχίζει να γίνεται πολύ κουρασμένο ζωτικά, η ζωτική ουσία είναι πολύ έντονη για τα φυσικά του όργανα, και αυτός πρέπει να αναζητήσει ανακούφιση στην σκιερή πλευρά αυτής της ουσίας, η οποία πλευρά είναι το ονειρικό στοιχείο, ή ο φυσικός ύπνος, μία από τις καταστάσεις της συνείδησης.

Ερ.: Αλλά τι είναι ένα όνειρο;

Απ.: Αυτό εξαρτάται από τι εννοούμε με αυτόν τον όρο. Μπορεί να ονειρεύεσαι όπως έχουμε πει εικόνες ύπνου, ξύπνιος ή κοιμούμενος. Αν το Αστρικό Φως συλλεχθεί σε μία κούπα ή σε ένα μεταλλικό βάζο με την δύναμη της θέλησης, και τα μάτια προσηλωθούν σε κάποιο σημείο μέσα σε αυτό με μία ισχυρή θέληση για να δεις, το αποτέλεσμα είναι ένα θέαμα σε κατάσταση εγρήγορσης ή «όνειρο», αν το άτομο είναι πολύ ευαίσθητο. Οι εικόνες στο Αστρικό Φως παρατηρούνται καλύτερα με κλειστά μάτια και στον ύπνο είναι ακόμα πιο ευκρινείς. Από μία διαυγή κατάσταση, το όραμα γίνεται ακόμη πιο διαυγές, από μία κανονική οργανική συνείδηση υψώνεται σε μία υπερβατική κατάσταση της συνείδησης.

Ερ.: Σε ποιες αιτίες κυρίως οφείλονται τα όνειρα;

Απ.: Υπάρχουν πολλά είδη από όνειρα, όπως όλοι ξέρουμε. Αφήνοντας κατά μέρος τα «όνειρα χώνεψης», υπάρχουν εγκεφαλικά όνειρα και όνειρα ανάμνησης, μηχανικά και συνειδητά οράματα. Όνειρα προειδοποίησης και προαισθήματος απαιτούν την ενεργητική συμμετοχή του εσωτερικού Εγώ. Αυτά επίσης οφείλονται σε συνειδητή ή ασυνείδητη συν-λειτουργία των εγκεφάλων δύο ζωντανών ατόμων, ή των δύο Εγώ τους.

Ερ.: Τι είναι αυτό, τότε, που ονειρεύεται;

Απ.: Γενικά, ο φυσικός εγκέφαλος του προσωπικού Εγώ, η έδρα της μνήμης, ακτινοβολώντας και απελευθερώνοντας σπίθες όπως η στάχτη της φωτιάς που σβήνει. Η μνήμη του Κοιμούμενου είναι σα μία επτάχορδη άρπα, και η κατάσταση του νου του μπορεί να συγκριθεί με τον άνεμο, ο οποίος περνάει μέσα από τις χορδές. Η αντίστοιχη χορδή της άρπας ανταποκρίνεται στην μία από τις επτά καταστάσεις της νοητικής δραστηριότητας στην οποία βρισκόταν ο κοιμούμενος πριν πέσει για ύπνο. Αν είναι ένας απαλός άνεμος, η άρπα θα επηρεαστεί αλλά λίγο, αν είναι τυφώνας, οι δονήσεις θα είναι αναλόγως ισχυρές. Αν το προσωπικό Εγώ είναι σε επαφή με τις ανώτερες του αρχές και τα πέπλα των ανωτέρων επιπέδων είναι ριγμένα, όλα είναι καλά, αν αντιθέτως το προσωπικό Εγώ είναι μίας υλιστικής ζωικής φύσης, δεν θα υπάρχουν πιθανώς όνειρα, ή αν η μνήμη, κατά τύχη, πιάσει την «πνοή» ενός ανέμου από ένα ανώτερο επίπεδο, δεδομένου ότι αυτή θα εντυπωθεί διαμέσου των αισθητηρίων γαγγλίων της παρεγκεφαλίδας, κι όχι από την άμεση ενέργεια του πνευματικού Εγώ, θα λάβει εικόνες και ήχους τόσο διεστραμμένους και ασύμβατους που ακόμη και ένα Ντεβατσανικό όραμα θα εμφανιζόταν ως ένας εφιάλτης ή μία αλλόκοτη γελοιογραφία. Συνεπώς δεν υπάρχει μία απλή απάντηση στην ερώτηση «Τί είναι αυτό που ονειρεύεται;» γιατί αυτό εξαρτάται τελείως για τον καθένα ποια αρχή, συγκεκριμένα, θα είναι ο κύριος κινητήρας στα όνειρα, κι αν θα τα θυμόμαστε ή θα τα ξεχνάμε.

Ερ.: Είναι η φαινομενική αντικειμενικότητα σε ένα όνειρο αντικειμενική ή υποκειμενική;

Απ.: Αν παραδεχτούμε ότι είναι φαινομενική, τότε φυσικά είναι αντικειμενική. Η ερώτηση μάλλον θα ήταν, σε ποιον ή σε τι είναι οι εικόνες ή οι παραστάσεις στα όνειρα ή αντικειμενικές ή υποκειμενικές; Για τον φυσικό άνθρωπο, τον ονειρευτή, όλα αυτά που βλέπει με τα μάτια του κλειστά και μέσα η διαμέσου του νου του, είναι φυσικά υποκειμενικά. Αλλά για τον Παρατηρητή, εντός του φυσικού ονειρευτή, αυτός ο Παρατηρητής, όντας υποκειμενικός, για τις δικές του υλιστικές αισθήσεις, όλα όσα βλέπει είναι τόσο αντικειμενικά όσο αυτός ο ίδιος για τον εαυτό του και για τους άλλους που είναι σαν κι αυτόν. Οι υλιστές θα γελάσουν πιθανώς, και θα πουν ότι κάνουμε από έναν άνθρωπο μία ολόκληρη ομάδα από οντότητες αλλά δεν είναι έτσι. Ο Αποκρυφισμός διδάσκει ότι ο φυσικός άνθρωπος είναι ένας, αλλά ο σκεπτόμενος άνθρωπος επταδικός, σκεπτόμενος, δρώντας, αισθανόμενος, και ζώντας σε επτά διαφορετικές καταστάσεις της ύπαρξης ή επίπεδα της συνείδησης, και ότι για όλες αυτές τις καταστάσεις και τα επίπεδα το μόνιμο Εγώ (όχι η επιπόλαιη προσωπικότητα) έχει μία ξεχωριστή ομάδα από αισθήσεις.

Ερ.: Μπορούν αυτές οι διαφορετικές αισθήσεις να γίνουν διακριτές;

Απ.: Όχι, εκτός κι αν είσαι ένας Αντέπτο ή καλά εκπαιδευμένος Τσέλα, με τέλεια γνώση αυτών των διαφορετικών καταστάσεων. Οι επιστήμες, όπως η Βιολογία, η Φυσιολογία, κι ακόμα η Ψυχολογία (των σχολών των Maudsley, Bain και Herbert Spencer), δεν προσεγγίζουν αυτό το θέμα. Η επιστήμη μας διδάσκει σχετικά με τα φαινόμενα της θέλησης, αίσθησης, νοημοσύνης, και ενστίκτου και λέει ότι είναι όλα εκδηλωμένα διαμέσου των νευρικών κέντρων, με σπουδαιότερο από όλα τον εγκέφαλό μας. Αυτή θα μιλάει για το ασυνήθιστο μέσο ή ουσία διαμέσου της οποίας αυτά τα φαινόμενα παίρνουν μέρος όπως το δίκτυ των αγγείων και των νεύρων, και εξηγούν την μεταξύ

τους σχέση, διαιρώντας τα κέντρα των γαγγλίων σε κινητικά, αισθητήρια και συμπαθητικά, αλλά ποτέ δεν θα εκφέρουν μία λέξη για το μυστήριο διάμεσο της ίδιας της διάνοιας καθεαυτής, ή του νου και των λειτουργιών του.

Τώρα, συχνά συμβαίνει ότι είμαστε συνειδητοί και γνωρίζουμε ότι ονειρευόμαστε. Αυτό αποτελεί μία καλή απόδειξη ότι ο άνθρωπος είναι μία πολλαπλή οντότητα στο επίπεδο της σκέψης, έτσι που όχι μόνο είναι το Εγώ, ή ο σκεπτόμενος άνθρωπος, ένας Πρωτέας, μία πολύμορφη, πάντοτε μεταβαλλόμενη οντότητα, αλλά είναι επίσης, μιλώντας έτσι, ικανός να διαχωρίζει τον εαυτό του στο νου ή στο πεδίο του ονείρου σε δύο ή περισσότερες οντότητες. Και στο πεδίο της ψευδαισθήσης η οποία μας ακολουθεί στο κατώφλι της Νιρβάνα, αυτός είναι σαν το Άιν Σοφ που μιλάει με το Άιν Σοφ, κρατώντας έναν διάλογο με τον εαυτό του και μιλώντας διάμεσου του, γύρω του και στον εαυτό του. Και αυτό είναι το μυστήριο της ανεξιχνίαστης Θεότητας στο Ζόαρ, όπως, στις Ινδουιστικές φιλοσοφίες, είναι το ίδιο στην Καμπάλα, στις Πουρανά, στην Βενταντική μεταφυσική ή ακόμη και στο αποκαλούμενο Χριστιανικό μυστήριο της Θεότητας και της Αγίας Τριάδας. Ο άνθρωπος είναι ο μικρόκοσμος του μακρόκοσμου, ο θεός πάνω στην γη είναι δομημένος πάνω στο σχέδιο του θεού στην φύση. Αλλά η παγκόσμια συνείδηση του πραγματικού Εγώ υπερβαίνει εκατομμύρια φορές την αυτοσυνείδηση του προσωπικού Εγώ ή επιπόλαιου Εγώ.

Ερ.: Είναι αυτό το οποίο ονομάζεται «ασυνείδητη σκέψη» κατά την διάρκεια του ύπνου μία μηχανική διαδικασία του φυσικού εγκεφάλου, ή είναι μία συνειδητή εργασία του Εγώ, το αποτέλεσμα της οποίας μόνο είναι εντυπωμένο πάνω στην συνηθισμένη συνείδηση;

Απ.: Είναι το δεύτερο, διότι είναι δυνατό να θυμηθούμε στην συνειδητή μας κατάσταση, τί γίνεται, ενώ ο εγκέφαλός μας εργάζεται ασυνείδητα; Αυτό είναι προφανώς μία αντίφαση στους όρους.

Ερ.: Πώς γίνεται να συμβαίνει άνθρωποι που δεν έχουν δει ποτέ τους βουνά στην φύση, συχνά να τα βλέπουν ευκρινώς στον ύπνο τους, και να είναι ικανοί να περιγράψουν τα χαρακτηριστικά τους;

Απ.: Οι περισσότεροι πιθανώς διότι έχουν δει εικόνες των βουνών, ειδάλλως είναι κάποιος ή κάτι μέσα μας το οποίο το έχει δει στο παρελθόν.

Ερ.: Ποια είναι η αιτία αυτής της εμπειρίας στα όνειρα στην οποία ο ονειρευτής φαίνεται να αντιμάχεται πάντοτε κάτι αλλά ποτέ να μην τα καταφέρνει;

Απ.: Αυτό γίνεται διότι ο φυσικός εαυτός και η μνήμη του είναι κλεισμένα έξω από την δυνατότητα της γνώσης για το τί κάνει το πραγματικό Εγώ. Ο ονειρευτής συλλαμβάνει μόνο αμυδρές εικόνες των πράξεων του Εγώ, του οποίου οι δράσεις παράγουν τα αποκαλούμενο όνειρο στον φυσικό άνθρωπο, αλλά είναι ανίκανος αυτός να το ακολουθήσει συνεχόμενα. Ένας ασθενής που παραμιλά, κατά την ανάρρωση, έχει την ίδια σχέση με την νοσοκόμα η οποία τον παρακολουθεί και τον περιθάλπει στην ασθένειά του όπως ο φυσικός άνθρωπος με το πραγματικό του Εγώ. Το Εγώ δρα τόσο

συνειδητά μέσα κι έξω από αυτόν, όπως η νοσοκόμα δρα περιθάλλοντας και επιβλέποντας τον άρρωστο άνθρωπο. Αλλά ούτε ο ασθενής, αφού αφήσει το κρεβάτι το ασθένειας, ούτε και ο ονειρευτής στο ξύπνημά του, θα είναι ικανοί να θυμηθούν ο,τιδήποτε εκτός από σύντομες, ασαφείς εικόνες.

Ερ.: Πως διαφέρει ο ύπνος από τον θάνατο;

Απ.: Υπάρχει φυσικά μία αναλογία, αλλά μία μεγάλη διαφορά μεταξύ των δύο. Στον ύπνο υπάρχει μία σύνδεση, αν και μπορεί να είναι αδύναμη, μεταξύ του κατωτέρου και ανωτέρου νου του ανθρώπου, και το πρώτο είναι περισσότερο ή λιγότερο η αντανάκλαση του δευτέρου, όμως οι ακτίνες του ανωτέρου νου μπορεί να είναι κατά πολύ διαστρεβλωμένες. Αλλά μόλις το σώμα είναι νεκρό, το σώμα της ψευδαίσθησης, το Μαγιάβι-Ρουπά, γίνεται Κάμα-Ρουπά, ή ζωική ψυχή, και αφήνεται στις δικές της δράσεις. Συνεπώς υπάρχει τόσο μεγάλη διαφορά μεταξύ του φαντάσματος και του ανθρώπου όσο υπάρχει μεταξύ ενός χονδροκομμένου υποκειμένου, ζωικού αλλά ήρεμου θνητού όντος, και ενός ανθρώπου αδύναμου, μεθυσμένου και ανίκανου να διακρίνει τα εξέχοντα γεγονότα στο περιβάλλον του, μεταξύ ενός ατόμου κλεισμένου μέσα σε ένα απόλυτα σκοτεινό δωμάτιο και κάποιου άλλου ατόμου σε ένα φωτισμένο, με λιγοστό φως, δωμάτιο.

Οι κατώτερες αρχές είναι άγρια κτήνη, και το ανώτερο Μάνας είναι ο λογικός άνθρωπος που τα καθυποτάσσει ή τα χαλιναγωγεί, περισσότερο ή λιγότερο επιτυχημένα. Αλλά κάποτε το ζώο ελευθερώνεται από τον κύριο του ο οποίος το κρατούσε σε υποταγή, κι αργότερα ο κύριος του το παρατηρεί να έχει πάψει να ακούει την φωνή του και να ξεκινάει ξανά προς την ζούγκλα και το αρχέγονο άντρο του. Παίρνει, όμως, κάποιο χρόνο για ένα ζώο να επιστρέψει στην αρχική, φυσική του κατάσταση, αλλά αυτές οι κατώτερες αρχές ή το «φάντασμα» επιστρέφουν αμέσως. Αργότερα ο άνθρωπος έχει την ανώτερη Τριάδα εισερχόμενη στην Ντεβατσανική κατάσταση ενόσω το κατώτερο Διπλό ξαναγίνεται αυτό το οποίο ήταν από την αρχή, μία αρχή προικισμένη με, καθαρά, ζωικό ένστικτο, και που γίνεται ακόμα πιο ευτυχέστερο από αυτήν την μεγάλη αλλαγή.

Ερ.: Ποια είναι η κατάσταση του Λίνγκα Σαρίρα, ή του πλαστικού σώματος, κατά την διάρκεια των ονείρων;

Απ.: Η κατάσταση της Πλαστικής μορφής είναι να κοιμάται με το σώμα του, εκτός αν «εκτοξευθεί» από μία ισχυρή επιθυμία γεννημένη στο ανώτερο Μάνας. Στα όνειρα δεν παίζει ενεργό ρόλο, αλλά αντιθέτως είναι εντελώς παθητική, γινόμενη ο ακούσιος, μισοκοιμισμένος μάρτυρας των εμπειριών διαμέσου του οποίου περνούν οι ανώτερες αρχές.

Ερ.: Κάτω από ποιες συνθήκες παρατηρείται αυτή η «σκιά»;

Απ.: Κάποιες φορές, γίνεται σε περιπτώσεις ασθενείας ή ενός μεγάλου πάθους όσον αφορά τον άνθρωπο που παρατηρείται ή το άτομο που παρατηρεί, διότι η δυνατότητα είναι αμοιβαία. Ένα άρρωστο άτομο ειδικά πριν πεθάνει, είναι πιθανό να δει σε όνειρο,

ή όραμα, αυτούς που αγαπάει και τους σκέφτεται συνεχώς, κι έτσι ενώ είναι ένα άτομο ξύπνιο, είναι επίσης έντονα σκεπτόμενο σαν ένα άτομο το οποίο κοιμάται.

Ερ.: Μπορεί ένας Μάγος να καλέσει μία τέτοια ονειρική οντότητα και να έχει διάλογο μαζί της;

Απ.: Στην μαύρη Μαγεία δεν είναι σπάνιο πράγμα να επικαλεστεί το «πνεύμα» ενός κοιμούμενου προσώπου, ο μάγος μπορεί τότε να μάθει από το φάντασμα οποιοδήποτε μυστικό αυτός επιλέξει, και ο κοιμούμενος έχει εντελώς άγνοια για αυτό το συμβάν. Κάτω από αυτές τις συνθήκες, αυτό το οποίο εμφανίζεται, είναι το Μαγιάβι-Ρουπά, αλλά υπάρχει πάντα ένας κίνδυνος ότι η μνήμη του ζώντος ανθρώπου θα διατηρήσει τις αναμνήσεις αυτής της κλήσης και θα τις θυμάται σαν ένα έντονο όνειρο. Αν δεν είναι αυτό, όμως, σε μεγάλη απόσταση, το Διπλό ή Λίνγκα Σαρίρα μπορεί να κληθεί, αλλά δεν μπορεί ούτε να μιλήσει ούτε να δώσει πληροφορίες, και υπάρχει πάντα η δυνατότητα του κοιμούμενου να πεθάνει εξ αιτίας αυτού του αναγκαστικού διαχωρισμού. Αρκετοί ξαφνικοί θάνατοι κατά το ύπνο έχουν τέτοια αιτία, και ο κόσμος δεν το γνωρίζει.

Ερ.: Μπορεί να υπάρχει κάποια σύνδεση μεταξύ του ονειρευτή και μίας ύπαρξης στο Κάμα Λοκά;

Απ.: Αυτός που ονειρεύεται κάποια οντότητα στο Κάμα Λοκά θα προκαλούσε, πιθανώς, στον εαυτό του έναν εφιάλτη, ή θα διέτρεχε τον κίνδυνο να καταληφθεί από το στοιχειό. Αν συνέβαινε αυτό σε κάποιον που είναι μέντιουμ, ή κάποιον που είχε κάνει τον εαυτό του τόσο δεκτικό, κατά την διάρκεια που ήταν ξύπνιος, ακόμα κι ανώτερος του Εαυτός είναι αδύναμος, τώρα, να τον προστατέψει. Γι' αυτό η δεκτική κατάσταση του μέντιουμ είναι τόσο επικίνδυνη, και τελικά αφήνει τον Ανώτερο Εαυτό εντελώς αδύναμο να βοηθήσει ή ακόμη να προειδοποιήσει τον άνθρωπο που κοιμάται ή μαγεύεται. Η δεκτικότητα παραλύει την σύνδεση μεταξύ των κατώτερων και των ανώτερων αρχών του ανθρώπου. Είναι πολύ σπάνιο να βρεις παραδείγματα από μέντιουμ τα οποία, ενώ παραμένουν δεκτικά με την θέλησή τους, για τον λόγο της επικοινωνίας με κάποιες ανώτερες Διάνοιες, εξωγήινα πνεύματα (όχι αποχωρισμένα του σώματος), θα διατηρούν ακόμη επαρκώς την προσωπική τους θέληση έτσι ώστε να μην διακοπεί καθόλου η επικοινωνία με τον ανώτερο Εαυτό.

Ερ.: Μπορεί ένας άνθρωπος που ονειρεύεται να είναι σε στενή σύνδεση με μία οντότητα στο Ντεβατσάν;

Απ.: Τα μόνα πιθανά μέσα της επικοινωνίας με τους Ντεβατσάνι είναι κατά την διάρκεια του ύπνου με ένα όνειρο ή όραμα, ή σε κατάσταση έκστασης. Κανένας Ντεβατσάνι δεν μπορεί να κατεβεί στο επίπεδό μας. Αυτό που ισχύει για εμάς – ή μάλλον για τον εσωτερικό μας εαυτό – είναι ότι μπορεί να ανέβει προς αυτόν.

Ερ.: Ποια είναι η κατάσταση του νου ενός μέθυσου κατά την διάρκεια του ύπνου;

Απ.: Αυτός δεν είναι πραγματικός ύπνος, αλλά μία βαριά ζάλη, όχι φυσική ξεκούραση, αλλά χειρότερα από αϋπνία, και σκοτώνει τον μέθυσο γρήγορα. Κατά την διάρκεια

τέτοιας ζάλης, όπως επίσης και κατά την διάρκεια της κατάστασης της μέθης, καθετί τριγυρνάει και στριφογυρίζει γύρω από τον εγκέφαλο, παράγοντας μέσα στην φαντασία φοβερές εικόνες και αλλόκοτα σχήματα σε συνεχή κίνηση και συσπειρώσεις.

Ερ.: Ποια είναι η αιτία του εφιάλτη, πώς γίνεται το ότι τα όνειρα των ανθρώπων που υποφέρουν από προχωρημένη φυματίωση να είναι συχνά ευχάριστα;

Απ.: Η αιτία του πρώτου είναι απλά φυσιολογική. Ένας εφιάλτης γεννιέται από την καταπίεση και την δυσκολία της αναπνοής, και η δυσκολία στην αναπνοή θα δημιουργεί πάντα τέτοιο συναίσθημα καταπίεσης και θα παράγει μία αίσθηση επικείμενης θλίψης. Στην δεύτερη περίπτωση, τα όνειρα γίνονται ευχάριστα διότι ο φυματικός μεγαλώνει καθημερινά αποκομμένος από το υλικό του σώμα, και γίνεται περισσότερο διορατικός κατ' αναλογία. Καθώς ο θάνατος πλησιάζει, το σώμα λιώνει και παύει να είναι εμπόδιο ανάμεσα στον εγκέφαλο του φυσικού ανθρώπου και του Ανώτερου του Εαυτού.

Ερ.: Είναι καλό πράγμα να καλλιεργείς το ονείρεμα;

Απ.: Η διορατικότητα αναπτύσσεται με την καλλιέργεια της δύναμης αυτού που καλείται «ονείρεμα»,

Ερ.: Υπάρχουν άλλα μέσα για την ερμηνεία των ονείρων – για παράδειγμα, οι ερμηνείες που δίνονται στα βιβλία, στους ονειροκριτές;

Απ.: Τίποτε περισσότερο από το χάρισμα της διόρασης και τη πνευματική διαίσθηση του «ερμηνευτή». Κάθε Εγώ που ονειρεύεται διαφέρει από κάθε άλλο, όπως διαφέρουν τα φυσικά μας σώματα. Αν καθετί στο σύμπαν έχει επτά κλειδιά στον συμβολισμό του, στο φυσικό πεδίο, πόσα πολλά κλειδιά μπορεί να έχει σε ανώτερα πεδία;

Ερ.: Υπάρχει κάποιος τρόπος με τον οποίον μπορούμε να ταξινομήσουμε τα όνειρα;

Απ.: Μπορούμε πρόχειρα να χωρίσουμε τα όνειρα σε επτά τάξεις, και να τα υποδιαιρέσουμε διαδοχικά. Έτσι θα τα διαχωρίζαμε σε:

1. Προφητικά όνειρα. Αυτά εντυπώνονται στην μνήμη μας από τον Ανώτερο Εαυτό, και είναι γενικά αγνά και καθαρά: ή ακούγεται μία φωνή ή προβλέπεται το επερχόμενο γεγονός.
2. Αλληγορικά όνειρα., ή ασαφείς εικόνες των πραγματικότητων που συλλαμβάνονται από τον εγκέφαλο και διαστρέφονται από την φαντασία μας. Αυτά γενικά περιέχουν μόνο την μισή αλήθεια.
3. Όνειρα που στέλνουν οι Αντέπτο, καλά ή άσχημα, από υπνωτιστές, ή από σκέψεις δυνατών μυαλών αποφασισμένων να μας κάνουν να ακολουθήσουμε την θέλησή τους.
4. Αναδρομικά, όνειρα από γεγονότα που ανήκουν σε προηγούμενες ενσαρκώσεις.
5. Προειδοποιητικά όνειρα για άλλους που είναι ανίκανοι να τα εντυπώσουν αυτοί οι ίδιοι.
6. Όνειρα συγκεχυμένα, οι αιτίες των οποίων έχουν συζητηθεί πιο πάνω.

7. Όνειρα τα οποία είναι μερικώς φαντασιώσεις και χαοτικές εικόνες, οφειλόμενα στη χώνεψη, μερικά σε νοητικά προβλήματα ή σε τέτοιου είδους εξωτερικές αιτίες.